

Ốc Mượn Hồn

Contents

Ốc Mượn Hồn	1
1. Chương 1: Kim Ốc Tàng Kiều	2
2. Chương 2: Tu Hú Chiếm Tổ	7
3. Chương 3: Ba Mươi Xuân Xanh	12
4. Chương 4: Cua Nhỏ Xuất Hiện	17
5. Chương 5: Một Minh Cũng Vui	22
6. Chương 6: Chạy Ăn	27
7. Chương 7: Bản Tính Khó Dời	33
8. Chương 8: Gặp Lại	41
9. Chương 9: Rượu Vào Lời Khách Sáo	46
10. Chương 10: Chạy Là Thượng Sách!	54
11. Chương 11: Tìm Kiếm Manh Mối	61
12. Chương 12: Quá Khứ Thê Thảm	65
13. Chương 13: Biết Sai	71
14. Chương 14: Là Tôi Sai	77
15. Chương 15: Từu Lượng Khủng	82
16. Chương 16: Tôi Cũng Ở Đây	90
17. Chương 17: Như Hình Với Bóng	96
18. Chương 18: Tôi Còn Uống Được!	101
19. Chương 19: Vừa Khóc Vừa Cười	106
20. Chương 20: Hậu Sinh Khả Uý	111
21. Chương 21: Làm Người Của Anh	116
22. Chương 22: Có Thể Thử Xem	121
23. Chương 23: Đừng Lún Quá Sâu	125
24. Chương 24: Em Cũng Nhớ Anh	130
25. Chương 25: Đến Đây Đi Baba!	135
26. Chương 26: Nồi Nào Úp Vung Nấy	139
27. Chương 27: Tiền Nhiệm Đương Nhiệm	143
28. Chương 28: Anh Đúng Là Đồ Hoa Tâm!	149
29. Chương 29: Tự Mình Đa Tình	153
30. Chương 30: Tích Một Nghìn Vạn	158
31. Chương 31: Hồn Là Được	163
32. Chương 32: Bạo Lực Dư Luận	168
33. Chương 33: Gánh Thay Em	172
34. Chương 34: Thật Đáng Thương	177
35. Chương 35: Thị Sùng Thành Kiều	182
36. Chương 36: Nhớ Em Muốn Chết	186

Ốc Mượn Hồn

Giới thiệu

Tên gốc: Ký cư giải Translator: Z – Beta: Jung. Tình trạng truyện gốc: Hoàn – 38 chương + 1 phiên ngoại. Thể loại: Đô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oc-muon-hon>

1. Chương 1: Kim Ốc Tàng Kiều

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Z – Beta: Jung

Sau nửa năm quay cuồng vì công chuyện, Ngụy Vũ Hoàn cuối cùng cũng có thời gian rảnh để bay từ New York về thành phố S.

Thư ký Lý Tu Nhã sau khi nhận hành lý, liền hỏi hần có tính toán gì không, về công ty hay đi đâu đó nghỉ ngơi.

Hần nhớ nửa năm nay không được gặp tình nhân, cười bảo: “Gọi điện cho tôi, lâu rồi không gặp Tiểu Trạch, tôi muốn đi thăm em ấy.”

Sắc mặt Lý Tu Nhã khẽ biến nhưng không nói gì, dù sao đây cũng là chuyện riêng tư của hần.

Ngụy Vũ Hoàn, ba mươi tuổi, CEO tập đoàn Hoàn Vũ, là nhân vật uy phong một cõi trong giới thương nghiệp thành phố S. Tuổi trẻ mà sự nghiệp thành công, cái chính còn là vẻ ngoài phong thần tuấn lãng, khiến không ít các cô gái, tiểu thư danh gia vọng tộc phải tơ tưởng.

Nhưng vị này nhìn như Kim Vương lão ngũ toàn diện mọi mặt này lại có một đặc điểm không để ai biết được... Hần là gay!

“Tiểu Trạch” mà hần vừa đề cập đến là một nghệ sĩ đang nổi từ công ty giải trí Đông Cảnh, Lâu Trạch.

Lý Tu Nhã mở điện thoại cá nhân chuyên dụng của Ngụy Vũ Hoàn đưa cho hần, còn giúp hần gọi lái xe.

Hần thấy mặt anh đạo này nổi mụn, liền vỗ vai anh, săn sóc bảo: “Thời gian này làm khó em rồi, cho em một tuần nghỉ để đi chơi đó đây, chi phí toàn bộ do công ty chi trả.”

Lý Tu Nhã không nói gì nhưng trong lòng nổi giận, vừa mới ngồi máy bay mười mấy tiếng, mẹ nó ai còn tâm sức để đi chơi nữa! Thật sự đúng là không có phong tình!

Ừm, Lý Tu Nhã cũng nằm trong số “bóng hồng” của hần, hồi trước hần nhận anh làm việc cũng do “cùng chí hướng”.

Ngụy Vũ Hoàn mặc dù là gay nhưng tình nhân bên người không nhiều, cũng không ăn tạp, không chơi MB. Mỗi bạn tình của hần đều là “hàng tuyển”, em tình tôi nguyện.

Lần đầu tiên cùng Lý Tu Nhã là do họ Lý chủ động, Ngụy Vũ Hoàn chưa từng làm ra hành động ám chỉ hay lợi dụng gì hết.

Ngụy Vũ Hoàn không phải thuộc dạng ai đến cũng mời chào, mà là hần có ấn tượng không tồi với Lý Tu Nhã, còn rất thưởng thức tính cách cùng năng lực làm việc của anh.

Hướng chi tính chất công việc phải bôn ba khắp nơi, tình nhân có nhiều đến mấy mà lúc cấp bách thì nước xa không cứu được lửa gần, đưa Lý Tu Nhã theo tiện hơn nhiều.

Lý Tu Nhã ở cạnh hần, tuy không có bất kỳ danh nghĩa tình nhân chính thống gì nhưng Ngụy Vũ Hoàn không hề bạc đãi anh. Trong khoảng thời gian này, tiền lương hay tiền thưởng, lời biếu dương, giày túi, đồ hàng hiệu, hần đều lén mua cho anh không ít.

Lý Tu Nhã thích mấy thứ này, Ngụy Vũ Hoàn cũng thích sự tinh tế của anh.

Nhưng ở phương diện nào đó thì Lý Tu Nhã lại không phải người tình lý tưởng, hơn nữa Ngụy Vũ Hoàn đã gặm nửa năm, giờ chán rồi nên có chút nhớ nhung tiểu minh tinh vừa nhiệt tình vừa yêu nghiệt ở trên giường kia.

Mỗi người đi một ngả, Ngụy Vũ Hoàn tự giật vô lăng từ tay lái xe, tự mình phóng tới nhà Lâu Trạch.

Để ngừa vạn nhất, đầu tiên hẳn phải gọi điện thoại cho quản lý của y đã.

Sở dĩ hẳn gọi cho quản lý đầu tiên mà không phải gọi cho chính chủ, bởi vì người này chính là “bà mối” của mối quan hệ này.

Ngụy Vũ Hoàn không có nhiều vụ “sắc dịch” với giới giải trí, quen biết Lâu Trạch cũng là do dòng đời xô đẩy.

Hai năm trước, hẳn tham gia tiệc rượu do bạn bè mời, một vị sếp lớn của giải trí Đông Cảnh dẫn theo vài tiểu minh tinh mới ra mắt đi tiếp khách, trong đó có Lâu Trạch.

Trong buổi tiệc, Lâu Trạch luôn liếc mắt đưa tình với hẳn, lúc mời rượu lúc gấp đồ ăn, lúc mỉm cười còn mang theo chút ngượng ngùng thuần khiết, thực sự khiến Ngụy Vũ Hoàn ngứa ngáy không thôi.

Sau đó không lâu, người đại diện của Lâu Trạch tìm đến hẳn, hỏi hẳn có đồng ý cùng y tiến thêm một bước quan hệ hay không.

Vị kia đã đường hoàng ngỏ ý, Ngụy Vũ Hoàn cũng là người dày dặn kinh nghiệm, có thể nghĩ là gì?

Nói khó nghe là thế này, giới giải trí giống như hậu cung thời hiện đại, quy tắc ngầm ở khắp nơi, nếu bản thân chỉ có tuổi trẻ và cái mặt mà không có tài năng thì nhất định phải liều mạng tìm một cái ô dù kèm bộ phóng, chỉ cần có người đồng ý ủng hộ, thì có thể mau chóng ra mắt.

Ngụy Vũ Hoàn vốn đã chấm Lâu Trạch, đối phương lại chủ động dâng tới cửa, đương nhiên là phải tiêu khiển một chút chứ!

Đêm đó, hẳn hẹn người đến một khách sạn đã đặt phòng trước. Hôm sau, một hợp đồng phim truyền hình được đưa tới giải trí Đông Cảnh, điểm mặt Lâu Trạch đóng nhân vật chính.

Việc mua bán này cứ thế được định ra.

Bây giờ, điện thoại của quản lý đổ chuông thật lâu mới có người nghe: “Ngụy tổng?!", bên kia kinh ngạc thốt lên, xung quanh có chút ồn ào, hình như là đang ở KTV: “Ngài về nước rồi sao?”

“Ừ, Tiểu Trạch có ở đó không?”

“Dạ không, nhưng cậu ấy mới quay xong một bộ phim, gần đây được nghỉ ngơi mấy ngày, tôi cũng chưa xếp cho cậu ấy lịch trình gì... Ngài muốn tìm cậu ấy? Để tôi gọi điện giúp ngài!” Bên kia nói có chút nhanh, nhưng Ngụy Vũ Hoàn nghe không có ra.

“Không cần, tôi tự tìm em ấy.” Ngụy Vũ Hoàn cười cười, người đang nghỉ thì có thể “chơi” với mình nhiều một chút.

Cúp điện thoại, hẳn lái xe đến biệt thự của Lâu Trạch.

Ngôi biệt thự này là do Ngụy Vũ Hoàn mua đứt cho đối phương, đương nhiên hẳn sẽ không hào phóng tới nỗi sẽ vung tay sáu, bảy trăm vạn cho một căn biệt thự. Chỉ là do đứa nhỏ kia cứ nhiều lần thủ thỉ rằng điều kiện căn nhà mà công ty cấp cho quá kém, lại còn phải ở chung với vài tiểu minh tinh khác, mỗi lần muốn thuê khách sạn đều sợ bị paparazzi chụp được.

Ngụy Vũ Hoàn thấy có lý, liền bảo Lý Tu Nhã chọn cho y một căn, nhưng trước tiên phải ra ước pháp tam chương, nếu Lâu Trạch có thể trụ bên hẳn năm năm thì căn biệt thự này sẽ là của y, đương nhiên, trong thời gian này y không được “một chân đạp nhiều thuyền”.

Ngụy Vũ Hoàn không thích tình nhân của mình dính dáng đến người khác, đừng nói là lên giường, có cử chỉ ám muội cũng không được.

Một tháng không được hân lâm hạnh mấy lần, đã thế còn sang Mỹ cả nửa năm. Lâu Trạch thấy mình chung thủy rất khó, trừ phi đối phương có việc gấp cần nhờ, còn không thì Ngụy Vũ Trạch rất ít khi hỏi đến cuộc sống cá nhân của y.

Cho nên về phương diện nào đó, thật làm khó sự tự giác của người ta.

Tối chín giờ, Ngụy Vũ Hoàn dừng xe, tắt máy, nhìn căn biệt thự tối đen như mực bên cạnh, không biết Lâu Trạch đã ngủ hay là ra ngoài chơi chưa về.

Lâu Trạch là một con cú đêm, hẳn cảm thấy khả năng đăng trước không lớn lắm.

Hắn liền móc điện thoại ra định nhắn tin hỏi xem thế nào, nhật ký tin nhắn biểu thị lần cuối cùng hai người qua lại với nhau là hai tháng trước.

Khi mới đi Mỹ, mỗi ngày Lâu Trạch đều chào buổi sáng tối ngủ ngon, một câu ông xã hai câu mình ơi ngọt đến xương cốt Ngụy Vũ Hoàn mềm nhũn!

Sau đó bận bịu ngập mặt, những cuộc gọi, tin nhắn ít dần. Bởi vậy mới nói, khoảng cách địa lý cùng lệch múi giờ quả thật là đòn hiểm bóp chết tình cảm mà!

Ngụy Vũ Hoàn hạ cửa kính xe xuống, một bên hút thuốc một bên chậm rãi dùng động đánh chữ: “Bảo bối, anh về rồi, em có ở nhà không?”

Vừa đánh xong chữ cuối cùng, chưa kịp gửi đi thì Ngụy Vũ Hoàn đã nhìn thấy đôi bóng người xuất hiện cách đó không xa, đang uốn éo đi về bên này.

Hai người kia kề vai sát cánh, nhỏ giọng vui cười, vừa nhìn đã biết là quan hệ không bình thường.

Vừa đến chỗ bụi cỏ xa tiền, hai người kia vút mọi thứ ra sau đầu mà ôm chầm lấy nhau, như đôi tình mà kích động hôn hít!

Ngụy Vũ Hoàn híp mắt, đèn đường chiếu xuống mặt nghiêng của hai kẻ kia, trong đó có một người đeo viên kim cương lõe sáng trên tai, chính là lễ vật hân tặng cho Lâu Trạch trước khi sang Mỹ.

Hắn vươn tay ra khỏi cửa sổ xe, nhẹ nhàng gẩy thuốc.

Tàn thuốc đỏ vụt sáng trong đêm tối, giây tiếp theo, đèn pha của xe đột ngột bật lên, chiếu vào đôi tình nhân kia.

Ngụy Vũ Hoàn khởi động xe, lái xe cái vèo trước gương mặt hoảng hốt của Lâu Trạch.

Chuyện này không đáng giận chó đánh mèo trách tội ông trời, tất cả chỉ là giao dịch. Huống chi hắn còn thả Lâu Trạch nửa năm không thèm quản, không thể cưỡng cầu một thân thanh niên trai tráng phơi phơi tuổi xuân vì mình mà thủ thân như ngọc được!

Chỉ là nếu y đã gặp được “niềm vui mới” thì đồng nghĩa giao dịch của cả hai chấm dứt từ đây.

...

Ngụy Vũ Hoàn rất hiểu đạo lý, nhưng lòng ngực hắn cứ dâng lên sự hờn dỗi, cả người khó chịu khó chịu.

Đêm đó về nhà ngủ, ông già lại làm cho bài ca muôn thưở, bảo hắn phải học được sự ổn trọng của anh cả, đừng có bất cần đời như thế! Bà già thì ở cạnh lải nhải, chằm ngòi thổi gió hối thúc hắn mau tìm đối tượng kết hôn. Ngụy Vũ Hoàn bị làm phiền cả đêm không ngủ nổi, nghĩ đến những ngày tới sẽ nhiều khả năng bị hai cụ thuyết giảng, sợ tới mức ăn sáng cũng không dám ra.

Trong nửa năm ở Mỹ, ngày nào hắn cũng ở khách sạn, thực sự không muốn về nước cũng phải mò ra khách sạn ở.

Hắn gọi điện cho Lý Tu Nhã, muốn tìm được chút an ủi từ đối phương.

Sau khi người kia nghe, Ngụy Vũ Hoàn miễn cưỡng hỏi đối phương đang làm gì, tối nay có được không. Ngữ điệu còn đặc biệt thể hiện nỗi cô đơn sâu sắc.

Lý Tu Nhã là con người giỏi đoán lòng người cỡ nào, lập tức nghĩ ra Lâu Trạch không khiến hắn vui vẻ. Tên này nếu đã xuân phong đắc ý thì làm gì còn đầu đầu mà nhớ tới gọi cho mình chứ?

Nhưng anh vô cùng bức bối vì hắn dùng thái độ gọi là đến, đuổi thì cút với mình, lạnh lùng vớt một câu: “Đang nghỉ phép, không phải anh nói tôi muốn đi đâu thì đi sao? Không rảnh gặp anh.”

Ngụy Vũ Hoàn ghen giọng, không thốt lên lời!

Tính tình Lý Tu Nhã xem ra đã bị hắn chiều hư rồi, ôn nhu sẵn nhóc chỉ còn trong dĩ vãng mà thôi...

Ngụy Vũ Hoàn luôn thành công trên thương trường, không phải kẻ chuyên làm lành, xoa dịu người khác, liền tức đến quảng điện thoại qua một góc.

Điều hòa trong xe giảm xuống tới mười tám độ, ấy thế nhưng không thả làm thuyền giảm lửa giận trong lòng hắn. Hắn hạ cửa kính, mặc cho những cơn gió không được cho là trong lành lăm đập vào má mình.

Lái xe không mục đích cả nửa ngày, Ngụy Vũ Hoàn xoay trái xoay phải, càng lúc càng thấy tức.

Sau mười năm hắn “khai trai”, người cầu hoan bên cạnh vô số, nay Tần mai Sở, có lúc nào là không phóng túng phong lưu? Sao đột nhiên lại có một ngày không có nơi nào để đi thế này!

Con xe màu bạc phóng như bay trên cầu xuyên ngang sông Giang, Ngụy Vũ Hoàn nhìn những tia sáng phản chiếu dưới mặt sông, đầu chợt lóe lên một ý tưởng! Hình như mình còn một căn nhà ở vườn hoa Xuân Giang mà!

Nhưng nhắc đến vườn nhà kia, là lại nhắc tới một chuyện buồn của hắn.

Vào một năm trước, hắn chịu lời mời mọc của một tên bạn đến buổi diễn thuyết về chủ đề đầu tư tài chính ở trường đại học J, mà sinh viên chủ trì buổi diễn thuyết ấy, là Tùng Viễn.

Cậu bé kia trông khá thanh tú, tuấn tú, mặt mày mang theo sự kiêu ngạo, lập tức khiến Ngụy Vũ Hoàn nhớ lại “mối tình đầu” thời đại học của mình. Nhưng mối tình đó của hắn không thành, bởi đối phương là... thẳng nam... Tuy hắn hoa tâm thật đấy, nhưng cũng là người có quy tắc chuẩn mực, tuyệt đối không chọc vào thẳng nam.

Nhưng Tùng Viễn thì khác, Ngụy Vũ Hoàn chỉ cần liếc một cái là nhận ra “đồng loại”.

Hoa tâm của hắn lập tức bùng lên, như là dục vọng chờ đợi mười năm đến bây giờ mới được thỏa mãn vậy!

Tùng Viễn cũng có chút lời hại, thật sự khiến Ngụy Vũ Hoàn phải kiên nhẫn “câu cá” tới một tháng, mỗi ngày hoa tiền nguyệt hạ, Ngụy Vũ Hoàn vẫn chưa ăn được tới miếng.

Nếu là người bình thường thì hắn đã sớm nổi giận, nhưng đối với Tùng Viễn chẳng những không có, còn đẩy khẩu vị của Ngụy Vũ Hoàn lên một tầm cao mới, có thể cho thấy EQ của cậu ta không hề thấp.

Mỗi lần được Ngụy Vũ Hoàn tặng cái gì, Tùng Viễn này đều không nhắc mắt, trả lại: “Ngụy ca, em coi anh là bạn tri kỷ, quân tử chỉ giao nhật như nước, em nghĩ những thứ này sẽ khiến tình cảm của chúng ta không còn được tốt đẹp nữa.”

Nhưng lời này được nói ra vô cùng cẩn thận, khiến hắn không có cách phải bác.

Hắn cũng không vội, ngược lại còn vui tươi hơn hử vì cảm thấy đây đúng là món ngon! Cứ để cạnh miệng càng lâu, thời gian càng dài rồi ăn mới là mỹ vị!

Trong thời gian ấy, đầu hắn toàn bộ là Tùng Viễn, số lần đến chỗ Lâu Trạch cũng ngày càng ít, còn lên mua một căn nhà gần đại học J, dự tính làm quà tặng cho cậu ta vào ngày sinh nhật.

Trong ba tháng, hắn dùng tốc độ nhanh nhất để hoàn thiện căn nhà. Đến ngày sinh nhật người ta, liền dẫn người tới.

Nhà mới bày biện hoa tươi bánh ngọt, rượu vang hoa hồng, đèn mờ áo ngủ bằng gấm, tất cả đều mới cứng.

Ngụy Vũ Hoàn tử tử gài lâu như thế, đêm nay mà không được làm thì hắn thực sự nghi ngờ đối phương là đang chơi mình!

Tùng Viễn hiển nhiên cảm động, đêm đó liền ôm ờ lẫn lên giường với hắn.

Ngụy Vũ Hoàn áp người kia trên giường mới, nguyên một đêm ăn sạch người ta vào bụng, quả thực đúng là thực tủy tri vị mà!

Hắn còn mang giấy chuyển nhượng nhà tới, định sáng hôm sau chờ Tùng Viễn tỉnh liền bắt cậu ta ký để biểu đạt tâm ý của mình.

Đứa nhỏ này tâm tính trong sáng, có ân liền báo, một khi đã hoàn toàn dựa vào hắn thì không lo người chạy mất.

Chỉ cần theo mình, đừng nói là nhà, mà tiền đồ đường ra về sau Ngụy Vũ Hoàn sẽ một tay thay cậu ta xử lý hết!

Lý tưởng thì rất tươi đẹp, nhưng Ngụy Vũ Hoàn làm sao mà đoán ra, sáng hôm sau không còn thấy người đâu nữa!

Gọi điện thoại thì người kia không nghe máy, chỉ tới đêm muộn mới nhận được một tin nhắn với nội dung: “Ngụy Vũ Hoàn, tôi không muốn chơi với anh.”

Hắn mê man, mình dắc tội với tiểu gia này ở đâu sao? Không phải đêm qua còn tình đầu ý hợp sao? Người còn nằm trên giường gọi đến say sưa mê mẩn, mới làm mấy hiệp đã rầm rì cầu xin tha, khóc tới lê hoa đái vũ, không nhận nổi người.

Sau lại kiên trì gọi điện thoại, tuy rằng có nghe, nhưng người kia lạnh lùng như băng kiên quyết đòi chia tay.

Được rồi, Ngụy Vũ Hoàn cũng không thích gây khó dễ cho người khác.

Chỉ là trong lòng mất mát, không nghĩ được câu trả lời. Tùng Viễn thì cứ quyết tuyệt như vậy, hắn đương nhiên là xấu hổ tự chuốc lấy nhục...

Đúng lúc này, một công ty con ra mắt, hắn bắt đầu bận rộn, chạy qua chạy lại giữa hai đầu thế giới, rồi tiếp tục ngăn người ở New York hơn nửa năm, mấy cái thương nhớ đau khổ cũng dần phai đi.

Thật ra chuyện tình cảm cũng là chuyện nhỏ, đầu năm nay có cả đồng người chia tay không phải sao?

Chỉ là năm nay đối với hắn đúng là một năm bất lợi, đầu tiên là người mình để ý nhất đột ngột bỏ chạy, sau đó là bị tình nhân tiểu minh tinh cấm sừng, cuối cùng là thư ký nói gì nghe nấy của hắn cũng không thèm nghe lời nữa. Ngụy Vũ Hoàn liên miên gặp đả kích, thực sự có chút nản lòng...

Bộ này thì anh công có chút “hoa tâm, đào hoa”, nhưng yên tâm sau khi gặp được thụ thì ngoan hết =))

Cỏ xa tiền:

Cho những ai nhầm Hi Hòa Thanh Linh là NAM, chính chủ là NỮ nhé =))

2. Chương 2: Tu Hú Chiếm Tổ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Z – Beta: Jung.

Tòa nhà này có vị trí tốt để ngắm cảnh, xung quanh có nhiều hàng quán, đầy đủ cây cối, hồ dạo mát, gọi là “Thước Hỷ Các”.

Để không làm ảnh hưởng tới mỹ quan, tòa nhà này tổng cộng có tám tầng.

Ngụy Vũ Hoàn mua tầng ba, xưng danh “Kim Tam Ngân Tứ”, ngụ ý của “Kim ốc tàng kiều”.

Một tầng hai hộ, rẽ trái, phòng 0301.

Tỉ lệ nghịch với tốc độ phát triển của thành phố S, không khí ở đây thực sự rất đáng sợ. Hồi còn ở New York, xe của Ngụy Vũ Hoàn đi qua đi lại một tháng mà vẫn như mới, sau khi về nước hai, ba ngày liền phải đem đi rửa, nói thế, căn phòng này nửa năm không động tới, hẳn là đã phủ kín bụi bẩn rồi.

Nhưng may mà khu này có dịch vụ dọn nhà, chỉ cần gọi điện thoại là sẽ có người tới đúng giờ quét tước thay.

Ngụy Vũ Hoàn lấy chìa khóa, sau khi Tùng Viễn chạy mất, chìa khóa nhà hắn vẫn luôn mang theo để còn thỏa nỗi nhớ nhung với người đã xa.

Hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhìn một căn phòng trống hươ trống hoác, lạnh lẽo ảm đạm. Nhưng không ngờ vừa mở cửa thì đập vào mắt là một căn phòng sạch sẽ thoang thoảng mùi hương thơm thơm, trước mắt một mảnh sáng sủa sạch sẽ, không có một hạt bụi.

Căn phòng này được bố trí theo kiểu phòng khách ở tay trái, tay phải là phòng bếp cùng bàn ăn, mà trên bàn cơm còn có nửa đĩa thịt xào ớt chuông xanh.

Ban công ngoài phòng khách còn phơi một cái áo phông trắng, cái áo đang đung đưa trong gió.

Ngụy Vũ Hoàn sửng sốt, còn tưởng là mình vào nhầm nhà, liền lùi lại một bước nhìn lại số nhà.

Nhưng nếu hắn nhận sai thì chìa khóa trong tay sẽ không thể tra vừa ổ khóa, cho nên hành động này vừa ngu vừa thù!

Ngụy Vũ Hoàn đứng nguyên ở cửa, không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với tình cảnh này.

Bởi vì căn nhà này không hề có cảm giác lạnh lẽo vì bị bỏ hoang, mà là tràn ngập không khí gia đình!

Đúng vậy! Là không khí gia đình!

Hắn nghi hoặc trong một phút rồi lập tức bật sáng... Hay là...Tùng Viễn về đây sống?!

Ngoại trừ khả năng này, thì làm gì còn phương án nào khác chứ?

Nhưng hắn lại không nghĩ ra, ngày đó Tùng Viễn rời đi, căn bản không cầm theo chìa khóa...

Ngụy Vũ Hoàn rạo rức lôi điện thoại ra, trực tiếp bấm số của cậu ta.

Hơn nửa năm không liên hệ, Tùng Viễn gần như không ngờ sẽ có ngày Ngụy Vũ Hoàn gọi điện cho mình. Cậu ta chưa kịp nghĩ nhiều thì đã bấm nút nghe, tín hiệu truyền tới, cậu ta cũng hơi kinh ngạc, đơ ra không nói gì.

Phản ứng này đương nhiên đã cho Ngụy Vũ Hoàn một tín hiệu lệch pha, hắn trực tiếp ngả ngón gọi: “Bảo bối~”

Tùng Viễn giật mình, lập tức bật lên: “Anh gọi ai vậy?!”

Hắn còn cho rằng cậu ta đang làm bộ làm tịch, bảo: “Hừ, vẫn còn đối xử như vậy với anh sao!”

Tùng Viễn: “...”

Ngụy Vũ Hoàn đi vào phòng bếp, tùy tiện mở tủ lạnh... Ha! Bên trong còn có cả cà chua ướp lạnh nữa!

Trước đây hẳn mua cho Tùng Viễn căn phòng này, nghĩ là cậu sẽ ở đến khi tốt nghiệp, cho nên đã thuê luôn tiền điện nước hai năm.

“Anh không biết em còn biết nấu ăn!” Ngụy Vũ Hoàn trêu chọc.

Tùng Viễn rất cố gắng không nổi giận, bình tĩnh hỏi: “Ngụy Vũ Hoàn, anh không gọi lợn số đấy chứ?”

“Sao có thể? Không phải em là Tiểu Viễn hay sao?” Ngụy Vũ Hoàn hết sức mừng rỡ, cảm thấy đứa nhỏ này đúng là biết đùa. Hắn xoay người nửa phòng, tiện tay bóc miếng thịt xào cho vào miệng, vừa nhai vừa gật đầu khen: “Em nấu ăn rất ngon!”

Tùng Viễn ở đầu bên kia càng muốn thét ra lửa hơn. Cậu ta nghĩ thầm, Ngụy Vũ Hoàn muốn tiền có tiền, muốn mặt có mặt, nhưng tại sao đầu óc có vẻ hơi thần kinh nhỉ?

Hắn ra phòng khách, ngồi xuống ghế salon, một mặt tâm ý viên mãn nhớ tới người thanh niên mình mới chỉ được ném thử một lần, một bên hỏi: “Bao giờ em tan học?”

Tùng Viễn: “... Hả?”

Ngữ khí của hắn chình chình cho đứng đắn một chút, lại ôn nhu chân thành nói: “Anh muốn hỏi bao giờ em về nhà? Anh đã về, đang ở nhà chờ em.”

Đối phương tự ý quyết định khiến Tùng Viễn không nhịn nổi, mắng: “Ngụy Vũ Hoàn! Anh không có bệnh chứ?”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

Tùng Viễn xả một tràng: “Cái gì mà nấu ăn? Cái gì mà về nhà? Anh muốn tìm người chơi cùng thì đi mà tìm người khác, đừng có mà mẹ nó làm bộ làm tịch với tôi!”

Ngụy Vũ Hoàn chợt nhận ra có điều không thích hợp, ngó người hỏi: “Không phải là em sao?”, hắn ngừng lại rồi lại hỏi: “Nhà anh mua cho em ở vườn hoa Xuân Giang, em không tới ở sao?”

Tùng Viễn tức đến khó thở, quát lên: “Đã nói không chơi với anh, ai bị điên mà tới ở chứ?!”

Lần này đến phiên Ngụy Vũ Hoàn đơ ra đó, hắn còn muốn hỏi thêm vài câu thì “Tít!” một tiếng, Tùng Viễn đã tắt điện thoại cái rụp!

Hắn “Alo? Alo?” hai tiếng, nhìn điện thoại, cả người hóa đá.

Tùng Viễn sẽ không nói dối, cậu ta không phải loại người nhỏ nhen, tiểu nhân gì đó...

Hơn nữa, phản ứng ban nãy của Tùng Viễn cho thấy rõ người đang sống ở đây không hề có quan hệ gì với cậu ta.

Nếu không phải là Tùng Viễn, thì người có năng lực chui vào căn phòng này là ai chứ?

Căn phòng này chỉ có hắn, Tùng Viễn và Lý Tu Nhã biết được. Năm nay Lý Tu Nhã theo hắn đi Mỹ, tuyệt đối không có khả năng lảng vảng...

Ngụy Vũ Hoàn bật dậy, cuối cùng cũng nhận ra chuyện gì đã xảy ra...

... Có người xông vào nhà dân, làm tu hú chiếm tổ!

Hắn lập tức thấy lạnh cả người, như có mũi nhọn đâm toàn thân, miếng thịt ban nãy như thể độc được mắc ở cổ họng, không trôi được.

Ngụy Vũ Hoàn lạnh mặt đảo quanh nhà tỉ mỉ quan sát, có ý muốn tìm kiếm chút dấu vết, sau đó gọi điện thoại cho bảo vệ, gọi người lên trên này.

Chăn gối trong phòng ngủ được gấp gọn gàng, một bộ quần áo ngủ để trên giường.

Sinh nhật Tùng Viễn ngày ấy, không chỉ có bánh ngọt, rượu đỏ và hoa hồng, Ngụy Vũ Hoàn còn mua mấy loại nhu yếu phẩm cần thiết cho tắm rửa với áo tắm và áo ngủ, hơn nữa còn là đồ đôi! Không ngờ tên tiểu tặc này còn lớn mật mặc đồ của Tùng Viễn ư?!

Hắn tiếp tục vào phòng tắm, cạnh bồn rửa mặt treo một cái khăn mặt thúng cùng một cục xà phòng Safeguard. Thêm một chai dầu gội đầu to tướng, đầy ụ.

Ngụy Vũ Hoàn lại ra ban công, kéo cái áo phong mỏng gần như có thể xé xuống. Áo được giặt rất sạch, đằng sau còn in mấy chữ quảng cáo nhãn hàng: “Hong trà lạnh”, phần may bả vai còn hơi rách chỉ...

Khỏe miệng Ngụy Vũ Hoàn giặt giặt, thật sự không thể so sánh nổi với phong cách thời trang đẹp đẽ của Tùng Viễn.

Tuy gia cảnh của Tùng Viễn rất bình thường, nhưng mỗi lần gặp mặt, tốt xấu gì cậu ta đều sẽ ăn mặc gọn gàng, đẹp trai, làm sao có thể mặc cái loại áo phong quảng cáo rách tả tơi này chứ?!

Ngụy Vũ Hoàn mang “vật chứng” trở lại phòng khách, đúng lúc này bảo vệ đã lên tới nơi, hắn lập tức nổi giận nổi giận đùng đùng nã đạn.

“Một trăm mấy ngàn trả tiền phí bảo vệ tài sản, đây lại còn là tiểu khu cho các phần tử tri thức cùng giáo sư đại học, tại sao mấy người lại để lọt kẻ tự ý vào đây sinh sống vậy?! Mấy người bị mù à? Quản lý kiểu gì vậy?”

Nếu là bình thường thì Ngụy Vũ Hoàn sẽ không nổi giận như thế đâu.

Nhưng cái chính là hắn đã chịu đủ loại dả kích, vốn tâm tình đã không tốt, hôm nay còn để thêm quả tự mình đa tình tự bôi tro trát trấu vào mặt mình trước Tùng Viễn, Ngụy Vũ Hoàn quả thực là họa vô đơn chí mà!

“Dùng tiền mua phòng, nửa năm không về, hôm nay vừa mở cửa đã phát hiện ra một kẻ sống trong nhà tôi từ lúc nào! Mấy người có biết hiện tại tôi đang nghĩ gì không?” Ngụy Vũ Hoàn giơ cái áo ra trước mặt mấy người kia, dữ tợn uy hiếp: “Nếu mấy người mà không cho tôi một câu trả lời thích đáng, thì cứ chờ thất nghiệp đi!”

Trưởng đội bảo vệ sợ đến xanh mặt, một bên vâng dạ, một bên khép nép bao biện: “Ngụy tiên sinh, một ngày chúng tôi tuần tra không dưới mười lần, thật sự không phát hiện ra có kẻ khả nghi trà trộn vào. Lại nói nửa năm nay anh ra ngoài không nói với chúng tôi, nên chúng tôi không biết là ở trong này có người hay không, chúng tôi xin khẳng định là chúng tôi làm rất tròn chức trách... Đương nhiên chúng tôi cũng có trách nhiệm trong việc này, ừm, ngài không bị mất thứ gì quan trọng chứ? Nếu có thì nhất định là trộm, nhất định phải báo công an!”

Chỉ có “ở trái phép” thôi đã đạt đến phạm tội, nhưng mà không bắt được người thì báo công an cũng không ổn, giống như là nhân dân gặp phải chuyện này thì chỉ có ngậm ngùi đóng cửa nhà, tăng mạnh tăng bảo vệ phòng thủ, còn đâu thì hết cách.

Ngược lại không mất cái gì, Ngụy Vũ Hoàn chuẩn bị phòng này nhưng chỉ ở qua đêm, chưa kịp mua sắm gì hết.

Những thứ đáng giá trong nhà có TV, tủ lạnh, máy giặt, mỗi thứ phải có ít nhất một.

Huống chi bảo mất cái gì thì Ngụy Vũ Hoàn không quan trọng lắm, cái hắn quan tâm đó là vấn đề an toàn thôi...

“Không mất cái gì quan trọng, nhưng tự nhiên có người xa lạ đột nhập vào nhà tôi, anh bảo tôi làm sao có thể an tâm mà sống được?”

“Vâng vâng vâng!” Bảo vệ liên tục gật đầu, nhanh chóng gọi lại cho phòng bảo vệ, sai người mở camera an ninh để cho Ngụy Vũ Hoàn xem ai là người ra vào.

Nói thế, những hộ gia đình mua nhà bảo vệ đều biết hết, nhân viên chuyển phát nhanh, thợ sửa muốn vào thì cũng phải thông qua bảo vệ, nên những người ra vào đều là những gương mặt thân quen. Trừ phi có một người giống Ngụy Vũ Hoàn – tức chủ nhà đến một lần y như đúc thì mới có chuyện để nói.

Một đám bảo vệ nhận người, bảo: “Đây đều là những hộ gia đình bình thường, không có kẻ nào khả nghi cả!”

Ngụy Vũ Hoàn cả giận bảo: “Mẹ kiếp tiểu tặc kia dám ở nhà tôi, mấy người không phát hiện kẻ đó còn phơi quần áo! Làm thịt xào ớt chuông xanh! Trong phòng tắm còn có một chai dầu gội đầu rẻ tiền, không chừng lát nữa còn về xào nốt cà chua! Có thể bình thường được sao?!”

Các nhân viên bảo vệ á khẩu không trả lời nổi, lại nhìn băng ghi lại những người ra vào, nếu không thực sự để ý thì rất có thể tất cả sẽ mất bất cứ lúc nào.

Nhưng nhìn chằm chằm màn hình hồi lâu, không ai phát hiện ra chút dị thường nào. Đừng nói là có người đi xuyên tường, ngay cả một con mèo hoang đi ngang qua cũng không có!

Bảo vệ có chút bức bối, lẩm bẩm hỏi: “Ngụy tiên sinh, có phải là anh đưa chìa khóa cho bạn rồi quên mất không?”

Ngụy Vũ Hoàn: “Khốn kiếp! Chìa khóa nhà đưa cho ai tôi còn không biết sao?”

Bảo vệ: “...”

Cả đám thực sự rất bất đắc dĩ, vị họ Ngụy này một thân quần áo phú hộ, không giống người được đặc tội, hơn nữa cái thứ hắc dùng để đi đến đây cũng rất hoành tráng... Đây là thành quả của một đám bảo vệ bình thường nhân rồi không có chuyện gì làm, chỉ biết kiếm niềm vui từ việc đánh giá xe cộ của những người dân sinh sống tại đây.

Lại nói giá nhà của khu này cao như thế, mà nửa năm không ở cũng không cho thuê, chỉ cần điểm này thôi cũng đánh hơi được vị họ Ngụy này vô cùng vô cùng có tiền, tuyệt đối không được đặc tội!

“Nếu không, chúng tôi sẽ gõ cửa từng nhà một trong ‘Thước Hỉ Các’, dùng phương pháp loại trừ để tìm ra kẻ khả nghi?”, bảo vệ cẩn thận đề nghị: “Hoặc là dán thông báo ở bảng thông tin chung rằng phòng 0301 có kẻ đột nhập nhà dân, nhắc nhở các nhà khác phải cẩn thận, cảnh giác, chúng tôi cũng sẽ tăng cường tuần tra...”

“Mấy người khua chiêng gõ trống rùm beng như thế thì hẳn có ngu để tự chui đầu vào lưới không?” Ngụy Vũ Hoàn vừa dựng thẳng lông mày, vừa chỉ chỉ vào đầu mình: “Phi pháp qua mắt mấy người lâu như vậy, so ra thì thấy thông minh hơn bao nhiêu!”

Những bảo vệ đáng thương bị mắng đến phát khóc, hận không thể quỳ xuống gào một tiếng: “Đại gia!”, tiếp tục hỏi: “Vậy ngài đưa ra cách đi Ngụy tiên sinh! Hay là chốc nữa tôi cùng ngài về nhà chờ, ngài nói tên tiểu tặc đó nấu cơm phơi quần áo, phỏng chừng còn về, chờ một chút chúng tôi sẽ tóm gọn con mồi!”

Thật ra Ngụy Vũ Hoàn cũng đã nghĩ đến cách này, nhưng mà địch đang ở trong tối, người ta xông vào nhà hẳn ở tối từng góc từng ngách mà hẳn lại không biết hình dạng của đối phương ra sao, chơi sao nổi?

Ngụy Vũ Hoàn đứng ở vị trí của đối phương cân nhắc một chút, nếu mình là tặc, vậy thì trước khi ra vào sẽ phải quan sát xem chủ hộ chân chính có về hay không, nếu nhìn ra được dấu vết thì rất có khả năng sẽ chạy trốn, cho nên tối nay hẳn có ở lại ôm cây đợi thỏ thì tối không được bật đèn...

... Mẹ... chả lẽ đang đóng phim kiếm hiệp à?

Bắt được người thì tốt, nhưng lỡ cả đêm nay người không về thì sao? Một hai ngày cũng không thì sao? Cả lũ ngồi đây núp được hả? Không phải bị ngu sao!

Báo cảnh sát cũng vô dụng, đầu năm nay nay nếu không phải đại hình hay án mất trộm thì cảnh sát nhân dân sẽ không quản mấy người “đánh rắm” thế nào, chỉ đến ghi biên bản, căn bản sẽ không nhúng tay giải quyết.

Ngụy Vũ Hoàn vừa mới “giận cá chém thớt” với đội bảo vệ, bây giờ thì cũng bình tĩnh lại rồi.

Hắn nhắm mắt, hai tròng mắt đảo quanh như cáo già, bảo: “Tra cho tôi công ty thiết bị bảo an tốt nhất thành phố S!”

Tiểu bảo vệ không hiểu lắm, ngây ngốc: “Dạ?” một tiếng, hần cười như không cười bảo: “Camera an ninh ở ngoài không quay được, tôi không quay trong này được sao?”

Hần lập tức liên hệ với công ty an ninh, bảo đối phương trong vòng hai mươi tư giờ phải lắp đặt được thiết bị theo dõi mini cao cấp nhất, một cái giá hơn vạn, Ngụy Vũ Hoàn mí mắt không thêm giật, mua liền một hơi năm cái, cho người mỗi góc phòng đều lắp một cái, ngay cả phòng tắm cũng không tha!

Sau đó, hần khôi phục nguyên trạng mọi thứ đồ trong nhà, bao gồm cả cái áo phong suýt nữa bị xé rách cũng được vuốt vuốt cho phẳng rồi treo trở lại, thậm chí hần còn sai bảo vệ lau sạch dầu chân, sau đó dặn mọi người không được đá đảo kinh xà.

Chỉ có một miếng thịt xào thì Ngụy Vũ Hoàn không có cách nào nôn trở lại, nên hần không chắc chắn rằng đối phương có dò ra manh mối hay không.

Trước khi đóng cửa, Ngụy Vũ Hoàn nhìn qua căn phòng không khác mấy so với lúc hần đặt chân vào, cười rất khùng bô: “Tôi không tin không thể bắt được tên tiểu tặc này, lúc đó nhân chứng đầy đủ, xem hần chạy đi đâu!”

Bảo vệ theo sau đổ mồ hôi lạnh, đúng là không thể đắc tội mấy người có tiền đâu...

Nhưng người này không biết, bình thường Ngụy Vũ Hoàn là một người rất rộng lượng, gặp mấy chuyện này sẽ chẳng bao giờ thân chinh tự mình ra tay...

Nhưng mà vận của tiểu tặc kia đen đủi, tự mình đụng vào nòng súng rồi!

Thịt xào ớt chuông xanh:

3. Chương 3: Ba Mươi Xuân Xanh

Edit: Z – **Beta:** Jung.

Vừa không muốn về nhà, vừa không muốn ngủ khách sạn, Ngụy Vũ Hoàn chỉ còn nước đến công ty.

Tập đoàn Hoàn Vũ tọa lạc ở khu vực phồn hoa nhất thành phố S, mà nếu tính building chọc trời thì chỉ có tầm mười tòa.

Ở khu vực này cả năm cơ hồ không bao giờ thấy tắt điện, Ngụy Vũ Hoàn được hưởng một văn phòng rộng tới hai trăm thước vuông, bố trí theo kiểu loft, tầng trên là phòng nghỉ cộng tắm, bên dưới để làm việc, khi nào quá bận thì hẳn sẽ làm tổ ở đây luôn.

Thư ký trực trước phòng làm việc của CEO nhìn thấy hẳn thì vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Ngụy tổng, sao ngài lại tới đây? Không phải ngài đang trong thời gian nghỉ ngơi sao?”

Sau khi giải quyết hết các vấn đề bên Mỹ, Ngụy Vũ Hoàn tự thưởng cho mình mười ngày nghỉ, việc này ai cũng biết.

Hắn đương nhiên sẽ không khai ra mình không có nơi để về, chỉ gật đầu với cô: “Tôi có vài việc cần xử lý.”

Hắn vừa đặt chìa khóa xe xuống thì thư ký này đã dâng trà lên, hỏi: “Thư ký Lý không tới sao?”

“Đang được nghỉ phép.” Ngụy Vũ Hoàn khẽ hừ một tiếng, qua hai giây thấy cô nàng kia vẫn đứng bên cạnh, liền hỏi: “Có chuyện gì?”

Cô ta nhìn đồng hồ, ấp úng hỏi: “Ngụy tổng có chuyện gì cần phân phó không vậy?”

Ngụy Vũ Hoàn hiểu ra, buồn cười nói: “Sắp tan giờ có phải không? Cô về đi, à phải rồi, nhớ báo với bộ phận bảo vệ đêm nay tôi ở lại đây.”

Tuy khẳng định ở trong này rất an toàn, bên dưới cũng có đội bảo vệ tuần tra cả đêm, nhưng sau vụ ở vườn hoa Xuân Giang, hẳn vẫn có chút lo lắng đề phòng.

Thư ký Dương nghe thế, hân hoan nhảy nhót chạy ra ngoài.

Ngụy Vũ Hoàn vừa cắm USB vào máy tính của công ty thì chuông điện thoại vang lên.

Hắn liếc nhìn, là người đại diện của Lâu Trạch.

Ngụy Vũ Hoàn không thèm quan tâm, kiên nhẫn theo dõi, điều chỉnh cho năm cái camera hoạt động, mỗi góc độ đều nhìn thấy rõ từ cửa chính vào phòng khách, phòng bếp với bàn ăn, phòng ngủ, phòng tắm và phía nam của ban công.

Sau khi hình ảnh hiện lên rõ, khóe miệng hắn nhếch lên nụ cười hồ ly.

Cùng lúc đó, người đại diện bám dai như đũa lại tấn công đợt hai.

Ngụy Vũ Hoàn bấy giờ mới cầm điện thoại lên, lười biếng: “Alo?” một tiếng.

“Ngụy tổng! Cuối cùng ngài cũng nghe rồi!” Giọng y rất vui mừng, vừa kinh hoàng, khẩn trương, áy náy, cảm xúc phức tạp lập tức được truyền qua điện thoại: “Thực sự xin lỗi ngài! Tôi cũng chỉ mới biết chuyện của Lâu Trạch, đã dạy dỗ em ấy! Lâu Trạch cũng là nhất thời hồ đồ, ai... cũng không thể nói vậy... thật ra nửa năm nay ngài không ở trong nước, em ấy có chút cô đơn... Tôi hôm qua ngài gặp được hai người họ, Lâu Trạch cũng rất hoảng. Em ấy đã suy nghĩ cả đêm, hôm nay vẫn như người mất hồn, rồi nói với tôi rằng bị ngài thấy như thế, thực sự không còn mặt mũi để ở bên ngài...”

Có lẽ do ban ngày bị chuyện ở vườn hoa Xuân Giang làm cho giận điên đầu, Ngụy Vũ Hoàn cũng không làm khó Lâu Trạch, huống chi khi hai người ở bên nhau cũng có không ít mặn nồng, hẳn nhiều ít cũng lưu luyến chuyện cũ, nhưng thành sớm thì chóng tàn thôi.

Ngụy Vũ Hoàn chậm rãi nói: “Điều kiện tôi đã nói với Tiểu Trạch, nếu đây là lựa chọn của em ấy thì hẳn cũng phải suy nghĩ nhiều rồi.”

Con người này, một khắc trước còn tình đầu ý hợp, vợ vợ chồng chồng, nhưng chớp mắt nửa năm cũng bởi vì “cô đơn” mà ngoại tình.

Cho nên, tình yêu chân chính dựa vào đâu mà tồn tại?

Nếu thời gian và khoảng cách có thể dễ dàng khiến tình yêu rạn nứt thì tại sao lại nhiều người đau khổ đi tìm tình yêu chân chính, để rồi thu về được cái gì?

“Phải phải, Ngụy tổng ngài đúng là đại nhân đại lượng, tôi sẽ bảo Lâu Trạch dọn ra khỏi biệt thự của ngài ngay!” Quản lý lại thêm một phen nịnh hót cùng cảm ơn, song nửa ngày vẫn ế a chưa cúp điện thoại, nói hoài nói mãi mới đi tới vấn đề chính: “Ngụy tổng, khi nào ngài rảnh thì tôi có thể vinh hạnh mời ngài một bữa cơm được không? Tôi đang có vài người mới, ngoại hình rất ổn, tính nết lại hiền lành, nếu ngài thích thì có thể thử xem, được không?”

Ngụy Vũ Hoàn nghe xong không tức giận, mà ngược lại thấy thật tức cười.

“Ồ, cậu còn kiếm cho một một nghề ‘chơi’ nữa sao?” Quen Lâu Trạch chỉ là trùng hợp, không liên quan tới mấy cái tiền sắc giao dịch.

Huống chi nói tới ‘chơi’, Ngụy Vũ Hoàn còn không trực tiếp tìm ông anh trai cho nhanh?

Lão tổng Ngụy Hành Thiên của công ty nghệ thuật Thiên Hoàn một tay nắm giữ giang sơn giải trí, Ngụy Vũ Hoàn muốn dạng mỹ nhân nào đều không thành vấn đề. Từ lúc nào mà người của cái công ty giải trí nhỏ nhỏ Đông Cảnh dám ở trước mặt hắn tự sản tự tiêu, thực sự cho rằng người nhiều tiền bị ngốc sao?

Nhưng mà, người quản lý này cũng không tinh quái cho lắm, dù sao cũng ít có người ngoài biết hắn là em trai của Ngụy Hành Thiên.

“Chuyện của Lâu Trạch tôi không rảnh so đo, nhưng quan hệ của tôi và em ấy cũng đã hết. Về phần người của cậu thế nào tôi không hứng thú, cậu vẫn nên đi tìm kim chủ khác mà ngõ lời.” Ngụy Vũ Hoàn bây giờ không còn lưu tình nữa, ngoài cười trong không nói xong liền tắt điện thoại luôn.

Nhìn một video đang chiếu hình ảnh căn phòng không có ai, Ngụy Vũ Hoàn nhàm chán xoay xoay ghế dựa nhìn nắng chiều lọt qua cửa sổ.

Đã tới thời gian tan tầm, toàn bộ thành phố S đang chìm trong những âm thanh xô bồ, hiệu quả cách âm của văn phòng rất tốt nên Ngụy Vũ Hoàn không nghe thấy tiếng bên ngoài. Nhưng hắn có thể nhìn thấy một đám người đông như kiến ngược xuôi dưới tòa nhà, không khác gì những con cá bơi bốn phương tám hướng rồi biến mất trong phố lớn ngõ nhỏ.

Mọi người rất có quy tắc, người trước đi xuống, người sau tiến lên, quay đầu vội vàng.

Nhưng những người này, đều vội về đâu vậy?

Ngây người một lúc lâu, Ngụy Vũ Hoàn thở dài, nghĩ nữa lại xót cho thân, hắn liền đứng dậy lên tầng đi tắm.

Quần áo hắn mặc có chút tùy ý, không giống anh cả, một đôi giày da nếu bị xước một chút cũng không muốn đi, về sau cũng càng ngày càng tệ hơn. Ngoài một phòng trang phục đắt tiền thời thượng, may tay, y còn mời một stylist chuyên nghiệp về cố vấn, vì thế anh cả của hắn không thể chịu được những chuyến công tác dài ngày, bởi vì bao nhiêu quần áo cũng không mang đủ.

Vì thế quần áo của Ngụy Vũ Hoàn cũng toàn những đồ may tay, đặt may riêng, cũng biến được từ một tổng tài bá đạo thành một tên lưu manh giả danh tri thức.

Cho nên bản thân sống cũng không lành mạnh, cũng không có chỗ ở cố định.

Hồi trước Ngụy Vũ Hoàn ở nhà chính tương đối nhiều, hầu hết nhu yếu phẩm đều để bên đấy, có người giúp việc xử lý cho. Nhưng từ lúc ông bà già giục già chuyện kết hôn, Ngụy Vũ Hoàn buồn phiền vô cùng, mỗi ngày đều ra ngoài tìm chỗ mà ngủ.

Đằng trước đằng sau thành phố S đều có ba bốn cái nhà cho “kim ốc tàng kiều”. Tự xưng mình là phong lưu, nhưng đêm nay Ngụy Vũ Hoàn lại bắt đầu suy xét, có nên tìm một người để ở bên hay không, ít ra để khi gặp lại hoàn cảnh thế này còn có chỗ mà về.

Không...

Ngụy Vũ Hoàn ngẩng đầu, cau mày quay đầu xả hết bọt trên đầu.

So với chỗ ở thì thật ra hắn muốn có một người gắn bó làm bạn, là một người yêu bất ly bất khí.

Hình như hắn đã chán ngấy với cái kiểu thay đổi tình cảm, nay người này mai người đó rồi.

...

Lúc suy nghĩ này nhảy ra, Ngụy Vũ Hoàn cảm thấy hoảng sợ.

Bởi vì ba mươi năm nay, hắn thường hướng tới định nghĩa sống: “Cuộc đời con người là phải biết thưởng thụ lạc thú trước mắt”, chưa từng tính đến việc thay đổi.

Ngụy Vũ Hoàn cười khổ, xem ra không quản mình phát triển thế nào, tư tưởng thoáng ra sao, những kết luận của các cụ từ thuở xa xưa vẫn trở thành tư tưởng khắc sâu vào trong lòng mỗi con dân Trung Hoa.

Ba mươi tuổi... ba mươi tuổi giống như một con đường chia đôi nửa cuộc đời.

Tắm xong, hắn lại xuống dưới, trời bên ngoài có chút tối, Ngụy Vũ Hoàn lại nhìn màn hình, cảnh tượng trong đó vẫn tối om, không có xú động tĩnh nào.

Hắn tựa vào ghế cạnh bàn làm việc, vừa uống trà vừa rảnh rỗi gọi điện cho bạn bè.

Người này tên là Tề Mộ Anh, là đồng học MBA của hắn ở Anh.

Nhưng Tề Mộ Anh tốt nghiệp trước Ngụy Vũ Hoàn ba năm, sau khi tốt nghiệp tiến sĩ đã về nước trở thành một thầy giáo nhân hạ ở đại học J, bình thường không có chuyện gì thường rất rảnh rỗi.

Bởi vì là đàn anh của Ngụy Vũ Hoàn, cho nên buổi diễn thuyết của đại học J một năm trước chính là anh mời hắn tới.

Hai người đã lâu không liên lạc, đôi phương vừa mới nghe là bắt đầu xả một tràng giang đại hải. Nói mãi cũng động tới Tùng Viên, việc hai người gặp nhau không thể bỏ Tề Mộ Anh ra khỏi vòng liên quan được.

“Tôi thực sự không hiểu vì sao em ấy lại muốn chia tay. Nói tới chuyện trải đời, tôi so với em ấy lỗi đời hơn; bàn về thủ đoạn thương trường, tôi có thể trở thành thầy giáo cho em ấy; còn chuyện trên giường thì càng không phải bàn, đêm hôm đó tôi khiến em ấy bắn ba lần, phải khóc khóc xin tha! Huống chi tôi còn quan tâm chăm sóc như thế, em ấy có chỗ nào không hài lòng chứ?”

Việc Ngụy Vũ Hoàn bị Tùng Viễn vứt bỏ cũng đã được nói qua, khi đó Tề Mộ Anh còn chê cười hần một trận, hôm nay nhắc lại, anh có chút cười không nổi, ngược lại còn cảm thấy Ngụy Vũ Hoàn thực sự rất đáng thương.

“Thôi xin, ông ghi rõ ra cho tôi xem mình có tổng cộng mấy tình nhân? Người ta mới có hai mươi tuổi, lại còn là sinh viên danh giá tâm hồn cao ngạo, nếu có thể chịu được cái tên hoang dâm vô độ như ông mới là lạ đấy!”

Ngụy Vũ Hoàn cảm thấy những lời mắng mỏ này rất oan uổng, không cần biết Tùng Viễn có biết được hần có bao nhiêu tình nhân, cũng không quản tới tình trạng thảm thiết của mình bây giờ, hần chỉ chăm chăm vào câu nói cuối cùng...

“Này này! Sao ông lại dám nói tôi là hoang dâm vô độ? Tôi đây là dùng phương thức quản lý tình cảm nhiều nguồn cùng song song, dùng nhiều tình nhân để chọn ra một người duy nhất!? Công suất của đàn ông mạnh nhất tầm ba bốn năm mươi tuổi, ông đây mới có ba mươi, đã đi được một phần hai rồi! Không phải nên nắm chắc thời gian hay sao?” Hần lại táng thêm câu nữa: “Nói cho mà nghe, ông già nhà tôi hồi bằng tuổi tôi nhiều tình nhân hơn tôi vạn lần nhé!”

Tề Mộ Anh thực sự á khẩu, người nhà họ Ngụy này thật đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn!

Đối với cái tên bạn tam quan không bình thường này, anh cảm thấy mình không cần tốn công an ủi, bây giờ chính là thời điểm tốt nhất để giáo huấn, chờ đến lúc hần ăn đủ mệt, phỏng chừng có thể “học cái ngoan”.

Ngụy Vũ Hoàn không thể trông chờ miệng chó có thể phun ngà voi của Tề Mộ Anh, hần chỉ là đang phun tào, phát tiết một chút cảm xúc từ sâu trong đáy lòng thôi.

“Ông còn nhớ phòng chung cư mà tôi mua cho Tùng Viễn không? Tôi nói cho mà nghe, hôm nay tôi gặp phải chuyện đặc biệt đáng giận đây!” Ngụy Vũ Hoàn nhớ tới tiểu tặc kia, kể qua loa cho Tề Mộ Anh một chút, đại khái hần nghĩ việc mình tự mình đa tình gọi cho Tùng Viễn có một sự ngu không hề nhẹ nên lược bỏ đoạn này.

Anh nghe xong cũng cả kinh hỏi: “Người này là ai vậy? Đột nhập nhà dân còn chưa tính, lại còn có thể sống luôn được?”

“Thì thế, nếu bắt được thì có thể phạt tù một năm rưỡi đó!” Ngụy Vũ Hoàn cười lạnh, mắt lại nhìn màn hình, những ngón cổ lau đang thổi bay bay, hần tiếp tục bỏ lô ba la về năm cái camera mình giăng khắp nhà.

Tề Mộ Anh lập tức cười nhạo: “Tôi thấy ông đúng là rồi việc, còn có lòng đi làm mấy chuyện này nữa!”

Ngụy Vũ Hoàn tự mình chọc mình: “Đêm dài muông thú, cô đơn khó chịu, chỉ có thể vờn tiểu tặc này để giết thời gian thôi.”

Nhưng không biết bao giờ tên này mới xuất hiện, hẩn nghĩ, giống như bị mèo cào, vừa nôn nóng vừa bất an.

Tề Mộ Anh ngừng một chút rồi nói tiếp: “Tôi cảm thấy ông gọi người ta là ‘tặc’ cũng không thích hợp lắm, dù sao người ta không trộm cũng không cướp, chỉ thừa dịp chủ nhà vắng mặt mà vào ở nhờ thôi.”

Hành vi này khiến anh nhớ tới một loại động vật mượn thân xác của loài khác, thường ăn luôn động vật nhuyển thể trong vỏ sò, đem nhà của người ta chiếm thành của mình, gọi là “ốc mượn hồn”, “tôm ở nhờ” hoặc “cua ẩn sĩ.”

Anh giảng giải cho Ngụy Vũ Hoàn, hẩn còn cảm thấy cái tên này còn sát nghĩa hơn cả cái danh xưng mình đặt nữa.

Đang nói dở thì hình ảnh trên màn hình chợt lóe lên... một căn phòng bật đèn!

Ngụy Vũ Hoàn lập tức bật dậy, mắt tỏa sáng: “Này! Con cua nhỏ cuối cùng cũng xuất hiện rồi!”

4. Chương 4: Cua Nhỏ Xuất Hiện

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Z – Beta: Jung.

Gian phòng sáng đèn là phòng ngủ, một bóng người gầy nhỏ xuất hiện trong ống kính.

Ngụy Vũ Hoàn không biết đối phương vào thế nào, trong nháy mắt đã có người... Như vậy thì cần phải nghĩ vô cùng kỹ đây...

Bên tai là tiếng Tề Mộ Anh thúc hỏi qua điện thoại, đương nhiên là hỏi tình huống thế nào.

Ngụy Vũ Hoàn vô tâm làm lơ người ta, bản thân hẩn cũng không rõ tình trạng bây giờ, chỉ để lại một câu: “Để tôi xem đã, xong có gì nói với ông sau!” rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Hẩn một bên chú ý hành động của người kia, một bên mở phần quay trước đó, lùi lại khoảng một phút để xem.

Một phút trước, bởi vì trời tối nên những máy theo dõi cao cấp đều được lắp đặt cả phương pháp quay cảm biến nhiệt.

Màu sắc không thật, hình ảnh không tiếng động thật khiến người khác sinh ra cảm giác nôn nóng cùng bất an.

Ngụy Vũ Hoàn theo bản năng căng cả người, nhìn chăm chăm vào từng thay đổi trong màn ảnh.

Chỉ thấy vào lúc 8:13pm, hình ảnh thu từ máy quay ở ban công có sự thay đổi... Cửa sổ ở phía tây nam chậm rãi mở ra, một người đột nhiên nhảy vào... mặc áo phông đen, quần đùi, trên người đeo một cái túi đeo chéo đơn giản, đầu đội một cái mũ lưỡi trai màu lam.

Đối phương nhanh nhẹn như sóc, một chuỗi động tác vào nhà chỉ trong khoảng bốn, năm giây. Ngụy Vũ Hoàn ban đầu không nhìn rõ, chỉ có thể chỉnh chậm xuống để xem.

Phút thứ 12, giây thứ 54, người nọ dùng hai tay nắm lấy bệ cửa sổ, chân trái ngoắc lên, cả người dễ dàng nhảy vào, rơi xuống đất như con mèo. Qua camera, không nghe thấy bao nhiêu tiếng động.

Sau khi vào, người kia còn chậm rãi quan sát bên ngoài một chút rồi kéo cửa sổ, chỉ để một cái khe hở.

Lúc này Ngụy Vũ Hoàn mới chú ý một chi tiết, hắn nhận ra người này cởi giày ngoài ban công, sau đó dùng chân trần đi vào.

Khó trách hắn không phát hiện ra dấu chân kỳ quái nào.

Phút thứ 13, giây thứ 15, đối phương mở đèn ở phòng ngủ, cũng chính là động thái đầu tiên mà Ngụy Vũ Hoàn phát hiện.

Nếu không phải ban này xem phim ghi lại, thì thấy người kia xuất quỷ nhập thần, chắc chắn sẽ dọa hắn nhảy dựng lên.

Ngụy Vũ Hoàn quay lại màn hình chính, thấy tên kia đã rời sang phòng bếp, đèn phòng bếp cũng sáng rồi.

Bởi vì bếp nhỏ nên camera quay rất rõ ràng, nhưng đối phương vẫn còn đội mũ, chỉ để lộ cái cằm hơi nhọn, nhìn không rõ mặt mũi ra sao.

Người nọ rửa tay, rút đôi đũa, quay trở lại bàn ăn, khi xoay người có thể nhìn thấy phần nghiêng của gương mặt. Đại loại là có chút bất đồng trong tưởng tượng của Ngụy Vũ Hoàn, trông khá là... thanh tú?!

Góc mặt nghiêng không rõ ràng này khiến khẩu vị của Ngụy Vũ Hoàn có chút đi lên, sốt sắng chờ đợi đĩa nhỏ này bỏ mũ ra ăn cơm. Không ngờ sau khi đối phương kéo ghế ngồi xuống thì lấy một chai nước khoáng, hai cái bánh bao trong balo ra, sau đó chậm rãi ăn đĩa thịt xào bị hắn nhón mất một miếng... Ngụy Vũ Hoàn thực sự rất nôn nóng, ngón tay bắt đầu đánh nhịp.

Thời điểm này đã vào cuối xuân, sắp tới tháng năm, tuy thành phố S chưa bị khí nóng bao phủ nhưng nhiệt độ cũng đại loại bắt đầu có chiều hướng đi lên.

Ngụy Vũ Hoàn không chịu nổi nóng, một khi nhiệt độ ngoài trời vượt quá hai mươi độ sẽ mở điều hòa. Buổi sáng đến vườn hoa Xuân Giang nhìn thấy đồ ăn liền ăn vụng là bởi vì hắn nhìn trông cũng mới mới, thứ hai là tướng Tùng Viên làm nên không chê. Nhưng bây giờ nhìn lại, lại cảm thấy có chút không vệ sinh...

Phòng đó nói ít cũng phải hai mươi tư, hai mươi lăm độ, để thực phẩm ở ngoài một ngày không phải sẽ sinh ra nhiều Ni – trát Na – tri, không phải sẽ hỏng chứ? Tên này biết để cà chua trong tủ lạnh, tại sao lại không để thức ăn trên bàn vào đó luôn?

Nhưng kỳ thì cứ kỳ, người kia ăn liền một cái hai cái màn thầu, rõ ràng thức ăn khó coi như thế mà lại ăn như sơn hào hải vị, Ngụy Vũ Hoàn cũng thấy đôi đôi rồi...

Hắn gọi cho bảo vệ, sai người ra ngoài mua đồ ăn sẵn, chỉ đích danh phải là hai cân tôm càng sốt cay, thêm vài chai Bud Ice nữa.

Hừ hừ! Đêm nay hắn sẽ trông chừng con của này!

Nửa tiếng sau, tôm của Ngụy Vũ Hoàn tới, con của nhỏ trong màn hình cũng đã xong bữa.

Ngụy Vũ Hoàn một bên bê đầu tôm, một bên “Sụt!” một cái hút nước tôm, mắt nhìn theo tiểu tử kia rửa bát đĩa, rửa tay, ra ban công thu cái áo phông hồng trà lạnh hôm nay bị hắn tóm, quay lại phòng ngủ... Cuối cùng, cũng chịu bỏ mũ rồi!

Nhìn gương mặt thực sự bị phơi bày trước camera, Ngụy Vũ Hoàn không thể tin nổi mà trợn to mắt.

Trước đó do không nhìn thấy mặt của cậu, dựa theo hành động cùng dáng người thì Ngụy Vũ Hoàn nhận định đây là một thanh niên nhìn mặt rất đáng khinh. Cho dù được nhìn thấy góc nghiêng thanh tú cũng không thể khiến hắn không tưởng tượng ra một gương mặt lắm la lắm lét được.

Nhưng hiện tại, đất trời đang đảo điên trước mắt hắn...

Đây... đây là trẻ con đúng không?

Ngũ quan đó, đầu chỉ là thanh tú, quả thực chỉ có thể dùng tới hai từ “trẻ con”!

Kết hợp thêm kiểu tóc xẹp xuống vì bị mũ ép, còn có dáng người “nhỏ xinh”, có khi mét bảy còn chưa chạm tới nữa!

Ngụy Vũ Hoàn kinh ngạc nghĩ, đứa nhỏ này thanh niên rồi sao? Liệu có phải là trẻ con nghịch ngợm trốn nhà đi không?

Không rời mắt khỏi màn hình, màn kế tiếp lại càng khiến Ngụy Vũ Hoàn trở mắt hơn!

Chỉ thấy đối phương rất nhanh lột hết quần áo trên người, áo phong, quần đùi, quần lót, lột không sót cái gì rồi vào phòng tắm...

Hiển nhiên, người này thực sự rất tự nhiên, không có một chút gì gọi là tự vệ...

Vào nhà tắm, mặt của cậu càng được quay rõ ràng, bởi camera được giấu sau gương, đứa nhỏ đứng đối diện gương, đối với loại mini camera cao cấp này, ngay cả một trán đầy mồ hôi cũng được quay tới rõ ràng.

Lông mi rất dài, đôi mắt đen to ngời sáng, sống mũi cao thẳng, cùng với đôi môi mỏng nhạt sắc, tất cả những thứ trên ghép lại thành gương mặt búp bê thanh thuần động lòng người.

Nhưng trái ngược với gương mặt vô hại, dáng người của cậu không hề ẻo lả.

Tứ chi thon dài cân xứng, eo thon, hông nảy, cơ bụng nhỏ nhỏ, mỗi tác da tác thịt trên người đều ngời ngời sức sống tươi trẻ...

Đánh giá từ khoảng cách gần như vậy, Ngụy Vũ Hoàn suy nghĩ, người này không giống trẻ con, chỉ có cái mặt trẻ con thôi, hẳn tuổi cũng không quá lớn, cùng lắm chỉ mới hai mươi.

Đầu tiên cậu đứng giặt quần áo bẩn ở chậu rửa mặt, sau đó vào bên trong, mở vòi sen, bắt đầu tắm.

Giờ khắc này, cái tên trông mặt mà bắt hình dong Ngụy Vũ Hoàn tự dưng lại thấy rất phức tạp.

Hơn nữa đối phương không hề biết rằng mình đang bị quay lén, hắn bây giờ đang “cốt nhây” một tên biến thái thích rình trộm, nên phản ứng bản năng cũng phá lệ vi diệu theo.

Ngụy Vũ Hoàn bỏ cái bao tay nilông ra, nắm chặt chuột máy tính, hết như cậu chàng mười lăm tuổi lần đầu tiên khám phá máy thứ người lớn, nín thở, bắt đầu xem... tranh cấm theo bản năng.

Thật ra cách quay hình chính là vừa quay vừa ghi lại, chỉ cần Ngụy Vũ Hoàn thích, là có thể mở ra xem lại cả n lần.

Nhưng hắn không hiểu vì sao mà khi nhìn thấy đứa nhỏ thư giãn dưới vòi sen, trong sự thanh thuần lại xen chút gợi cảm, giữa đáng yêu lại chen vào một loại mê hoặc. Bản năng của hắn bắt buộc phải xem cho hết, nếu bỏ một giây thì hắn có cảm giác mình không nhìn thấy quốc sắc thiên hương chân chính vậy.

“Ngắm tranh” xong, Ngụy Vũ Hoàn mới kịp nhận ra hành động ngu ngốc của mình, hắn lại tiếp tục lấy cớ theo bản năng... Tề Mộ Anh vẫn đang chờ mình báo cáo tiến triển, lát nữa gửi số ảnh chụp này qua là tốt nhất!

Nhưng trong lúc chờ mở mail, Ngụy Vũ Hoàn lại cảm thấy hành vi rình trộm này của mình quá mức đáng khinh. Tuy bản chất của Tề Mộ Anh cũng là một tên mặt người dạ thú, nhưng hai người vẫn phải giữ chút xú tiết tháo trước mặt nhau.

Ngụy Vũ Hoàn xấu hổ thu hết lại những hình ảnh kia, lần nữa theo dõi một cách đứng đắn hơn, chỉ gửi một tin nhắn cho anh: “Đã nhìn thấy con của nhỏ kia!”

Đứa nhỏ trong video đã tắm xong, cậu lau khô người, mặc vào cái áo hồng trà lạnh, ra trước ban công phơi quần áo mới giặt rồi về lại phòng ngủ.

Tầm mắt của Ngụy Vũ Hoàn như dán chặt lên người cậu, một chút cũng không tha.

Cậu cầm lấy áo ngủ trên giường, trải cho tử tế, sau đó ngồi xếp bằng phía trên... Hóa ra cái áo ngủ đó không phải để mặc, mà là để... lót giường...

Vì sao?! Ngụy Vũ Hoàn thấy rất lạ, chẳng lẽ cậu sợ giường bẩn?

Tuy Ngụy Vũ Hoàn nhớ rõ nửa năm trước mình cùng Tùng Viễn lăn lộn trên đó rồi không thay ga giường, nhưng ánh sáng của căn phòng này rất tốt, đặt ở hướng nam lại không bị cái gì che chắn, kể cả có là mùa đông thì ánh nắng vẫn có thể chiếu vào được phân nửa cái giường, mùi vị sao có thể không tan hết chứ!

Điện thoại rung rung, là tin nhắn của Tề Mộ Anh: “Ông đang đùa tôi à? Cái tên gay như ông còn dám rình người ta nữa hả?”

Ngụy Vũ Hoàn cười cười, rất hồ hởi nói: “Tôi biết ông không tin mà, tôi cũng không ngờ con của nhỏ này lại đáng yêu như vậy.”

Tề Mộ Anh: “Thật hả? Nhìn cũng thật thà phết! Vậy ông định xử cậu ta như nào?”

Nhưng lời này khiến Ngụy Vũ Hoàn chứng lại, hẳn định chờ theo dõi xong thì sẽ gọi bảo vệ tới túm người, để bọn họ bắt của nhỏ lúc cậu không đề phòng, một buổi tối đến đồn công an thì sáng hôm sau sẽ định tội cho tiểu tặc, còn mình thì sẽ yên tâm dọn về ở, mà trên tay hẳn đang cầm chứng cứ, mà trên tay hẳn đang có chứng cứ, để phòng đối phương sẽ có những thủ đoạn “thieu thân”.

Nhưng trước mắt, Ngụy Vũ Hoàn lại tưởng tượng ra tình cảnh đứa nhỏ kia bị bắt, cặp mắt đen lúng liếng kia lộ ra sự sợ hãi kinh hoàng, hẳn lại động lòng trắc ẩn.

Chờ chút nữa đi, Ngụy Vũ Hoàn nghĩ, để đứa nhóc này ngủ một đêm đã, sáng mai kêu bảo vệ bắt người sau cũng được.

Cùng lúc đó, người trong màn hình khom lưng lấy trong túi một quyển sách về origami kèm một xấp giấy, ngồi trên giường cúi đầu quan sát.

Ngụy Vũ Hoàn tiếp tục ăn tôm, uống Bud Ice, đồng thời theo dõi cậu.

Qua mấy phút mà đối phương không có hành động gì khác, chỉ chăm chú đọc sách như đang học.

Hành động này càng khiến Ngụy Vũ Hoàn thêm tò mò, trong ấn tượng của hắn về loại người xâm chiếm nhà dân này, nếu không tính là vô gia cư thì cũng hẳn là đi lừa lọc đủ kiểu, hoặc có thể là loại người vô công rồi nghề không học vấn, nhưng thế nào cũng không nghĩ được cậu chỉ giống em trai nhà bên chuẩn bị đi thi thôi.

Đứa nhỏ này thì thoảng còn gãi đầu, nhíu mày, gãi đầu gãi tai, quả thực là ngây thơ đáng yêu.

Nửa tiếng sau, Ngụy Vũ Hoàn ăn xong, rửa tay, súc miệng, pha một ly trà Kim Tuấn Mi, tiếp tục ngồi cầm rế trước máy tính.

Đứa nhỏ kia vẫn đang đọc sách, nhưng bây giờ đã thay đổi tư thế, cậu nằm sấp xuống, mông nhỏ nhếch lên, hai chân nhỏ dài đung đưa đung đưa, theo đó là trái tim của Ngụy Vũ Hoàn cũng đung đưa theo.

Trong một chốc, Ngụy Vũ Hoàn không muốn tìm tình nhân nào đó, chỉ muốn tiếp tục tự mình ấy ấy, trong lòng nói, nếu không phải thấy đứa nhỏ này có chút xú giá trị, thì ông đây có quan tâm gì cả, bất chấp tất cả ném người vào đồn cảnh sát!

Gần đến mười giờ, đứa nhỏ ngáp liên tục, mấy lần lăn lộn, hẳn là không đỡ nổi nữa, liền nhét hết đám giấy vào túi, tắt đèn, trùm chăn ngủ.

Trong nháy mắt căn phòng tối om, tâm Ngụy Vũ Hoàn cũng trầm xuống, chợt thấy cô quạnh, đơn côi quá...

Có cảm giác như vậy quả là kỳ lạ, nhưng hắn chưa kịp phân tích suy nghĩ của mình thì lại thấy giữa bóng tối, mặt đứa nhỏ kia lại được sáng lên nhờ ánh sáng yếu ớt.

Hắn ngẩn ra, nhìn cho kỹ, lập tức không nhịn cười được... hóa ra cái đứa này còn chui vào chăn nghịch di động!

Đầu năm nay, cô dì chú bác lớn tuổi còn cầm smartphone đi đầy đường, trẻ con có cũng không lạ!

Tâm tình Ngụy Vũ Hoàn lại tốt lên, hắn chống cằm, một bên ngẩn ra, một bên nhìn chăm chăm vào gương mặt trắng bệch do ánh sáng điện thoại của đứa bé kia, nhìn mãi cho tới lúc ánh sáng ấy dần tắt.

Chờ phục hồi tinh thần, kim đồng hồ đã lướt qua con số mười một.

Ngụy Vũ Hoàn nhanh chóng đứng lên, đấm đấm bả vai, ảo não nghĩ: Không phải mình bắt cua sao? Sao lại dở hơi nhìn chăm chăm video cả buổi tối là thế nào?!

Qua đêm ở phòng ngủ tại văn phòng, ngày hôm sau, Ngụy Vũ Hoàn ngủ thẳng tới mười giờ.

Hắn vẫn chưa quen với hội chứng lệch múi giờ, khi tỉnh dậy thì thái dương đau đau, suy nghĩ bắt người của hôm qua đã hoàn toàn bị ném ra sau đầu.

Xuống tầng nhìn camera, đứa nhỏ đã không còn ở phòng ngủ nữa.

Hắn cũng không biết mình bị làm sau, khi liếc đến cái áo phong đen treo ngoài ban công, tự dừng lại nở nụ cười.

Không phải là cảm giác sợ hãi, mà đúng hơn là nhìn thấy con mồi bị giam trong lồng sắt, chắc nịch rằng cậu sẽ không thoát khỏi tay mình, rồi cứ chậm rãi đùa nghịch, vì thời gian có nhiều mà.

Tôm càng sốt cay:

Bud Ice:

5. Chương 5: Một Mình Cũng Vui

Edit: Z – **Beta:** Jung.

Ban ngày Ngụy Vũ Hoàn xử lý chút công chuyện, dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, buổi chiều tham gia một buổi triển lãm, tối thì cùng ăn tối với đối tác, nơi đối phương chọn là một nhà hàng Pháp.

Khi nhìn thấy món ốc sên cầu kỳ được bưng lên bàn, Ngụy Vũ Hoàn tự dưng lại nhớ tới con cua nhỏ đêm qua gặm màn thầu với đồ ăn để lại... Đồ ăn thì hết rồi, không biết đêm nay cậu ăn gì nhỉ?

Lúc về công ty đã là chín giờ tối, cua nhỏ quả nhiên đã xuất hiện!

Ngụy Vũ Hoàn dùng phương pháp quay lại đoạn thu trước đó, phát hiện hôm nay cậu về muộn hơn hôm qua hẳn một tiếng, mới về không lâu lắm?

Vận khí đúng là tốt quá, đứa nhỏ này chắc hẳn còn chưa đi tắm!

Giờ phút này đối phương đang bận rộn trong nhà bếp... làm trứng sốt cà chua! Cậu dùng hai quả cà chua trong tủ lạnh à? Phương pháp cắt thái còn rất chuyên nghiệp, Ngụy Vũ Hoàn đột nhiên cảm thấy cái áo quảng cáo hồng trà khi mặc trên người đối phương cũng không khó coi như vậy.

Đối phương xào xong đồ ăn, sau khi để đĩa xuống, còn tự mình cúi xuống ngửi, còn thè lưỡi ra nếm thử vị, sau đó để lộ vẻ mặt hài lòng.

Ngụy Vũ Hoàn nắm chặt từng động tác cùng biểu cảm của cậu, hẳn như bị trúng tà, vô cùng tiếc nuối nếu lỡ phải dời mắt khỏi màn hình.

Giống ngày hôm qua, cậu mang theo hai cái màn thầu về ăn với trứng sốt cà chua.

Lại nhìn món trứng kia, màu sắc rất bắt mắt, vừa có đỏ vừa có vàng, còn tỏa hương nghi ngút khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Rõ ràng Ngụy Vũ Hoàn đã ăn tối rất no, nhưng bây giờ lại muốn nếm thử...

Sờ sờ cái bụng coi như phì ra của mình, hẳn cố gắng khắc chế “dục vọng” của bản thân, hẳn không muốn ba mươi tuổi mà đã có bụng bia!

Đứa nhỏ chỉ ăn nửa đĩa trứng sốt cà chua, nửa còn lại để luôn trên bàn cơm.

... Hai cái màn thầu cùng nửa đĩa trứng sốt, ăn quá ít! Cậu nghèo như thế sao?

Ngụy Vũ Hoàn vuốt cằm nghĩ, có phải là do đứa nhỏ này vì đường cùng, không thuê nổi nhà cho nên mới đành phải “ở kè” nhà người ta?

Nói vậy nghe cũng đúng, nhưng cậu đi sớm về khuya, không giống người vô công rồi nghề.

Đầu năm nay hầu như những cơ quan, xí nghiệp ở thành phố S đều bao ăn cho công, nhân viên, ngay cả các nhà hàng, quán ăn cũng tuyển nhiều người không có bằng cấp, kể cả nghèo túng đến đâu cũng không đến nỗi lưu lạc đầu đường. Huống chi đứa nhỏ này có tay có chân, còn mua được smartphone, làm sao có thể làm ra việc trái pháp luật này chứ!

Ngụy Vũ Hoàn hoàn toàn bị đứa nhỏ này dậy lên lòng hiếu kỳ.

Đêm đó, hắn lại được thưởng thức một màn mỹ nhân tắm rửa, cả người nóng đến không chịu nổi.

Hắn cảm thấy, mình không xuống tay được thì nên đi tìm tình nhân thôi, nếu không mỗi ngày (?) nhìn một màn như này thì hắn sẽ bị ghen đến bệnh mất!

Sáng ngày thứ ba, bảo vệ không kịp chờ đợi gọi điện cho Ngụy Vũ Hoàn báo cáo rằng hai ngày nay họ đặc biệt chú ý đến phòng 0301 của Thước Hỉ Cách, từ tám đến chín giờ tối có ánh đèn sáng, cũng đã khoan vùng được ngoại hình của tiểu tặc, còn hỏi hắn có muốn đêm nay bọn họ xô tới bắt người không.

Ngụy Vũ Hoàn rất xem thường, những tin này tôi đã biết từ lâu rồi! Nhưng hắn chỉ thấy là rằng đứa nhỏ kia trèo tường, vậy mà dám bảo vệ không phát hiện ra, kể cả camera an ninh cũng không quay được là sao?

Bảo vệ vội trốn tránh trách nhiệm bằng câu giải thích, đó là điểm mù của camera, tiểu tặc chắc chắn rất rõ ràng vị trí của camera nên mới có thể khéo léo tránh được.

Ngụy Vũ Hoàn đang rất vui vẻ nên không truy cứu trách nhiệm, chỉ bảo họ cứ tiếp tục trông chừng, cũng đừng quá lộ liễu để lộ hành tung.

Bảo vệ có chút mông lung, đã lộ liễu như thế còn muốn quan sát cái gì nữa?

Ngụy Vũ Hoàn cũng không biết, bây giờ vẫn chưa phải lúc, nếu phải bắt buộc hình dung thì đại khái là cậu giống một món đồ chơi mới lạ, hắn chưa chơi thỏa, sao có thể buông nhanh như vậy?

Đương nhiên hắn sẽ không thừa nhận hành vi này của mình chính là đang thỏa mãn sự biến thái của hắn ở một mức độ nào đó...

Một tuần sau, Lý Tu Nhã quay trở lại làm việc, thấy Ngụy Vũ Hoàn làm ổ ở công ty cũng thấy rất lạ.

Nhưng anh là một người thông minh, đương nhiên sẽ không chủ động động vào nỗi đau của hắn, hơn nữa công việc cơ bản của anh chỉ là một “thư ký”, chỉ cần không mắc sai lầm gì trong công việc thì Ngụy Vũ Hoàn sẽ không quản anh.

Hai người ngầm hiểu sự không thoải mái trong lòng đối phương, duy trì mối quan hệ cấp trên, cấp dưới hòa bình.

Ngụy Vũ Hoàn liên tiếp xem “phim câm” mười ngày nửa tháng gần như đã nắm được quy luật làm việc và ngủ nghỉ của cậu nhỏ, nếu hắn muốn thu lưới thì đối phương tuyệt đối chạy không thoát được.

Nhưng sau mười ngày, Ngụy Vũ Hoàn lại càng do dự.

Rõ ràng mỗi ngày đều theo dõi đối phương qua camera, hẳn càng xem càng nghiệm, càng ngày càng thích thú.

Hơn nữa mỗi đêm đều đúng giờ “gặp mặt” càng khiến hẳn có cảm giác mình đang bồi dưỡng một ít tình cảm với con trẻ.

Nếu một người xa lạ phạm sai lầm, sẽ có rất nhiều người không hề đồng tình mà chỉ trích, thậm chí còn chửi rủa, không chịu đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để thấu hiểu, ngược lại còn cảm thấy trừng phạt người ta là đúng đắn; nhưng nếu mình đã quen với người sai thì sẽ không giống, trong lòng chúng ta sẽ sinh ra lòng trắc ẩn, cũng sẽ vì người ấy mà bao biện tội danh.

Như vậy giống trạng thái của Ngụy Vũ Hoàn bây giờ, hẳn dùng trăm phương nghìn kế phân tích nguyên nhân “ở nhờ” của đối phương, hẳn là phải nguyên nhân đau lòng nào đó, rồi còn lờ mà dính tới pháp luật thì sẽ ảnh hưởng tới tương lai sau này.

Ngụy Vũ Hoàn rất tò mò mỗi ngày cậu ăn cái gì, mặc quần lót màu gì, mấy giờ đi ngủ, gọi điện cho ai... Phải rồi! Đứa nhỏ này thường xuyên gọi điện cho bạn bè, mỗi lần gọi đều cười đến vô tư sáng lạn, hai cái răng nanh nhỏ hiện ra, má phải còn có một cái lúm đồng tiền, khiến người ta muốn cắn một cái!

Hắn rất rối rắm, của nhỏ ơi của nhỏ à, cậu đáng yêu như thế, tôi đâu thể nhẫn tâm giao cậu cho chú cảnh sát được~

Có đôi lúc, Ngụy Vũ Hoàn cúi đầu vào máy tính làm việc, lúc ngẩng lên nhìn thấy của nhỏ (hắn là) đang học bài thì nảy ra một cảm giác vô cùng kỳ diệu, hẳn cảm thấy như có người đang lặng im bầu bạn cùng mình vậy.

Đương nhiên, kiểu bầu bạn này không phải là chưa từng có, có thể lấy Lý Tu Nhã làm ví dụ, đôi khi phải tăng ca thêm giờ, đối phương cũng gần như một tắc không rời, nhưng lại không cho Ngụy Vũ Hoàn cảm giác lớn như vậy, sao con của nhỏ này lại khiến hẳn thấy ấm áp như vậy nhỉ?

Hắn nghĩ, đại khái là do khoảng cách “tôi biết cậu nhưng cậu không biết” tôi khiến hẳn thực an tâm.

Một ngày nọ, đối phương trèo tường có chút chậm, sau lưng tròn tròn, không biết vác theo cái gì.

Chờ vào phòng, mở đèn, Ngụy Vũ Hoàn mới nhìn rõ đứa nhỏ bê theo một quả dưa hấu về!

Đêm đó ăn cơm, tắm rửa xong, đối phương mặc một cái áo khoác trắng ngồi trên giường, ôm nửa quả dưa, vừa dùng thìa xúc vừa xem TV, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn...

Chỉ có vậy thôi mà cũng rất vui vẻ!

Ngụy Vũ Hoàn một mặt rất hâm mộ người kia có thể vui vẻ ngay cả khi ở một mình, một mặt tức đến nguyền rủa, dựa vào cái gì mà tiểu cư ký giải này có thể tiêu dao tiêu thất ở trong nhà hắn, còn hắn thì lại trốn trong phòng làm việc nhìn qua camera? Cả một quả dưa cũng không có!

“Tiểu Vương! Mua cho tôi một quả dưa hấu!” Ngụy Vũ Hoàn bấm số nội bộ xuống bộ phận bảo vệ.

“Dạ? Dưa hấu?... Vâng! Vâng! Tôi đi mua ngay đây!” Bảo vệ phải chịu đựng hắn giận cá chém thớt, lệ rơi đầy mặt chạy đến hàng bán hoa quả.

Chờ có dưa, Ngụy Vũ Hoàn nhìn chăm chăm vào màn hình, hận không thể ôm người vào trong ngực, sau đó dạy dỗ tốt tốt một chút. Dạy cái gì, đương nhiên là cách người lớn dạy dỗ trẻ con, đánh mông gì đó (...).

Ngụy Vũ Hoàn miên man vô định nghĩ, sao mình có thể lạ lùng như thế chứ...

Lại qua hai ngày, các bảo vệ không còn gọi điện thúc giục Ngụy Vũ Hoàn bắt tắc nữa, phỏng chừng bọn họ đều ngầm thực nhận người đang ở là người quen của vị kim chủ gốc ghêch lăm tiền này, nếu không sao lại bình tĩnh như vậy chứ? Chính là chỉ có họ đáng thương tự đứng bị mắng cho một trận, thực sự rất bức bối mà!

Mà Ngụy Vũ Hoàn thì sao, ngày nào cũng vui vẻ hát ca.

Tối nay hắn đã sớm ngồi canh trước máy tính, chờ đến chín giờ mười mà đứa nhỏ kia vẫn chưa về.

Hắn cố gắng áp chế cảm giác nôn nóng, mấy phút lại đảo qua nhìn màn hình.

Vừa vặn hôm sau có một hạng mục bàn tới hợp đồng, tất cả mọi người đều phải tăng ca. Lý Tu Nhã đã chuẩn bị tư liệu chỉnh tề để hắn duyệt lần cuối, thấy tâm tình hắn nôn nóng, cũng có chút để ý.

Anh đã sớm phát hiện gần đây đối phương có chút khác lạ, nửa tháng không tìm tình nhân, nửa tháng sống rật ở công ty, thanh tâm quả dục như vậy không phải là Ngụy Vũ Hoàn anh biết.

Lý Tu Nhã đứng trước Ngụy Vũ Hoàn, không nhìn được máy tính của đối phương, anh thực tò mò là cái gì có thể khiến hắn thất thần như vậy.

Anh hít một hơi, thoáng thả lỏng bả vai đang căng cứng của mình, chậm rãi đi ra sau lưng hắn, muốn bóp đối phương vai một chút.

... Cuối cùng vẫn là anh phải cúi đầu.

Cho dù có khó chịu thì Lý Tu Nhã cũng không biết làm sao, anh yêu cầu Ngụy Vũ Hoàn “chăm sóc” cho sự

ngiệp của mình, nếu không bắt được tâm của đối phương thì chỉ có thể uốn mình theo, hạ xuống một bậc.

Anh đã chuẩn bị tốt tư tưởng, nhưng điều khiến anh bất ngờ chính là khi anh vừa chạm vào vai Ngụy Vũ Hoàn thì hắn đã lạnh giọng nói.

“Tu Nhã.” Người đàn ông dùng tốc độ nhanh nhất đóng giao diện, ẩn cửa sổ theo dõi, xoa xoa ấn đường, trầm giọng nói: “Chúng ta nên duy trì mối quan hệ công việc thì tốt hơn.”

Ngụy Vũ Hoàn nói rất uyển chuyển, cách xưng hô vẫn còn chút tình cảm, nhưng ý tứ cực tuyệt lại vô cùng rõ ràng.

“Tôi hiểu rồi.” Lý Tu Nhã lui lại, có chút ảm đạm, nhưng vẫn đối đáp rất cẩn thận: “Ngụy tổng, ngài nên nghỉ ngơi sớm một chút, tôi xin phép về trước.”

Ngụy Vũ Hoàn đương nhiên không phải vì cua nhỏ mà từ chối Lý Tu Nhã, tuy hắn thừa nhận vì đối phương chưa về mà mình rất nóng ruột, nhưng điều này không đủ để hắn quyết định.

Chính là, sau mười năm chỉ biết dùng nửa dưới để nghỉ, giờ khắc này Ngụy Vũ Hoàn rốt cuộc đã dùng đại não để tự hỏi chung thân đại sự của bản thân mình!

6. Chương 6: Chạy Án

Edit: Z – **Beta:** Jung.

Cả một đêm cua nhỏ không có về, sau đó Ngụy Vũ Hoàn xem lại máy quay mới biết được rạng sáng cậu mới xuất hiện.

Hắn nguyên bản cũng không thắc mắc người kia tại sao lại về muộn, mà lúc nhìn thấy người thì chỉ nhẹ nhàng thở ra, sau đó mới giật mình tự hỏi, tại sao mình lại có thể bị một con cua nhỏ không rõ lai lịch khổng chế cảm xúc như vậy chứ?

Cảm giác này khiến Ngụy Vũ Hoàn không hề thoải mái, cũng khiến hắn tự hỏi rằng, rốt cuộc mình nên xử trí cua nhỏ thế nào đây.

Thích những thứ xinh đẹp là quá đổi bình thường, cứ cho là hắn có hảo cảm với dung mạo của đứa nhỏ kia thì cũng không đủ để gạt qua chuyện đối phương “ở nhờ” được.

Hơn nữa Ngụy Vũ Hoàn cũng không cảm thấy thú tới nỗi chỉ cần thấy đẹp là sẽ ra tay.

Nhưng không thể không nghi ngờ hẳn nghĩ rất tích cực về chuyện này, nghĩ, không thì vậy đi, hẳn đường đường là lão tổng của tập đoàn Hoàn Vũ, mà lại đi tính toán chi li với một tiểu dân thường thì đúng là chẳng có khí độ.

Thấy đối phương rất đáng yêu, khi nào đó phải tìm cơ hội nói chuyện, giáo dục người một phen, sau đó để người ta dọn đi, từ đó chấm dứt đoạn ân oán này.

Ngụy Vũ Hoàn tính toán xong, nhưng về đêm đã xảy ra một chuyện khiến hẳn đổi ý lần hai.

Sau khi của nhỏ về thì liền lăn lên giường ngủ đúng một ngày, chễm chệ đem vườn hoa Xuân Giang thành địa bàn của mình, thản nhiên đến tự nhiên.

Chạng vạng mới dậy, cậu còn quang minh chính đại ra ngoài mua đồ “ăn sáng”, vừa xào rau vừa nấu cơm khi thì gỡ đầu gỡ tai, tâm tình có vẻ rất tốt.

Ngụy Vũ Hoàn nhìn cậu, vừa tò mò vừa buồn cười.

Có thể là do ngày ngủ nhiều nên đến tối tiểu gia hỏa không ngủ được, cuộn tròn trong chăn nằm chơi điện thoại.

Ban đầu hẳn không để ý, lúc ngẩng đầu lên mới thoáng nhìn qua, phát hiện đối phương đang híp mắt, môi hé mở, tư thế cùng hành động có điểm kỳ quái.

Ngụy Vũ Hoàn ngẩn ra rồi rất nhanh đoán được, đứa nhỏ này đang làm chuyện mà người đàn ông nào cũng phải làm!

Cả quá trình dài hơn mười phút, Ngụy Vũ Hoàn lẩn lộn nhìn qua nhìn lại, não bổ vô số, gần như muốn phun máu mũi.

Sau đó đứa nhỏ kia phải hồi lại sức, vẻ mặt rất sung sướng ngồi phịch trên giường, hơi mân mê môi, đôi môi cong lên như mèo, đáng yêu tới không kiềm được!

Nghĩ đến quả tính toán trước, Ngụy Vũ Hoàn lập tức không cam lòng!

Xem ra không thể để cho chạy như vậy được! Vật này, cứ tùy tiện cho một nhiệm vụ đặt bên cạnh mình, chỉ cần nuôi cho đẹp cũng không tồi!

Hướng chi tiền thuê nhà gần vạn ở tiểu khu sa hoa thế này, cho ở lâu như thế, tiền thuê nhà vẫn nợ đó.

Rõ ràng tương kế tựu kế, lấy chứng cứ phạm tội của đối phương để lập công chuộc tội.

Nếu cậu không? Hừ hừ...

Ngụy Vũ Hoàn uống một ngụm trà lạnh lớn để bình phục tâm tình, bắt đầu cân nhắc làm thế nào để câu cua vào giỏ.

Hắn không thể nào mà chạy đến trước mặt người ta, đi thẳng vào vấn đề rằng: “Tôi đã theo dõi cậu một tháng, thấy cậu rất đáng yêu, từ nay đi theo tôi đi, thúc thúc cho cậu ăn uống ngon lành...”, rất đáng khinh đó...

Suy nghĩ cả đêm, Ngụy Vũ Hoàn quyết định, mình sẽ không ra mặt mà sẽ tới vườn hoa Xuân Giang để lại một thứ làm ngy ý, đợi tới khi đứa nhỏ kia biết mình bị chủ nhà phát hiện, còn mình thì tỏ cái vẻ đại nhân không chấp người khốn khó, rồi để cậu tự trả giá về việc này.

Ngụy Vũ Hoàn in hai cái ảnh “cắm” ra, lại tự mình viết lên một tờ giấy: “Thanh niên à, tôi là chủ căn hộ này, tôi biết cậu chưa có sự cho phép của tôi mà đã ở một thời gian. Xuất phát từ thiện ý, tôi sẽ không lập tức báo cảnh sát bắt giữ cậu, nhưng trên tay tôi đang có chứng cứ không thể làm giảm tội cho cậu được, nếu cậu muốn giải quyết vấn đề này nhẹ nhàng thì hãy gọi cho tôi, số 138 XXXXXXXX – Ngụy -.”

Buổi sáng hôm sau, chờ cua nhỏ ra khỏi nhà, Ngụy Vũ Hoàn liền mang theo giấy tới vườn hoa Xuân Giang.

Vào nhà, Ngụy Vũ Hoàn nhìn một vòng căn nhà bị mình theo dõi một tháng, vẫn vô cùng sạch sẽ bởi cua nhỏ thường xuyên dọn dẹp, quét tước. Đây cũng là điều khiến hắn cảm động.

Có lẽ, tiểu gia hỏa này cũng không thể không tha thứ, xấu xa bất kham như trong trí tưởng tượng của hắn được.

Ngược lại mình... Ngụy Vũ Hoàn thoáng nhìn hai cái ảnh, cái đầu tiên là ở phòng bếp coi như đứng đắn, còn lại là ở... nhà tắm...

Trong một chốc lát Ngụy Vũ Hoàn trở nên rối rắm, cuối cùng vẫn cất cái ảnh không quá hài hòa đi, chỉ để lại ảnh ở bếp cùng với tờ giấy để lên vị trí có thể thấy được, bàn ăn.

Tối đó, Ngụy Vũ Hoàn về công ty, không thể đợi nổi mà cắm cọc trước máy tính, hưng trí bừng bừng đợi xem phản ứng của cua nhỏ.

Tám rưỡi mới thấy người về.

Ngụy Vũ Hoàn nhìn chăm chăm màn hình, nhìn cậu trèo ban công vào, đi vào phòng ngủ rồi ra bếp... phát hiện ra tờ giấy rồi!

Há há, đứa nhỏ này quả nhiên làm biểu cảm hoảng sợ, còn sợ hãi nhìn ngang ngó dọc nữa, thật đáng yêu

quá đi...

Ngụy Vũ Hoàn nắm chặt điện thoại, chờ mong đối phương gọi cho mình, còn tự soạn ra trong đầu đoạn hội thoại lát cần nói với đối phương.

Nhưng mà, hành động tiếp theo của cậu lại khác hoàn toàn với những gì mà Ngụy Vũ Hoàn dự tính.

Chỉ thấy cậu bỏ tờ giấy và ảnh chụp xuống, dùng tốc độ nhanh nhất để gom hết đồng quần áo không nhiều lắm, khăn mặt, xà phòng, cùng với tương cà mắm muối trong bếp chạy ra ban công...

Từ từ! Từ từ! Đây!

Ngụy Vũ Hoàn gấp đến nỗi suýt chút nữa nổ bùm, trong lúc đối phương quần áo thì hắn đã cảm thấy không ổn, luống cuống tay chân gọi cho bảo vệ của vườn hoa Xuân Giang để bảo họ chạy tới cửa chặn người. Nhưng bảo vệ không theo dõi một tháng sao có thể phản ứng nhanh như vậy, lúc nghe điện còn liên tiếp hỏi: “Alo? Alo? Xin hỏi là vị nào ạ?!”...

Ngụy Vũ Hoàn cứ như vậy mà chết đứng trước màn hình theo dõi, mắt mở trừng trừng nhìn cua nhỏ cuốn hết đồ đạc, thất kinh trốn chạy!

Mẹ kiếp... ông đây còn chưa nói bắt người! Chạy cái gì hả?! Chạy cái rắm a!!! ()

Ngụy Vũ Hoàn dấm ngực dậm chân, tức tới muốn nổ khói, mẹ kiếp đứa nhỏ này rất là vô ẩn bộ!

Nhưng chờ hắn tỉnh táo lại để suy nghĩ thì cũng cảm thấy hợp tình hợp lý, cua nhỏ thấy mình đã bị phát hiện, không chạy án thì chẳng lẽ ngồi đó chờ chết à?

Lại nói, thủ đoạn dạng “uy hiếp” này là dựa theo sự “chột dạ” hay “sợ hãi” của đương sự mà tấn công. Thí dụ như lấy phương pháp theo dõi qua máy quay an ninh của Ngụy Hoàn, cua nhỏ phải thực sự để ý tới việc những tấm ảnh này bị người khác xem thì mới có thể bị Ngụy Vũ Hoàn dùng thế lực bắt được.

Nhưng thân là một đứa con trai, so với nữ giới thì lại càng không bị loại đạo đức này trói buộc, mà Ngụy Vũ Hoàn cũng không biết thân thế, nghề nghiệp của cậu ra sao, uy hiếp kiểu gì? Chẳng lẽ là đăng ảnh lỏa thể của người ta ra cả nước à? Như vậy ảnh còn chưa tới tay cua nhỏ thì hắn đã vô tội bị dính tội danh truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy!

... Ngụy Vũ Hoàn ơi là Ngụy Vũ Hoàn! Mà đúng là nào bị ứng thủy! Tự đứng lại đi lấy lòng dạ quân tử (?) đối phó với loại tiểu vô lại này, người ta thích mới là lạ đấy!

Ngụy Vũ Hoàn hít một hơi dài, bản thân cảm thấy mình đã nắm được điểm yếu của đối phương tức là có được thắng lợi cho nên cứ thế để người thỏa thích ra ra vào vào lồng, tự phụ cho rằng mình đã nắm được người trong lòng bàn tay, không thể nào vượt mất được. Thế mà bây giờ chỉ sơ ý trong một chốt mà người đã chạy ngay trước mắt mình.

Bây giờ đâu đâu cũng là biển người, hắn có thể đi đâu để tìm người đây? Ngay cả dùng phương pháp theo dõi qua vệ tinh cũng không được nữa!

Ngụy Vũ Hoàn ngã ngồi xuống ghế xoay, cực kỳ mệt mỏi mắt mát, không biết nói sao nữa.

Hôm sau, dù biết rõ không còn ai ở lại vườn hoa Xuân Giang nữa, hắn vẫn lái xe qua đó một chuyến.

Vào cửa, hắn lại lần nữa kiểm tra căn nhà cẩn thận xem cửa nhỏ có quên cái gì không.

Nhưng một thứ cũng không để lại, hắn là đi rất vội nên cậu mới để lại cho Ngụy Vũ Hoàn một cây cải trắng hình dạng kỳ quái.

Ngụy Vũ Hoàn nhìn rất giống với cây cải kia, nhớ lại một lần bị Tùng Viễn vứt bỏ, khoe miệng lại co rúm lại.

Cái cảm giác ưu tang này, sao giống vậy...

Lại nhìn, cây cải trắng này như đang cười trào phúng với hắn...

Ngụy Vũ Hoàn nặng nề đóng tủ lại, đi một vòng rồi ra ban công, nơi mỗi ngày cửa nhỏ đều treo tường vào.

Tầng ba cao khoảng mười thước, nhìn cũng không thấp, tuy rằng có ban công để ra ngoài ngắm cảnh, có chỗ để giẫm lên nhưng nhìn qua vẫn rất nguy hiểm.

Buổi tối tối lửa tắt đèn, Ngụy Vũ Hoàn rất khó tưởng tượng đứa nhỏ kia mỗi ngày đều mạo hiểm treo mười thước vào, hơn nữa mấy lần còn đeo thêm dưa hấu, vạn nhất bất cẩn ngã xuống thì sao?

Hắn đưa tay ra sờ lên vết giày trên cửa sổ, lại xoay người nhìn căn phòng sạch sẽ cùng sàn nhà men sứ, đang suy nghĩ gì đó.

Hắn đột nhiên nhận ra, vì sao đứa nhỏ kia lại dùng áo ngủ lót giường khi đi ngủ, vào nhà cởi giày, còn không để thực phẩm chín vào tủ lạnh.

Bởi vì ngay từ giây phút đầu vào nhà, cậu đã không muốn cho ai biết có sự tồn tại của mình, vì thế cậu vô cùng cẩn thận, không để lại bất kỳ dấu vết hay khí tức nào, cũng không động vào bất kỳ thứ gì của ốc chủ.

Nhưng căn nhà này thực sự lâu lắm không có người ngó ngang cho nên đối phương vẫn để lại dấu vết. Ban đầu là mượn giường, tiếp theo là nhà tắm, rồi lại đến bếp, một chút một chút xâm lấn...

Trong mấy tháng, thậm chí là tận nửa năm ở nhờ, trong từng góc nhà cũng đã tràn ngập hương vị của người kia.

Ngụy Vũ Hoàn ngồi trên giường, thuận tay cầm lấy bộ áo tắm ở góc giường, vô thức cúi đầu xuống nghĩ.

Hành động này đúng thật là đáng khinh, nhưng hiện tại hắn đang rất mất mát nên mặc người phỉ nhổ.

Đầu tiên là mùi hương hoa cỏ của xà phòng rẻ tiền, còn có mùi vị phơi phới của tuổi trẻ. Thật ra đứa nhỏ này rất yêu sạch sẽ, tuy đồ dùng hay quần áo đều là hàng vỉa hè không cấp bậc, nhưng lúc nào cũng để ý tới vệ sinh.

Bây giờ Ngụy Vũ Hoàn cũng không chê người ta nữa, già mồm cái lão ôm cái áo kia đi ngủ. Hắn nghĩ, đứa nhỏ kia hôm qua bị mình dọa như vậy, không biết đã đi đâu, về sau có chỗ ở không, hay lại tìm tới một nhà khác ở nhờ, rồi lỡ đâu bị bắt quả tang thì sao...

Nghĩ tới đây, Ngụy Vũ Hoàn không nhịn được mà tự mắng bản thân, chỉ là một tiểu tặc, mẹ nó mà đúng là đồ thích lo chuyện bao đồng!

Cũng không biết là ôm tâm tình gì, mà Ngụy Vũ Hoàn lại dọn về vườn hoa Xuân Giang sống.

Hắn học của nhỏ tự mua thực phẩm về nấu, kết quả đến dầu tương mắm muối còn không phân rõ, mấy lần làm cháy đồ dẫn đến lãng phí cả nguyên liệu mới hoàn toàn bỏ cuộc; cũng học đối phương mua dưa về dùng thìa ăn, nhưng thế nào cũng không thấy vui vẻ; rồi lại dựa vào lan can nhìn cảnh sông, chỉ cảm nhận được sự cô đơn, tịch mịch tới vô tận...

Ngụy Vũ Hoàn không hiểu, đều là con người, vì sao đứa nhỏ kia lại ở trộm trong nhà người khác, tiền đồ không rõ mà lại có thể vô tư tới vô tâm ăn ăn ngủ ngủ? Còn mình, thì lại thấy hư không như vậy?

Vô cùng bi thảm, Ngụy Vũ Hoàn không thể nhịn được nữa, mẹ, bị đứa nhỏ đó lấn qua lấn lại thế là đủ lắm rồi!

Nghĩ cái beep, tìm thú vui thôi!

Xoay người nhảy khỏi giường, Ngụy Vũ Hoàn bấm bấm điện thoại.

Lần này hắn tìm đến một “nhân tài”, tên là Thiệu Vĩnh Dương. Chỗ ăn chơi có tiếng của thành phố S, không có nơi nào gã không biết; thành phố S có nhân vật uy tín nào, cũng rất ít người gã không biết; muốn hỏi thăm về người đó, gã có thể nói cho bạn ba ngày ba đêm, thậm chí tư còn thiếu chuyên nghiệp hơn gã!

Đương nhiên, không phải bạn cứ thích là sẽ được nghe thông tin, công việc của gã chính là “mật thám”, chỉ trao đổi những tin tức có giá trị.

Lâu rồi Ngụy Vũ Hoàn không liên lạc với Thiệu Vĩnh Dương, bởi vì tên kia sống cái kiểu ngựa chó bất phân, cho nên hắn cảm thấy tiếp xúc nhiều với gã sẽ dễ bị lây nhiễm.

Nhận được điện thoại của Ngụy Vũ Hoàn, Thiệu Vĩnh Dương khá bất ngờ, vốn định nhiệt tình hỏi thăm tình hình gần đây của hắn thì người đã trực tiếp xỏ: “Này, bên chỗ ông có gay nào chất lượng đang cô đơn không, tôi đang tịch mịch, muốn tìm một tình nhân.”

Gã cả giận: “Con mẹ ông coi tôi là tú ông à!”

Ngụy Vũ Hoàn: “Có nói không?!”

Thiệu Vĩnh Dương: “Không có! Mịa! Có thì cũng là MB, muốn không?”

Hắn ghét bỏ nói: “Không cần MB.”

Mấy năm trước hắn có cùng gã đi đến “quán ăn đêm”, Ngụy Vũ Hoàn gặp qua không ít gay “kiếm cơm” ở đây. Chỗ Thiệu Vĩnh Dương dẫn đến cũng coi như cao cấp, những MB này có điều kiện bên ngoài rất tốt, không giống với mất tên ở ngoài, mặt đánh phấn, xịt nước hoa rẻ tiền, quần áo đều hở hang, hận không thể gào lên với kim chủ rằng chúng tôi đang được rao bán. Nhưng tiếp xúc gần hơn, thì hắn phát hiện ra, những thiếu gia “tô vàng nạm ngọc ở ngoài” này bản chất cũng chẳng khác mấy so với đám MB kia.

Tục ngữ nói, biểu tử vô tình, Ngụy Vũ Hoàn kể cả có đối tới mờ mắt cũng sẽ không bao giờ động vào loại người này.

Thiệu Vĩnh Dương không hài lòng tí nào: “MB thì sao? Ông chỉ chơi chứ đâu có thật, MB có thể thỏa mãn ông, vừa đúng lúc thỏa mãn nhu cầu!”

Hắn gấp đến độ mắng um lên: “Ai bảo là ông đây chỉ muốn chơi đùa?”

7. Chương 7: Bản Tính Khó Dời

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Z – Beta: Jung.

Lời này chọc cười Thiệu Vĩnh Dương, gã “vào nghề” lâu như vậy mà chưa từng thấy ai nhờ mình bắc cầu Kiều để tìm đối tượng nghiêm túc, đã thế đây lại còn là thằng cha thân thiết chơi từ cái thời mặc tã của gã

nữa chứ!

Nhắc tới tiểu sử tình trường của Ngụy Vũ Hoàn, Thiệu Vĩnh Dương cũng có thể lưu loát kể đến ba ngày ba đêm, nhưng chuyện bất quái này không phải là những kỷ niệm hạnh phúc gì cho cam, mà là một đồng bóng nhùng nhừ khi nhớ lại thì nghiêng rãng nghiêng lợi, có lúc thì phải thay hần rơi lệ một phen.

Bởi vì quan hệ hai nhà rất tốt, cũng ở gần nhau, cho nên từ nhỏ Thiệu Vĩnh Dương và Ngụy Vũ Hoàn đều cùng học một trường mẫu giáo, tiểu học rồi lên trung học...

Vốn các phương diện của hai người đều tương đương, nhưng nếu tính mặt xã hội, diện mạo của Thiệu Vĩnh Dương thực sự bị đánh bại bởi cái mặt xuất chúng của Ngụy Vũ Hoàn. Hơn nữa từ trước đến nay, cô gái nào mà gã thích cũng mê một thằng bạn đến! Mà Ngụy Vũ Hoàn còn cố tình thờ ơ trước những “đĩa bay” kia, càng khiến Thiệu Vĩnh Dương điên tới nghiêng rãng nghiêng lợi.

Ban đầu gã còn tưởng rằng định lực của thằng bạn rất phi phạm, tuy mặt ngoài vừa hâm mộ vừa ghen tị, nhưng trong sâu thẳm tâm can vẫn có chút sùng kính. Nhưng sự thật lại vô cùng bất ngờ!

Năm mười lăm tuổi, trong lúc vô tình hai người phát hiện được một bộ phim về đồng tính luyến ái ở cửa hàng băng đĩa. Ôm nó về với sự tò mò xem, không ngờ còn có một đoạn xxx không cắt, Thiệu Vĩnh Dương xem đến ngượng chín mặt, còn Ngụy Vũ Hoàn thì mắt chăm chăm màn hình, hô hấp nặng nề!

Lúc ấy gã ghen hòng nhìn, trăn tối: “Mẹ kiếp! Đây ông bạn! Ông không phải là gay chứ?”

Hắn run sợ một lúc lâu, mới chậm rãi xổ ra một câu: “... Hình như là thế...”

Thiệu Vĩnh Dương suất nửa thì học máu, không trách tên này không có cảm giác với con gái!

Mà vừa nghĩ mình thâm mến một cô gái nhiều năm như vậy mà bại dưới một tên gay, Thiệu Vĩnh Dương càng muốn học máu hơn!

Chuyện này còn chưa xong, đại nãi Ngụy Vũ Hoàn rất đơn giản, hắn căn bản nghĩ chuyện tính hướng của mình không có vấn đề gì, vài ngày sau liền chạy về nhà come out với ông bà già. Đương nhiên hành động này không tránh khỏi đòn roi của ông Ngụy cổ hủ, còn bà Ngụy thì tới giờ vẫn chưa thể tiếp nhận được sự thật này, cho nên mười mấy năm qua vẫn dùng đủ cách để bẻ hắn “thẳng” lại.

Ngụy Vũ Hoàn mà nghe lời thì cũng ổn thôi, nhưng mà có một ông bố khôn khéo ngoan tuyệt, cộng thêm một ông anh trai âm u nữa thì ai cho hắn lương thiện đây?

Từ đó, hắn hoàn toàn thông suốt, bắt đầu chuỗi ngày sống không có chút tiết tháo.

Đổi bạn tình loanh xoành xoạch đã không nói, đã thế còn một chân đạp n thuyền, giao du với mấy người cùng lúc, thực sự khiến người ta phẫn nộ...

Thiệu Vĩnh Dương nhớ có lần bảo hắn tiết chế, cứ như thế thì chắc chắn tới ba mươi sẽ tách, nhưng Ngụy Vũ Hoàn rất nghiêm túc, đàn ông nói cho gã biết, đồng tính luyến ái chính là quần thể tiểu chúng như thế, chỉ có thể chọn phạm vi nhỏ, hắn lại không thích thẳng nam, vì thế phải lựa chọn thật kỹ càng, nắm bắt thời gian, mỗi loại hình phải thử qua một lần mới có thể tìm được người thích hợp nhất.

Thiệu Vĩnh Dương lại muốn phun một búng máu... bản tính phong lưu chính là bản tính phong lưu, còn tìm lý do đứng đắn làm gì! Ông đây khinh!

Hơn nữa, sau khi Ngụy Vũ Hoàn sống thác loạn, Thiệu Vĩnh Dương gần như bị ghi vào sổ đen nhà họ Ngụy. Nhất là Ngụy đại ca, anh còn nghi rằng thằng em mình là bị gã làm hư, nên mỗi lần gặp đều dùng ánh mắt như muốn chém chết gã.

Tuy con người Thiệu Vĩnh Dương đối với cuộc đời cũng là pháp phòng trôi nổi, nhưng mà chuyện Ngụy Vũ Hoàn “cong” không có nửa cọng lông liên quan tới gã!

Hỏi gã có oan không?!! Oan vô cùng oan!

Lớp mười một, Ngụy Vũ Hoàn bị tổng sang Anh học, Thiệu Vĩnh Dương tạm thời không còn liên hệ với hắn nữa.

Theo hiểu biết cả gã, vài năm này số tình nhân của hắn đếm hoài không hết, tính đến hiện tại thì mãi chưa thấy “tắt”.

Đương nhiên, cái tên trời đánh nhả nhận này về nước, tiếp nhận vị trí tổng tài tập đoàn Hoàn Vũ thì đã ổn trọng hơn năm đó, nhất là mấy ngày này, có thể thấy một ít thu liễm trên người này rồi...

Nhưng không biết thế nào, cả đời Thiệu Vĩnh Dương rất tôn sùng một câu nói...

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Cho nên bây giờ nghe chính tay Ngụy Vũ Hoàn nói “không phải chơi”, gã suýt nữa thì phụt cười, hỏi: “Ồ, vậy tôi đây sẽ làm một biển thông báo, đăng thêm mấy cái tin để tìm một đồng tiểu mỹ nam, cho từng đứa vào phỏng vấn, nếu ông không vừa ý thì dẹp, thích thì ok. Chỗ chơi, tên tôi đã nghĩ ra hết rồi, gọi là: ‘Không thành thì đừng làm phiền’...”

“Ông đùa tôi à? Tôi đang rất nghiêm túc!” Ngụy Vũ Hoàn thực sự không thể thở nổi nữa.

“Bạn tôi ơi! Tôi sao dám trêu ông? Tôi cũng đang thành thật nói cho ông nghe, ông anh nhà ông mà biết tôi giới thiệu mấy cái loại loạn thất bát tao thì không lột da tôi không được!” Thiệu Vĩnh Dương ở đầu kia không ngừng kêu khổ.

“...” Cũng đúng thật, Ngụy Hành Thiên đặc biệt không muốn gặp Thiệu Vĩnh Dương, mà chính anh cũng dặn hắn không được tiếp xúc nhiều với gã.

“Lại nói nữa, điều kiện của ông mà còn tìm tôi giới thiệu bạn trai cho sao?” Thiệu Vĩnh Dương hừ hừ nói: “Tôi lại dạy ông cách này, ông đợi một ngày mưa, đừng có mang ô, xuống dưới sân tòa nhà tập đoàn đứng mười phút. Dám cá sẽ có đầy tinh anh nam thanh nữ tú chạy tới sưởi ấm ngày tuyết rơi cho ông!”

Ngụy Vũ Hoàn bảo: “Tôi không có hứng với người theo đuổi mình.”

Hắn mà thích, thì đã sớm chọn Lý Tu Nhã. Nói thế nào anh cũng là nghiên cứu sinh tốt nghiệp danh giá, không kể là trợ lý của mình, tự ra gây dựng sự nghiệp cũng không quá kém cỏi.

Nghe thấy tiếng thở dài ở đầu bên kia, Thiệu Vĩnh Dương cuối cùng cũng nhận ra thằng bạn mình đang có tâm sự.

“Này, không cần biết ông muốn làm gì, bạn bè lâu ngày không gặp, tối nay bảy giờ ở quán rượu, gặp rồi nói sau!”

Đêm đó, Ngụy Vũ Hoàn lại gọi Tề Mộ Anh cùng đi. Trái đất tròn, gặp nhau chơi bởi mấy lần, Tề Mộ Anh với Thiệu Vĩnh Dương cũng coi như là người quen sơ sơ.

Vào phòng VIP của quán, Thiệu Vĩnh Dương đập bàn một cái, khí thế hét: “Bạn đây hôm nay liều mình bởi quân tử! Lại đây lại đây lại đây! Mau uống! Không say không về!”

Ba người gọi một bàn đồ ăn, hai bình rượu đất tiền, vừa ăn vừa hóng hớt về những chuyện bát quái tửu sắc gì đó mà Thiệu Vĩnh Dương nghe ngóng được, không khí rất là hồ hởi.

Rượu quá ba tuần, gã mới đi vào vấn đề chính: “Đại tổng tài! Đại soái ca! Ông có hứng với dạng gì? Nói rồi tôi mới giúp được chứ!”

Bị đối phương tập kích trực tiếp như thế, Ngụy Vũ Hoàn chưa thể trả lời ngay.

Hắn nghĩ nghĩ, mấy năm nay hắn đều đã thử qua mọi loại người, những tháng ngày hoang dâm vô độ hồi còn trẻ (khoảng hai năm tuổi) ấy cũng chẳng có tí gì vui vẻ. Giờ phút này nhớ lại, hắn còn thấy... vô cùng mệt mỏi...

Không! Hắn chưa muốn xuất sư chưa tiếp “tâm” chết trước được~

Ngụy Vũ Hoàn uống một ngụm rượu, lại cố gắng nghĩ nghĩ, nghĩ nghĩ, trước mắt lại chậm rãi hiện ra thân ảnh của cưa nhỏ...

Đại não của kẻ say bầy phần nóng lên, đề tài lại chuyển lần nữa, hấn cảm giận kẻ cho hai thằng bạn về chuyện phát sinh ở vườn hoa Xuân Giang, nhân vật chính trong câu chuyện cũng chính là đầu sở gây ra sự bất mãn của hấn.

Nhưng người trong cuộc thì rất tầm tặc, nhưng người nghe lại thấy giống hài kịch hơn.

Hai người kia ôm bụng cười tới nổi sặc ruột. Nhất là Thiệu Vĩnh Dương, nhiều năm như thế, gã chưa từng thấy Ngụy Vũ Hoàn bị chơi một vỏ đau như vậy, thật sự là thích muốn chót luôn ha ha ha!!!!

Không giống với Tề Mộ Anh, lúc Ngụy Vũ Hoàn cảm giận cùng bất bình nói về chuyện nhà mình bị người ta xâm lấn phi pháp, gã không một chút đồng tình hay phần nộ, ngược lại của giễu cợt bảo: “Ông là một tổng tài trị giá bạc triệu, nhà nhiều như thế, có cái không thêm động, cho người ta ở cũng có làm sao? Tôi chưa từng thấy ông nhỏ nhen như vậy đó!”

Ngụy Vũ hoàn muốn nổ tung, hấn nốc một ly rượu rồi đập chén xuống bàn, hoàn toàn vút phăng đi mặt nạ nhã nhặn, chữ: “Ông thì biết cái gì!”

Tề Mộ Anh vỗ vai hấn, ý bảo hấn hạ hỏa, một bên hồi phục lại sau việc cười sặc công, nêu ví dụ cho Thiệu Vĩnh Dương nghe: “Nếu ông là người ra ngoài nửa năm mới về nhà, phát hiện ra nhà mình bị chuột hoành hành, ông có chạy đi mua một đồng thuốc diệt chuột về tóm hết chúng nó không?”

“Đương nhiên là có!” Thiệu Vĩnh Dương bật thốt lên, không hề ý thức được anh đang đào hầm chôn gã.

Tề Mộ Anh tiếp tục nói: “Nhưng chờ đến lúc ông sắp xếp đầy đủ, vẩy thuốc xong xuôi, lại phát hiện ra không phải là chuột, mà là một con thỏ đáng yêu, ông sẽ làm thế nào?”

Gã phản ứng lại, bĩu môi nói: “Tôi không thích thỏ, tôi thích mèo.”

Tề Mộ Anh lườm qua: “Giống nhau, cứ cho là mèo đi, mèo Mỹ lông ngắn, Ragdoll, mèo Xiêm, cứ nghĩ tới một giống mà ông thích nhất!”

Hai mắt gã tỏa sáng, lộ cái vẻ mặt đáng yêu quá gào lên: “Bắt! Bắt lại! Nuôi! Nuôi!”

Tề Mộ Anh gật gù: “Đúng vậy! Ông rất cẩn thận bồi dưỡng tình cảm cả nửa ngày với nhỏ, kết quả vật nhỏ này cảnh giác chạy mất, ông có cảm giác gì? Có rất buồn, có vô cùng mất mát không?”

Gã vỗ tay cái đốp: “Tôi hiểu rồi!”

Anh ôm tay gật đầu, trẻ nhỏ dễ dạy...

Không ngờ Thiệu Vĩnh Dương lại rất trào dâng nói: “Ngụy Vũ Hoàn! Ông tới mức đó ấy hả? Thích thú nuôi nhơ nhỏ có gì mà ngại chứ? Hôm nào bạn đây sẽ tới cửa hàng thú cưng mua cho ông một con, ông thích loại gì? Samoyed được không? Nó biết cười đó, đáng yêu đáng yêu vô cùng~ cam đoan sẽ chữa lành vết thương lòng của ông!”

“Phụt!” Tề Mộ Anh phun rượu.

Ngụy Vũ Hoàn không đáp, hấn không muốn phí lời với cái tên nào tàn này.

Tề Mộ Anh lau miệng, không nhin được nữa mà gợi ý: “Từ từ! Thiệu huynh! Trọng điểm không phải là thế, mà có nghĩ à... tiểu tặc ở nhà Ngụy Vũ Hoàn thật ra có nhan sắc không hề tệ!”

Căn bản là do Ngụy Vũ Hoàn chỉ mãi tố chứ không nói về ngoại hình, cho nên Thiệu Vĩnh Dương mới không thể bắt được sóng não ngay.

Hiện tại được Tề Mộ Anh khai sáng, gã mới bừng tỉnh, giật mình hỏi: “Cái tên chạy trốn kia trông rất được?”

Anh gật đầu đáp: “Mày rậm mắt to, thanh tú đáng yêu.”

Thiệu Vĩnh Dương kêu lên: “Mẹ~ kiếp! Ngụy Vũ Hoàn ông đúng là lão sắc lang! Tôi chỉ biết là ông đúng là cầu không đổi tính ăn sh*t!”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

Thiệu Vĩnh Dương hớp ngụm rượu, tò mò nhìn Tề Mộ Anh, hỏi tiếp: “Có ảnh không? Không ảnh không nhận dạng được đâu!”

Tề Mộ Anh: “... ..”

Anh mở điện thoại, mở ảnh chụp hôm đó Ngụy Vũ Hoàn gửi cho gã xem, một mặt bình tĩnh bảo: “Tôi nhớ ông là thằng nam mà?”

“Đúng vậy! Nhưng tôi đây là đang giúp nó đó! Để xem nó thích loại hình gì mới có thể làm tròn trách nhiệm được!” Gã xem ảnh, lòng hiểu ra, nói với Ngụy Vũ Hoàn: “Cũng chẳng phải quá lộng lẫy gì, không phải chỉ là một cậu nhóc thanh tú phổ thông thôi sao? Mấy tình nhân hồi trước của ông còn tốt hơn nhiều... Được rồi được rồi được rồi! Đừng trừng tôi! Tôi thề sẽ kiếm cho ông một đứa không khác gì để cho ông đè lên giường xả hết giận! Muốn đánh thì đánh, muốn dùng roi thì dùng roi, được chưa?”

Ngụy Vũ Hoàn sững sốt, đôi mắt hơi nheo lại chậm rãi mở ra, hần... hần... thật đáng xấu hổ, hưng phấn rồi...

Tề Mộ Anh ngửa mặt lên trời thở dài, đúng là vật hợp theo loài...

Vì sao anh lại làm bạn được với loại người này vậy?

Không lâu sau đó, Thiệu Vĩnh Dương quả thực cho Ngụy Vũ Hoàn xem mặt một gay mặt búp bê.

Hần nhìn ảnh, cảm thấy có mấy phần giống liền thấy hơn hứng thú. Tạm thời cứ dựa vào mắt đã, hần chưa từng thử qua loại hình giống của nhỏ nên mới nhớ mãi không quên.

Mấy ngày sau, Ngụy Vũ Hoàn hẹn với đứa nhỏ đó. Nhưng tới lúc gặp người thật thì lại cau mày... qua ảnh chụp thì rất giống, nhưng người thật thì khác một trời một vực.

Một người chỉ có một bộ mặt đương nhiên với người ngoài, còn có cơ thể, ngôn ngữ, cử chỉ đều để lộ sự “chuyên nghiệp”. Sau một tháng theo dõi của nhỏ, Ngụy Vũ Hoàn tuy chưa được nghe giọng của đối phương, nhưng đã sớm quen với những chi tiết nhỏ trong sinh hoạt của đối phương. Bình thường của nhỏ sống rất tùy tính, tự nhiên và giản hoạt, hàng giả trước mặt này là không thể so nổi.

Hơn nữa, đối phương không hề biết mình rất đáng yêu, lúc nói chuyện thường quen tính hờn dỗi, bán manh. Ngụy Vũ Hoàn bình sinh không thể chịu được mấy tên ẻo lả, lập tức cảm thấy sồn da gà, không ngồi được quá nửa tiếng liền để lại tiền, bỏ của chạy lấy người.

Ầy... quả nhiên không nên nghe theo những gì Thiệu Vĩnh Dương bày ra. Ban đầu hần chỉ vì cái sự kiện không toại nguyện kia mà buồn bực, kết quả bị bạn xấu giật dây, xô ra suy nghĩ: “Không cá thì tôm cũng được”, hoàn toàn đánh mất “phẩm giá” của mình.

Ngụy Vũ Hoàn ơi là Ngụy Vũ Hoàn! Vì một con của nhỏ mà mày đã bị quỷ ám rồi! Càng sống càng thấy lỗi!

Tự mình tỉnh lại, hần cuối cùng cũng bình tĩnh, tính toán phải hoàn toàn bình tâm.

Hần lại không tìm tình nhân nào nữa, mỗi ngày đi chín về năm tan sở, buổi tối về nhà chính ăn cơm đi ngủ, cùng chơi cờ với ông già, thi thoảng anh trai về thì hai anh em bàn chuyện công sự, sau đó chạy tới sân bóng rổ đấu mấy hiệp.

Ai cũng nói con hư biết nghĩ quý hơn vàng, ông Ngụy vô cùng kinh ngạc trước sự thay đổi hoàn toàn của hần.

Bà Ngụy thì cho rằng thằng con rốt cuộc đã hiểu chuyện, mấy ngày này đều vui vẻ ra mặt, nói người giúp việc hầu hạ thịt cá, ngày nào cũng bóng gió với hần về con gái họ Trương, cháu gái nhà họ Lý.

Nhưng Ngụy Vũ Hoàn không hề cho mẹ mình mặt mũi, nói thẳng: “Mẹ ơi đủ rồi! Con đã nói là con mẹ không đổi được, cả đời cứ vậy! Nếu mẹ còn nói nữa thì còn sẽ không về nữa đâu!”

Bà Ngụy tức đến nổi suýt thì bóp nát cái ly, chứ Ngụy Vũ Hoàn là đồ bất tài.

“Hắc! Mẹ à! Mẹ chả chịu đổi mới gì cả! Bây giờ thời thế thay đổi rồi, con hỏi bố mẹ muốn con kết hôn làm gì? Sinh con? Đời sau nhà mình không phải có anh cả phụ trách sao? Lại nói mẹ có hai đứa cháu trai rồi, còn muốn con sinh làm gì? Tranh gia sản à? Mẹ không thể đã ăn trong bát lại trông sang nồi, làm người là

phải biết điểm dừng mẹ có thấy đúng không? Nếu mẹ thực sự có lòng thì tìm cho con một cậu chàng kết duyên sống trọn đời đi! Hối mấy nhà có con trai, cháu trai gì đó xem, không chừng sẽ có con nhà nào đẩy ái mộ con từ sâu trong tâm can đó! Nếu có thể thì xin mẹ giúp con, cũng là dùng nước cứu người trong đám lửa, tìm được người cùng con sống tới đầu bạc răng long, con còn có thể thường xuyên về dâng nước kính trà cho mẹ đó!”

Bà Ngụy nói được một câu thì con trai cãi mười câu, ngụy biện thần sầu tới nỗi khiến bà không nói lại được câu nào.

Hắn vẫn chưa nói xong, bổ sung: “À mà mẹ này, con của mẹ là công, là 1 thuần đó! Mẹ hiểu đúng không? Chính là người đàn ông đẻ người đàn ông còn lại đó! Khi tìm mẹ nhớ kiếm người nguyện ý để con đẻ nhé...”

“Xoảng!” Cái ly hoa mẫu đơn tinh xảo bị ném xuống chân Ngụy Vũ Hoàn, lập tức vỡ vụn thành năm bảy mảnh,

Đầu sỏ: “Ấu!” lên một tiếng, chạy nhanh như một cơn gió.

Con với chả cái, muốn đâm cho một cái =))

Mèo Mỹ lông ngắn:

Ragdoll:

Mèo Xiêm:

Samoyed:

8. Chương 8: Gặp Lại

Edit: Z – **Beta:** Jung

Thời gian chạy quá nhanh, chớp mắt một cái mà đã qua nửa năm...

Chuyện của cua nhỏ đã bị Ngụy Vũ Hoàn ném ra sau đầu, tuy rằng người đã sớm hết mong chờ nhưng có đôi lúc cô đơn thì vẫn sẽ thấy tiếc nuối, nhưng không còn cảm giác phẫn uất như khi chuyện mới xảy ra nữa.

Ngay lúc Ngụy Vũ Hoàn chuẩn bị quên sạch sẽ chuyện này, thì Thiệu Vĩnh Dương lại gọi tới...

“Này này! Ông còn nhớ tiểu tặc ở trộm nhà mình không? Hôm qua tôi nhìn thấy một người trông rất giống cậu ta đấy!”

“Hả?” Ngụy Vũ Hoàn có chút bất ngờ, nhưng hắn không biểu hiện quá nhiều sự hưng phấn, ngược lại rất bình tĩnh hỏi: “Ông nhìn thấy ở đâu?”

Thiệu Vĩnh Dương đáp: “Ở chỗ nhà tắm Phong Nhụy đó!”

Ngụy Vũ Hoàn sững sốt, vừa nghe tới “Nhà tắm tắm Phong Nhụy” đã biết đây không phải nơi cho người tốt. Không sai, đây là một nhà tắm ca hát mời rượu, tắm táp massage, là nơi chủ yếu phục vụ sức khỏe cho lớn nhỏ.

Ngụy Vũ Hoàn tuy không thích phụ nữ, nhưng bình thường cũng phải ra vẻ giao lưu với đồng bọn giới thương nghiệp, nên nhiều ít cũng hiểu biết đôi chút.

Ở “Phòng tắm Phong Nhụy”, mấy cô nàng này có tố chất không cao lắm, cũng không bằng một số người làm công ở bên ngoài, nhưng thắng được cái là trẻ tuổi xinh đẹp, được lòng mấy tên nhà giàu mới nổi cùng thổ hào.

Kiểu phòng tắm này ở thành phố S thì nhiều vô số, “Phòng tắm Phong Nhụy” tuy không bằng cấp bậc của mấy cái “Lung linh các” hay “Tụ kim hội sở” nhưng vẫn là có chút danh tiếng.

Nhưng Ngụy Vũ Hoàn chỉ thấy lạ một điều, cua nhỏ là con trai, sao lại xuất hiện ở chỗ như thế? Chẳng lẽ cậu tới đó tìm “đối tượng?”

Hắn nhíu mày, hỏi Thiệu Vĩnh Dương: “Ông chắc không? Không nhìn lầm chứ?”

Gã vội vào lên: “Mịa! Tôi còn so với ảnh chụp của Tề Mộ Anh nữa! Mũi với mắt giống y hệt! Tuyệt đối không sai!”

Ngụy Vũ Hoàn vừa nghĩ tới đứa nhỏ thanh thuần, đáng yêu kia đi tìm “ghê”, ấn tượng về cậu lập tức bị sập cả một tảng!

Nhưng Thiệu Vĩnh Dương vẫn chờ hắn trả lời, Ngụy Vũ Hoàn tự dưng cảm thấy khá là phiền lòng, hỏi: “Cậu ta ở đó làm gì?”. Câu hỏi này là để xác nhận, nếu như đúng theo suy đoán của hắn, thì thực sự hắn không thể nhắc nổi hứng thú.

Thiệu Vĩnh Dương thật thà đáp: “Đương nhiên là làm nhân viên đón khách rồi!”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

“Nhân viên đón khách” nói trắng ra là người đứng ở trước cửa đón khách, mấy cô nàng tiếp viên đương nhiên không thể trực tiếp tụ tập ở cửa đón khách, nhiều không thể tưởng tượng nổi. Mà một nơi làm dịch vụ lớn như thế, kể cả ông chủ có ba đầu sáu tay thì cũng không đủ sức mà đón hết, cho nên phải có cái chức vụ kể trên.

Ở đây đều tìm mấy đứa nhỏ trông thật thà thông minh, có thể nói có thể cười, nhìn thấy khách thì sẽ nịnh nọt, sau đó dựa theo nhu cầu của khách đi vào cửa, đưa tới khu yêu cầu hoặc là tới phòng riêng.

Ngụy Vũ Hoàn tưởng tượng, của nhỏ này cả ngoại hình lẫn tính nết đều rất vô hại, lúc cười lên thì lại càng ngây thơ hơn, thực sự rất thích hợp với công việc này!

Thiệu Vĩnh Dương còn bổ sung thêm: “Tôi còn hỏi thăm giúp ông, đứa nhỏ này làm vào mấy ngày ba tư năm bảy, từ sáu giờ tối tới sáu giờ sáng, ông có muốn đến xem không?”

Được rồi, nghe thằng bạn nói thế, Ngụy Vũ Hoàn lại bắt đầu rục rịch.

“Nói cách khác, ngày mai cậu ta đi làm đúng không? Đi! Ngày mai cũng rồi rồi, đi xem thế nào!”

Ngày hôm sau, Thiệu Vĩnh Dương còn gọi thêm Tề Mộ Anh, ba người cùng nhau đến chỗ kia xem trò vui.

Bảy giờ tối, đèn hoa thấp sáng, hoa tươi giăng đầy cánh cổng mạ vàng của “Phòng tắm Phong Nhụy”, mấy “cô tiếp viên” ló đầu ra, phát ra một luồng khí mê người.

Đêm đó Thiệu Vĩnh Dương “khai bao” em Porsche màu lam của mình, quả xe nhập khẩu mới cóng vừa mới đi vào bãi đỗ xe thì đã có nhân viên đón khách chạy như điên ra đón. Cũng thật là trùng hợp, người nọ chạy ra đón cũng chính là người mà Thiệu Vĩnh Dương đề cập đến.

Ngụy Vũ Hoàn ngồi ở ghế phó lái, hạ cửa sổ, khuỷu tay chống lên thành cửa, nhìn chằm chằm thiếu niên đang chậm chậm chạy tới.

Gương mặt, ngũ quan của người ấy từ từ rõ ràng hơn, giống như một tầng bụi ký ức phủ lên tâm trí của hắn đang được lau sạch, trả về với vẻ ban đầu.

“Ông chủ... bên này bên này... dừng xe bên này... tiến một chút nữa...” Tiếng phổ thông của cậu còn mang theo chút khẩu âm đặc biệt của vùng Tô Bắc, giọng nói rất trong sáng tự nhiên, còn có hương vị rất độc đáo của tuổi trẻ.

Ngụy Vũ Hoàn lần đầu tiên được nghe giọng của cậu nhỏ, bình thường hắn rất không có cảm tình với mấy người mặc khẩu âm. Nhưng chẳng hiểu sao khi đứa nhỏ này cất tiếng, chui vào lỗ tai hắn lại mang theo ánh mặt trời ấm áp, khiến hắn vô cùng thoải mái.

Xe dừng lại, cậu nhân viên chạy ra đằng sau để mở cửa cho người ngồi sau, tiếp đón Tề Mộ Anh, sau đó mới mở cửa ghế phó lái, hỏi: “Ông chủ, đây là lần đầu tiên ngài tới đúng không? Tôi chưa từng thấy ngài bao giờ!” Cậu nhỏ thấy Ngụy Vũ Hoàn là khách lạ nên rất thân thiết bắt chuyện với hắn.

“Ừ, hừ.” Ngụy Vũ Hoàn hừ khê một tiếng, đây cũng là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy cậu nhỏ ở ngoài đời thực. Hắn cao 1m87cm, đối phương đứng chỉ tới mũi hắn, gầy gầy bé bé, gần như một phát là bắt được ngay.

Giờ phút này, cơ thể của Ngụy Vũ Hoàn dâng lên một loại hưng phấn không nói nên lời, giống như kiểu con mồi đã biến mất lại rơi vào tầm nhìn lần nữa, gần trong gang tấc, khiến tên thợ săn lưỡi biếng không nhìn được mà dồn lực tập trung chú ý.

Thiệu Vĩnh Dương đã phát hiện ra Ngụy Vũ Hoàn thay đổi sắc mặt, thầm khen mình nhận không sai, rất đắc ý nháy mắt với Tề Mộ Anh.

“Ông chủ này chưa từng tới đây, cậu nên giới thiệu cho tốt đó~” Thiệu Vĩnh Dương mỉm cười nói với cậu nhân viên kia.

Không phải là chưa từng tới, mà lâu lắm rồi không có tới.

Bên công ty của Ngụy Vũ Hoàn cũng có đội ngũ chuyên làm mấy công việc xã giao, trừ phi chức vụ của đối phương tương đương với hắn, hoặc là cao hơn thì Ngụy tổng mới phải tự mình ra trận tiếp đãi, nhưng những loại nhân vật này hắn sẽ không đưa tới Phong Nhụy mà sẽ tới những nơi cao cấp hơn nhiều.

Cậu chàng nhân viên vừa nghe Thiệu Vĩnh Dương nói liền cúi đầu, khom lưng đáp: “Đó là đương nhiên! Ông chủ, ngài có nhu cầu gì ạ? Chúng tôi có rất nhiều loại hình, ngài muốn dùng bữa hay tắm? Hay đánh bài?...”

“Cậu có hầu tắm không?” Ngụy Vũ Hoàn cười như không cười hỏi.

Thiệu Vĩnh Dương suýt thì phun máu, làm mặt khinh bỉ liếc qua thằng bạn rơm. Còn chưa có vào cửa đâu!

Chưa gì đã xổ toẹt ra, lát nữa còn bày trò gì nữa?

Tề Mộ Anh cũng quay đầu cười trộm.

Cậu nhân viên bị câu hỏi này làm cho choáng váng, lại không hiểu được thâm ý trong lời nói của hắn, còn tưởng là hắn đang đùa mình: “Tôi không hầu được đâu! Nào đến phiên tôi chứ! Hắc hắc! Các ‘tỷ tỷ’ nhà chúng tôi đều là mỹ nhân, massage vô cùng thoải mái, ông chủ cứ thử thì sẽ biết~~” Nói đến đoạn sau, cậu còn vô cùng hợp thời hợp thể mà cúi đầu, làm vẻ mặt ngượng ngùng.

Nếu là thằng nam thì đã sớm hào hứng không chịu được, chỉ muốn lập tức chạy vào xem các “tỷ tỷ” đẹp tới thế nào, massage thoải mái tới đâu, nhưng Ngụy Vũ Hoàn là ai, hắn “cong” đó...

Một đường đi, hắn chỉ chú ý tới tiểu gia hỏa bên người, nghe đối phương thẹn thùng nói ra mấy câu đó, tự dưng thấy vui hẳn lên.

Đã bao lâu rồi hắn không có cảm này? Ngụy Vũ Hoàn không nhớ rõ lắm, bây giờ hắn chỉ muốn ngửa mặt lên trời cười to thôi!

Thật sự đúng là ông trời đã đưa người tới trước cửa, hôm nay hắn sẽ tính cả gốc lẫn lãi với đứa nhỏ này!

Từ bãi đỗ xe đi tới cửa chính khoảng một trăm mét, dọc một đường, đứa nhỏ kia cứ lú lú giới thiệu hết những gì cần giới thiệu.

Ngụy Vũ Hoàn không đáp lại, chỉ hỏi ngược một câu: “Cậu tên là gì?”

Cậu nhân viên lập tức đáp: “Tôi là Tạ Tiểu Giang, các ông chủ có thể gọi tôi là Tiểu Tạ hoặc Tiểu Giang cũng được!”

Khách quen tới đây nhiều lần, thấy nhân viên nào nhiều lần thì sẽ thuận miệng hỏi tên đối phương. Nhưng mới gặp một lần đã hỏi tên thì đây là lần đầu tiên Tạ Tiểu Giang thấy được.

Cậu tò mò ngẩng đầu nhìn đối phương, đèn ở bãi đỗ xe hơi tối, người khách này lại cao nên cậu không nhìn rõ được, bây giờ mới cẩn thận quan sát... Hắc hắc! Vị kim chủ này nhìn bánh ký, khí vũ hiên ngang, thế mà tới đây “chơi” á? Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong mà!

Đúng lúc đó, Ngụy Vũ Hoàn cũng đột nhiên cúi đầu nhìn cậu, đôi mắt hai người nhìn thẳng nhau, đối phương dùng ánh mắt lẳng liệt đánh giá cậu, cùng nụ cười ái muội làm Tạ Tiểu Giang hơi sợ.

Hiểu nét mặt của khách là một trong những kỹ năng của nhân viên đón khách, nếu không có nhãn lực, nói lung tung không khéo lại đắc tội ông chủ, đến lúc đó không biết mình sẽ chết thế nào.

Tạ Tiểu Giang có chút bối rối né tránh, trong lòng thầm nghĩ, hình như vị khách này đã biết mình từ trước sao? Sao cậu lại cảm giác ánh mắt hắn ta nhìn mình kỳ lạ như vậy nhỉ?

Vào cửa Phong Nhụy, quản lý sảnh tinh mắt nhìn thấy Thiệu Vĩnh Dương, lập tức chạy lên đón: “Ôi cha Thiệu tổng! Ngài tới rồi! Hoan nghênh hoan nghênh!” Vị này chính là khách quý của “Phòng tắm Phong Nhụy” nhà bọn họ, nhiều tiền lại rộng rãi hào phóng, thường xuyên chạy tới đây vui vẻ. Gặp được khách quý, quản lý sảnh đương nhiên phải vui vẻ chạy lên hóng hớt, tự mình đón tiếp rồi!

“Thiệu tổng còn đưa bạn bè tới, quả thực đúng là một sự vinh hạnh của chúng tôi! Mời mời! Xin hãy giới thiệu hai ông chủ này với tôi, tôi cũng nên được biết!” Quản lý nhìn hai người còn lại, rất nhanh liền định vị được ai là vị kim chủ lắm tiền nhất, y lập tức lấy danh thiếp trong ví ra, đưa một tấm cho Ngụy Vũ Hoàn đầu tiên.

Ngụy Vũ Hoàn nhận lấy, gật đầu, rất kiêu ngạo không nói gì, để Thiệu Vĩnh Dương tự xử lý.

Gã bảo: “Quản lý Vương khách khí rồi, đây là bạn từ thuở nhỏ của tôi, họ Ngụy, ông chủ Ngụy. Còn đây cũng là một người bạn quen biết nhiều năm với tôi, Tề tiên sinh, cho chúng tôi một gian riêng rồi cho mấy em gái vào giúp là được rồi.”

“Vâng!” Quản lý lập tức gào thét nhân viên chuẩn bị gian cao cấp nhất.

“Đợi đã.” Ngụy Vũ Hoàn nhìn quanh một vòng, chỉ vào cửa nhỏ đã lùi lại vài bước từ lúc nào, bảo: “Cậu thanh niên dẫn đường này tôi thấy rất có duyên, để cậu ta pha trà đi.”

Tạ Tiểu Giang đang lặng lẽ chuồn: “...”

“Ồ, ngài nói Tiểu Tạ ư?” Quản lý gật đầu, cho rằng Ngụy Vũ Hoàn không biết hoàn cảnh ở đây nên có chút xấu hổ giải thích: “Ông chủ Ngụy, Tiểu Giang chỉ làm việc tiếp đón bên ngoài, không biết pha trà. Ngài yên tâm, lát nữa tôi sẽ tìm được một cô gái thông minh, nhanh nhẹn phù hợp với ngài!”

Tạ Tiểu Giang cũng liều mạng gật đầu, xuất phát từ trực giác của “thú hoang”, cậu cảm thấy cái tên họ Ngụy này có chút lai giả bất thiện, cho nên theo bản năng phải tránh xa người này một chút.

Ngụy Vũ Hoàn nhếch một bên lông mày, bày ra vẻ mặt “chỉ có yêu cầu ấy mà không đáp ứng được thì ông còn mở dịch vụ làm gì”.

Thiệu Vĩnh Dương không nói hai lời liền lấy ví ra khỏi túi quần, móc ra một tập tiền, nhìn độ dày thì chắc phải cỡ một hai ngàn, trực tiếp đưa cho quản lý Vương, sau đó hất hất cằm với Tạ Tiểu Giang.

Quản lý Vương kiến thức rộng rãi, lúc này mới ngộ ra! Eeeee!!!!

Chắc chắn vị khách họ Ngụy này thích nam sắc, Tiểu Tạ trông cũng thật đáng yêu quá mà! Hơn nữa đối phương bảo chỉ cần pha trà, không yêu cầu cái gì quá phận, hơn nữa ông chủ Ngụy này cũng biết bên này không cung cấp loại hình phục vụ gì đó cho nên sẽ không cố ý làm khó đâu.

Những suy nghĩ này vèo vèo bay qua đầu, quản lý Vương liền đi qua chỗ Tạ Tiểu Giang, để Thiệu Vĩnh Dương chờ người, rút một nửa số tiền ban nãy nhét vào tay cậu, cho cậu một ánh mắt đầy sự ám chỉ: “Cậu vào đó phục vụ ông chủ Thiệu một chút đi!”

Tạ Tiểu Giang vẫn còn như đi trên mây, mắt mở rất to, trên mặt như viết to bốn từ: “TÔI KHÔNG TIẾP KHÁCH!”, lắp bắp: “Quản lý... tôi không biết pha trà...”... Làm ở Phong Nhụy lâu như thế, nhưng cậu chưa từng gặp trường hợp nào như thế này hết!

Ngụy Vũ Hoàn nhìn cậu, cười bảo: “Không cần cậu pha trà, chỉ cần vào tâm sự chút thôi.”

Tạ Tiểu Giang: “...”

Quản lý Vương trừng mắt với cậu, xem ra nếu Tạ Tiểu Giang mà không đồng ý thì sẽ không có quả ngon để ăn đây...

Tạ Tiểu Giang nắm chặt đồng tiền kia, cắn răng, thầm nghĩ: Đi! Ai có tiền người đó là ông nội! Ông đây cũng không phải phụ nữ, ngượng cái gì?! Lên!

9. Chương 9: Rượu Vào Lời Khách Sáo

Edit: Z – **Beta:** Jung.

Vào gian riêng, Thiệu Tề hai người ngồi hai bên bàn trà, Ngụy Vũ Hoàn một mình ngồi trung tâm, Tạ Tiểu Giang theo đuôi tới nhìn chằm chằm hấn chiếm sofa của hai người, xấu hổ đứng bên cạnh.

“Ngây ra làm gì?” Ngụy Vũ Hoàn vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình, bảo: “Lại đây ngồi đi.”

Tạ Tiểu Giang nhìn gương mặt đẹp trai của Ngụy Vũ Hoàn, thế nào cũng cảm thấy hấn cười chả có ý tốt gì.

Nhưng vào thì đã vào rồi, chẳng lẽ còn học con gái nhà người ta nhăn nhăn nhí nhí sao?

Tạ Tiểu Giang cười cười, chạy qua: “Ông chủ nếu không chê thì tôi ngồi đây!”

Ngụy Vũ Hoàn làm sao không nhìn ra đối phương đang cảnh giác chứ? Chờ cậu tới gần, lập tức không

kiềm nổi lòng mình, trực tiếp vươn tay kéo người ẩn xuống cạnh mình.

Tạ Tiểu Giang: “...” mẹ kiếp... cảm giác không tuyệt tí nào!

Hai người bên cạnh một mặt hứng thú nhìn cả hai, không nói gì.

Tề Mộ Anh đang định rung chuông gọi người dâng trà thì Thiệu Vĩnh Dương lại nói: “Tôi đột nhiên muốn uống rượu.”

Ngụy Vũ Hoàn liếc mắt nhìn gã, cười thầm: “Được, uống thì uống!”. Chính xác hơn là, uống trà gì mà uống trà chứ, rượu mới là thứ trợ hứng tốt nhất!

Tề Mộ Anh bảo: “Không thể uống rượu suông đi? Gọi mấy món nhắm đi, xem có tôm ngâm tương hay cánh vịt, chân gà ướp xì dầu không?”

Tạ Tiểu Giang nhanh chóng bật dậy: “Có có có! Để tôi đi lấy!”

Mông ngồi còn chưa ấm mà cậu đã vội vã chạy biến đi...

Tạ Tiểu Giang vừa ra khỏi cửa, Thiệu Vĩnh Dương rốt cuộc không nhịn được nữa, cười ha hả: “Ông nóng nảy thế! Vừa vào đã làm người ta sợ chạy trốn chết rồi!”

Tề Mộ Anh cũng tiếp lời: “Đúng thế, văn minh một chút, văn minh một chút, từ từ rồi khoai sẽ như!”

Nhưng cũng không thể trách Ngụy Vũ Hoàn được, nửa năm trước hắn trở mắt nhìn đứa nhỏ chạy ngay dưới mắt mình. Hắn một bụng oán khí dâng trào nghẹn nửa năm, chính xác là không thể hoàn toàn quên được, nhưng đối phương lại cố tình xuất hiện lần nữa khi hắn sắp sửa ném hắn qua đầu rồi. Hiện tại tử khí lại cuộn cuộn dâng lên, còn mãnh liệt cả hơn so với lần đầu nữa!

Biểu hiện của Ngụy Vũ Hoàn thế đã là tốt lắm rồi, không có trò ngay từ giây đầu tiên đã sắp lại hỏi người ta là: “Cậu còn nhớ chủ nhà họ Ngụy không?”

Nhưng chúng bạn nói cũng không sai, dù sao đứa nhỏ này đang làm việc ở đây, cũng không quá gấp gáp, chạy đâu cho khỏi trời nắng, nhưng đừng dọa người, chưa nói được mấy câu đã bị người ta đề phòng như gặp biến thái vậy!

Ngụy Vũ Hoàn hít sâu một hơi, để cho bản thân mình bình tĩnh lại.

Thiệu Vĩnh Dương đứng dậy, cười xấu xa hỏi: “Muốn uống rượu gì? Vodka hay Whiskey?”

“Vodka đi.” Ngụy Vũ Hoàn dừng một chút, bổ sung: “Thêm két bia nữa.”

Gã gào lên: “Bom nổ dưới nước à?! Ông điên à?!”

Ngụy Vũ Hoàn giương giương khóe miệng, cười rất đen tối: “Lo trước khỏi họa, lỡ đâu đứa nhỏ kia không uống được rượu thì sao? Ban đầu tôi uống trước, rồi sẽ từ từ đổ rượu vào.”

“Thật là nham hiểm! Quá nham hiểm!” Thiệu Vĩnh Dương bật ngón giữa lên, sau khi khinh bỉ lại bật ngón tay cái: “Nhưng tôi thích!”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

Tề Mộ Anh nghĩ, hỏi: “Thế lỡ tửu lượng của đứa nhỏ này không tồi thì sao?”

Thiệu Vĩnh Dương lại xem thường: “Chúng ta có ba người, ông còn lo không thắng được một thằng nhỏ?”

Tề Mộ Anh đáp: “Không cần biết chúng ta có bao nhiêu, nhưng trên bàn rượu thì khẳng định là một trận chiến, cho nên phải nói từ bản chất, cũng có khả năng một chấp ba.”

Thiệu Vĩnh Dương gõ gõ thái dương: “Ông nói cũng có lý!”, rồi gã lần mò trong túi áo một lúc, lấy ra một cái túi nhỏ chứa phấn, che miệng nhỏ giọng hỏi: “Có nên hạ được không?”

Tề Mộ Anh: “...”, tại sao tên này lại đem theo cái thứ đó bên người vậy? (==)

“Này thì hơi quá...” Ngụy Vũ Hoàn nhú mày, đúng là hắn muốn chinh tiểu gia hỏa kia, nhưng loại thủ đoạn này quá hèn hạ, không phải phong cách xử lý của hắn.

Tề Mộ Anh cũng phụ họa bảo: “Đúng thế, chúng ta phải tuân kỷ thủ pháp thì ổn hơn.”

“Đã tới nơi này lại còn đòi tuân kỷ thủ pháp nữa~” Thiệu Vĩnh Dương nhỏ giọng chửi một câu, không cam lòng thu “hàng” lại.

Đang nói thì Tạ Tiểu Giang quay lại, theo sau cậu còn có một cô gái mặc đồng phục màu đỏ của Phong Nhụy, trên tay hai người đều bê khay, trên khay đúng là những món đồ nhắm mà Tề Mộ Anh yêu cầu.

Tạ Tiểu Giang đặt món ăn lên bàn trà theo thứ tự, cô gái kia cũng trợ giúp, chỉ một chốc sau là rượu được mang lên, Tạ Tiểu Giang rất chu toàn đi tìm ly, giống như đang cố ý kéo dài thời gian ngồi trở lại bàn vậy.

Ngụy Vũ Hoàn mới nghe theo lời khuyên bảo của chúng bạn, bây giờ hắn liền để kệ cậu làm gì thì làm, sau

đó cười như không cười nhìn cậu, ánh mắt ý bảo người mau qua đây ngồi.

Tạ Tiểu Giang: “...”

Cô gái vừa bưng đồ ăn đứng ở bên cạnh đợi lệnh, Thiệu Vĩnh Dương thấy chướng mắt, liền bảo cô ta đi ra ngoài.

Đôi mắt của Tạ Tiểu Giang xoay xoay, nói: “Ba ông chủ à, tôi không phải người hầu rượu chuyên nghiệp, tôi nghĩ ba vị vẫn nên để Tiểu Đào lại đi, nếu không lát nữa các vị mà không vui vẻ thì quản lý Vương sẽ mắng tôi mất!”

Cô gái “Tiểu Đào” kia nghe thấy, lập tức mỉm cười đạt chuẩn với cả ba, ngọt ngào nói: “Chào ông chủ!”, trông có mấy phần tư sắc.

Thiệu Vĩnh Dương vô tiết tháo lập tức nói: “Vậy thì giữ lại, chúng ta cùng nhau uống hai chén!”

Ngụy Vũ Hoàn không để bụng, hẳn vốn không tính làm gì Tạ Tiểu Giang ở chỗ này, cùng lắm là chờ đến lúc cậu uống đến thất điên bát đảo rồi sẽ thăm vắn một phen, chọc được chuyện xấu nửa năm trước cậu làm, để cậu nói lời xin lỗi, cầu xin sự tha thứ, một màn này bị người khác nhìn thấy thì đứa nhỏ này cũng bị mất mặt, hahaha!!

“Biết vì sao tôi gọi cậu vào uống rượu không?” Hắn còn tự xoắn ý đồ xấu của mình.

“Vì sao ạ?” Tạ Tiểu Giang sững sốt, cậu nghĩ mình đã biết nguyên nhân rồi!

Ngụy Vũ Hoàn mỉm cười nhìn cậu: “Bởi vì trông cậu vô cùng giống một người... bạn mà tôi biết.”

Tạ Tiểu Giang: “...”

Hắn vỗ vai cậu, bảo: “Cho nên cậu không cần nóng ruột, tôi gọi cậu vào đây, thực sự chỉ muốn tâm sự đôi lời thôi.”

“À...” Chẳng lẽ bản thân mình nghĩ nhiều sao? Tạ Tiểu Giang gãi đầu, thấy ba người không đuổi Tiểu Đào đi, thở phào một cái thật dài, có người nhà vẫn tương đối an toàn hơn so với đơn thương độc mã mà.

“Uống được rượu Tây không?” Ngụy Vũ Hoàn hỏi, cố ý để cho không khí được chan hòa nhất có thể.

“Tôi uống được.” Tạ Tiểu Giang không còn gánh nặng tâm lý nữa, thoáng thả lỏng.

Uống được? Ngụy Vũ Hoàn có chút kinh ngạc, bàn tay vừa chạm vào chai bia liền chuyển qua chai Vodka, rót cho cậu một chén nhỏ: “Loại này uống được không?”

“Đây là gì vậy ạ?” Tạ Tiểu Giang ngây ngốc hỏi.

Ngụy Vũ Hoàn cười trộm, không biết là cái gì thế mà vẫn nói “Uống được”, đứa nhỏ này cũng đủ can đảm đấy, hần liền dụ dỗ: “Cậu thử đi.”

Hần nâng chén đưa cho Tạ Tiểu Giang, nhìn đối phương kề chén lên miệng, giống như hồi ném trứng cà chua, đầu tiên vươn lưỡi ra nếm thử, sau đó híp mắt như mèo: “Rượu này cay quá!”

Hình ảnh này lần đầu tiên diễn ra ngay trước mắt khiến tim Ngụy Vũ Hoàn nhảy loạn lên... Cua nhỏ này thật đáng yêu quá đi~~~

Tạ Tiểu Giang mân mê miệng chén, một bên nhấp rượu một bên chẹp lưỡi: “Cay... cay chết mất!”

Ngụy Vũ Hoàn không nhịn nổi cười, “cay” mà còn uống, xem ra là một đứa mê rượu rồi! Thế là tay hắn không ngừng rót cho cậu một chén lại một chén.

Tạ Tiểu Giang ngượng ngùng nói: “Ngụy tổng, sao lại là ngài rót rượu cho tôi chứ? Phải là tôi làm mới đúng!”

Ngụy Vũ Hoàn rất thoải mái đặt chai rượu trước mặt cậu, bảo: “Vậy cậu làm đi.”

Tạ Tiểu Giang cầm chai rượu lên ngắm nghía, hỏi: “Đây rốt cuộc là rượu gì vậy?”

Ngụy Vũ Hoàn: “Vodka.”

Cậu lộ ra biểu tình ngạc nhiên, mặt không chút che giấu mà làm ra biểu cảm vui sướng khi được thử thứ mới lạ: “Đây là rượu Vodka sao? Lần đầu tiên tôi được uống đấy!”

Ngụy Vũ Hoàn mỉm cười nhìn cậu, tự dưng rất có xúc động đưa tay ra xoa đầu cậu.

Tạ Tiểu Giang rất “chuyên nghiệp” rót rượu cho Ngụy Vũ Hoàn, Thiệu Vĩnh Dương và Tề Mộ Anh, sau đó mới nâng chén nói: “Cảm ơn sự khoản đãi của ba ông chủ! Cuối cùng hôm nay tôi cũng được nếm thử Vodka! Hắc hắc!”

Thiệu Vĩnh Dương cười thâm một trận, hôm nay á, cậu là ai mọi người cũng không biết đâu!

Để phân tán lực chú ý của Tạ Tiểu Giang, ba người bắt đầu làm bộ làm tịch nói lung tung về mấy chuyện bát quái mình nghe ngóng được. Tạ Tiểu Giang lại mở to mắt ngồi bên cạnh nghiêm túc nghe nghe, như kiểu chuyện gì cũng tò mò.

Nghe xong nửa ngày, Ngụy Vũ Hoàn chỉ thi thoảng mới cạ chén với cậu, bảo cậu ăn chút gì đó chứ không có hành động gì quá trớn. Tạ Tiểu Giang bấy giờ mới bình tĩnh lại, bắt đầu hưởng thụ rượu ngon mỹ thực bày trước mắt.

Được cùng khách ngồi trong phòng VIP, không những không phải hầu hạ mà còn được xử Vodka ngon ngọt, đây chính là loại đãi ngộ mà Tạ Tiểu Giang chưa từng có.

Cậu sờ sờ tệp tiền hồng trong túi quần, cả người lâng lâng, càng nghĩ càng vui mừng, lại uống thêm hai chén.

Ai cũng bảo mấy ông khách tới đây đều là kẻ gốc lấm tiền, hôm nay đúng là cậu đã được thử nghiệm rồi! Tiền bay vào túi quá dễ, chẳng trách mỗi ngày các tỷ tỷ của Phong Nhụy đều cười như gió xuân!

Ngụy Vũ Hoàn ngoài miệng thì tám nhảm với chúng bạn, nhưng ánh mắt thường lướt trên người Tạ Tiểu Giang. Đứa nhỏ này đã không còn sự cầu nệ cẩn thận như ban đầu nữa mà tự mình gặm chân gà, lau lau miệng, đứng theo kiểu một mình cũng vui!

Ngụy Vũ Hoàn vừa bực mình vừa buồn cười, lòng nghi hoặc, có phải đứa nhỏ này là dạng trong hoàn cảnh nào cũng sẽ thích ứng được không?

Hắn bật nắp một chai bia rồi rót vào cốc, sau đó lên rót thêm một ít Vodka vào, bắt động thanh sắc đi đến trước mặt Tạ Tiểu Giang: “Cậu thử cái này đi.”

Tạ Tiểu Giang chưa từng được trải nghiệm cách uống này, mặt lại thấy hớn hớn, nâng cốc lên uống.

Tiểu Đào ở bên cạnh liền trêu chọc: “Tạ Tiểu Giang à, tửu lượng của em có tốt không thế? Đừng uống hăng quá kéo lát nữa không có ai khiêng về đâu~”

Tạ Tiểu Giang dù chỉ làm công việc đón khách ở ngoài nhưng mà trông người đáng yêu, miệng lại ngọt nên có quan hệ không tồi với mấy cô “tiếp viên”, những cô gái này đều coi cậu là em trai ngoan ngoãn, Tiểu Đào cũng là một trong những người tương đối thân thiết với cậu.

Ban này cô đang tiếp khách ở bên ngoài, Tạ Tiểu Giang đột nhiên chạy tới nói rằng mình bị ba tên khách hàng không bình thường muốn cậu trò chuyện cùng, cậu có chút lo lo nên muốn cô đi cùng xem thế nào.

Tiểu Đào không nói hai lời liền đồng ý, cô đã trải đời nhiều, biết bia pha rượu Tây tuy tác dụng chậm nhưng vô cùng nặng, nhất là pha với loại rượu nồng độ cồn cao như Vodka này. Ông khách này lại thả một chén Vodka vào nguyên cốc bia to tổ bố, bảo người ta một hơi uống hết, cách uống này còn có tên gọi là

“Bom nổ dưới nước”, người nào tử lượng không tốt chỉ cần một cốc này thôi là sẽ ngất ngư không biết trời trăng gì nữa.

Bây giờ, mắt thấy Tạ Tiểu Giang đang bị vị khách này “giăng bẫy”, sợ cậu không hiểu nhiều nên mới loáng thoáng nhắc nhở.

Nhưng Tạ Tiểu Giang lại hoàn toàn không hiểu ý của cô, khoát tay, hào sảng nói: “Không vấn đề gì!”

Những người uống say đều sẽ nói không vấn đề, Tiểu Đào có chút lo lắng cậu uống nhiều, nhưng nhắc một lần thì không thể nhắc lần hai, lỡ đâu bị khách nhìn ra, người tèo sẽ là cô mất.

Thiệu Vĩnh Dương lập tức nhìn ra, mắt thấy cục diện đang nghiêng về những gì cả đám đã vẽ ra, gã đương nhiên sẽ không để cô phá chuyện tốt của bạn mình, vì thế liền bới ra một đề tài hấp dẫn lực chú ý của Tiểu Đào.

Tề Mộ Anh cũng đã cảm nhận được thời khắc đã điểm, chậm rãi tham gia vào công cuộc đánh hỏa mù Tiểu Đào của Thiệu Vĩnh Dương, để Ngụy Vũ Hoàn và Tạ Tiểu Giang trong không gian riêng của hai người.

Ngụy Vũ Hoàn nâng chén từ từ uống, một bên như không để ý, một bên đáp lời Tạ Tiểu Giang: “Khẩu âm của cậu không giống người ở đây, quê cậu ở đâu?”

Cậu không chút giấu diếm: “Giang Tô Túc Thiên.”

Tục ngữ nói rượu trắng lòng người đúng thật không sai! N chén xuống bụng, tuy chưa say nhưng cả người Tạ Tiểu Giang đã nóng lên, đại não phấn khởi tung bùng, đã sớm để chuyện “thận trọng từ lời nói đến hành động” với khách ném qua sau đầu.

Ngụy Vũ Hoàn lại gật đầu hỏi: “Cậu bao nhiêu tuổi? Tôi thấy thể nào cậu cũng giống trẻ vị thành niên.”

Cậu rất thẳng thắn đáp: “Haha! Những người tôi quen đều bảo nhìn tôi nhỏ! Nhưng năm nay tôi hai mươi hai tuổi rồi!”

Ha mươi hai? So với mình nhỏ hơn khoảng tám tuổi, đúng là một đứa nhỏ mà!

“Tuổi này cậu phải học đại học đi? Sao lại đến nơi thế này làm việc?”

“Tôi không có tiền.” Tạ Tiểu Giang nghĩ, người này bị ngốc sao, hỏi cái chuyện này! Những cô gái làm việc ở Phong Nhụy hầu hết đều không quá hai mươi lăm tuổi, có tiền thì ai muốn làm ở đây chứ! Đúng là hoàng đế không biết dân gian khó khăn mà!

Ngụy Vũ Hoàn bắt được trọng điểm, hóa ra nguyên nhân là “không có tiền”.

Hắn nhớ có một lần cùng bạn đi massage chân, người massage cho hắn cũng là một cậu nhóc rất trẻ, lúc ấy Ngụy Vũ Hoàn cũng hỏi một câu như vậy, người nọ trả lời rằng: “Học không tốt”. Đúng thật, ở xã hội Trung Quốc này, nếu con trai học không tệ lắm thì dù nhà có nghèo đến đâu thì bố mẹ cũng sẽ đập nồi bán sắt cho con đi học, căn bản là dù sao tri thức cũng là con đường duy nhất để thay đổi vận mệnh.

“Nếu có tiền thì cậu sẽ đi học chứ?” Ngụy Vũ Hoàn lại hỏi.

“Đương nhiên rồi!” Tạ Tiểu Giang gật đầu.

Nghe câu trả lời này, lòng Ngụy Vũ Hoàn nảy ra một tia đồng tình khá khó hiểu, nhưng mấy cậu chàng đọc không nổi sách phải ra ngoài làm việc thành phố S không thiếu, hôm nay hắn không phải muốn kiêm chức ông chú bao trọn chân dài...

Ngụy Vũ Hoàn không tiếp tục đi sâu vào vấn đề này nữa, cạ chén với Tạ Tiểu Giang, hỏi tiếp: “Cậu là con một à? Nhà còn ai không?”

“Còn một đứa em gái nữa.” Tạ Tiểu Giang một chén tiếp một chén, không dùng đại não duyệt mà nói luôn. Nhưng cậu thấy có chút lạ, sao Ngụy tổng này giống người đi điều tra hộ khẩu vậy? Hỏi gì mà lắm thế?!

“Cậu làm ở đây từ lúc nào?”

“Được non nửa năm rồi.”

“Tiền lương ra sao?”

“Mỗi tháng hai ngàn tám, bao ăn ở!” Lúc trả lời câu hỏi này, Tạ Tiểu Giang có chút tự hào, liền ngẩng đầu ưỡn ngực.

Ngụy Vũ Hoàn bật cười, tiền lương ít như thế có gì để mà kiêu ngạo chứ.

Nhưng “bao ăn ở” thực sự khiến người ta phải nghĩ sâu xa đó...

Hắn híp mắt, cười hỏi: “Vậy trước kia cậu ở đâu?”

10. Chương 10: Chạy Là Thượng Sách!

Không ngờ vừa hỏi tới vấn đề này thì Tạ Tiểu Giang không đáp, cậu quay đầu nhìn Ngụy Vũ Hoàn, nói: “Ngụy tổng, sao anh hỏi nhiều vậy?”

Uống rượu vào thì cặp mắt xinh đẹp của cậu càng sáng hơn, hỏi lại: “Chỉ có mỗi anh hỏi thôi, tôi có thể hỏi anh một chút không?”

Ngụy Vũ Hoàn nhìn nụ cười khờ dại không sợ bất kỳ của cậu, trong một phút chốc như bị mê hoặc, ha ha đáp: “Cậu muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi đi.”

Tạ Tiểu Giang nghĩ nghĩ, hỏi: “Anh bao nhiêu tuổi?”

Ngụm rượu của hắn suýt thì phun ra, đáp: “Ba mươi.”

... Đứa nhỏ này, không lớn không nhỏ!

Tạ Tiểu Giang nhìn mặt hắn, làm vẻ mặt kinh ngạc: “Ôi trời! Đại ca! Anh thật hack tuổi quá đi!”

Ngụy Vũ Hoàn: “...” Mịa! Để xem lát tôi xử lý cậu thế nào!

Tạ Tiểu Giang nghiêng sang một bên, hỏi tiếp: “Anh làm nghề gì vậy?”

Hắn đáp: “Mở công ty.”

“Đúng là lão tổng a~” Tạ Tiểu Giang trề môi, có vẻ là có chút không phục, nhưng biểu tình này của cậu lại giống đang bĩu môi làm nũng thì đúng hơn.

Ngụy Vũ Hoàn càng nhìn càng thích, cảm thấy đứa nhỏ này chột chỗ nào là đúng điểm đáng yêu chỗ đấy, cổ tử khí trong lòng cũng nhờ thế mà từ từ hòa ra.

Tạ Tiểu Giang: “Mỗi tháng anh kiếm được bao nhiêu tiền?”

Vấn đề này đã đạt tới cực hạn của sự lớn mật, làm nghề này việc tối kỵ nhất chính là hỏi khách hàng kiếm được bao nhiêu tiền, so ra, cái việc kiếm tiền này, núi này cao còn có núi cao hơn, trừ phi ông là Mã Vân [1] thì ít nhiều sẽ bị so sánh cao thấp, so với những người nhiều tiền sẵn rồi, còn những người ít hơn thì có bao nhiêu mất mặt đây? Thứ hai, kim chủ thông minh cũng biết không được để lộ thông tin về tiền nong, người ta kiếm được nhiều, nhưng cậu chỉ là người qua đường, việc gì phải nói? Còn có mấy ông thích làm màu với hào phóng, người ta đến chơi, bị mấy em xinh đẹp hỏi cái chuyện khó nói này, chắc chắn là sẽ chột dạ, khó chịu, xem ông đây có dậy nổi không?

Cho nên, không cần biết ông kiếm được một vạn hay cả tỉ, chỉ cần khéo léo, chiều chuộng các ông chủ đến vui vẻ thì đều có cơ hội thó được tiền.

Tạ Tiểu Giang không biết luật lệ, vừa nãy Ngụy Vũ Hoàn hỏi lương lậu của cậu thì bây giờ cậu thấy mình hỏi một chút cũng không có vấn đề gì.

Chỉ một Ngụy Vũ Hoàn không so đo với cậu, còn tưởng Tạ Tiểu Giang đang cố ý vui đùa, hỏi lại câu hỏi của hắn, lá gan vô cùng lớn. Nhưng Ngụy Vũ Hoàn không phải động vật ăn chay, kiểu đứa nhỏ này không phải không đối phó được, cho nên hắn không cần xoắn xuýt nhiều.

“Nhất định kiếm được nhiều hơn cậu.” Hắn trả lời, không khí lập tức trở nên ngả ngớn: “Nhiều đến có thể mua được cả người cậu!”

“Mua cả người?” Quả nhiên là Tạ Tiểu Giang sững sốt, đại não có chút không đi theo kịp, hỏi ngược lại: “Sao anh biết tôi bao nhiêu tiền?”, hỏi xong mới nhận ra mình hơi rồi, cậu không phải hàng hóa, sao có thể mua qua bán lại được?

Nhưng mà không kịp rồi, Ngụy Vũ Hoàn tiếp tục đào hầm cho cậu: “Vậy cậu nói xem mình đáng giá bao nhiêu?”

Tạ Tiểu Giang không hiểu ý hắn ngay, vài ba câu này khiến cậu không hiểu sao lại có cảm giác mình đang bị trêu đùa... Đúng, là cảm giác này, không phải chỉ có ở mấy cô gái thôi sao? Cậu là một đứa con trai, sao Ngụy tổng lại muốn trêu cậu?

Bởi vì điều này không hợp với trẻ con, cho nên hai má Tạ Tiểu Giang hơi nóng lên, cậu trộm nhìn người đàn ông bên người, thầm nghĩ, không phải mình nghĩ nhiều chứ?

Ngụy Vũ Hoàn ở bên cạnh lại nhìn Tạ Tiểu Giang không chớp mắt, dưới ngọn đèn mờ hơi tối, sườn mặt nghiêng thanh tú của đối phương được phủ thêm một tầng ái muội, mà cậu bởi vì rượu mà hai má phồng hồng, rất mê người.

Ngụy Vũ Hoàn không biết Tạ Tiểu Giang có say hay không, nhưng hắn đang cảm thấy chính mình hình như đang say rồi.

“Cậu không biết mình trị giá bao nhiêu sao?” Hắn ngựa quen đường cũ mà nói lời tâm tình đầy tính khiêu khích.

“Tôi vẫn chưa nghĩ ra!” Tạ Tiểu Giang bị Ngụy Vũ Hoàn nhìn đến nổi da gà, đôi mắt đen lúng liếng chuyển chuyển, học người ta bỏ Vodka vào bia, đẩy qua bên hắn, hòa hoãn: “Anh uống ly này đi, rồi tôi sẽ nói cho biết~”

Ngụy Vũ Hoàn quả thực muốn bật cười, đứa nhỏ này đúng là dễ tiếp thu mà!

Cứ việc ngồi bên nhau uống rượu tào lao, cứ kệ giác quan thứ sáu mách bảo đứa nhỏ này không đơn giản như vậy, nhưng chỉ nhìn gương mặt hồn nhiên của Tạ Tiểu Giang thì không quản do sắc đẹp dụ dỗ hay do mặt mũi quá lớn, ly rượu này Ngụy Vũ Hoàn không chối được.

Hắn tự xưng mình tửu lượng không tồi, bình thường cũng hay uống với ông già, uống với anh, ra ngoài xã giao cũng phải uống nhưng rất ít khi say.

Đêm nay hàn thuyên với Tạ Tiểu Giang lâu như thế, đối phương cũng uống không ít, nếu hắn say thì người kia cũng không có khả năng đứng được.

Ngụy Vũ Hoàn rất tự phụ: “Được!” một câu, tay cầm ly, hai mắt nhìn thẳng Tạ Tiểu Giang, một hơi uống cạn.

Hắn đánh cược mình có thể uống hết một ly này, cũng đánh cược Tạ Tiểu Giang không thể vui mừng nổi, càng chắc nịch mình sẽ đòi lại được hết công đạo cho mình...

Nhưng Ngụy Vũ Hoàn đã đánh giá bản thân mình quá cao, ly rượu này vừa xuống bụng xong thì đầu óc hắn liền bay bay.

“Cậu... cậu nói đi?” Hắn không ý thức được rằng bây giờ mình đã hơi lảo đảo rồi.

Lý trí từ từ khản gỏi đi xa nhưng Ngụy Vũ Hoàn vẫn chống mình dậy, hắn ra cái vẻ trấn định nhìn thẳng Tạ Tiểu Giang, muốn nhìn cậu rõ hơn một chút.

Tạ Tiểu Giang cũng nhìn hắn, đôi mắt to tỏa sáng, đột nhiên kẻ sát lại.

Ngụy Vũ Hoàn một trận tâm viên ý mã, bản thân cảm thấy mình đã thực sự động tâm rồi...

Cậu cười hì hì hỏi: “Ông chủ Ngụy, anh nói thật đi, anh muốn chúc say tôi đúng không?”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

“Tuy tôi không biết động cơ cả anh là gì, nhưng tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không say đâu~” Đôi mắt Tạ Tiểu Giang cong lên, sáng mắt sáng sánh, không biết có bao nhiêu khéo léo giáo hoạt: “Anh có biết ‘Dương Hà men’ không? Tiểu gia tôi lớn lên ở trấn rượu Dương hà, trong nhà rượu rải từ bình nhỏ đến chum to. Ông chủ Ngụy, anh đấu với tôi còn kém lắm, hắc hắc!”

Ngụy Vũ Hoàn đầu choáng mắt hoa, ban đầu căn bản không nghe cậu nói cái gì, chỉ nhìn thấy duy nhất một đôi môi mê người đang khấp mở trước mắt, thực sự khiến hắn muốn lao tới áp người xuống nhắm nháp.

Mà chờ đợi nào ngu ngốc mãi mới tiêu hóa được một chuỗi từ kia, thì một ngọn lửa giận dữ hùng hực liền dâng lên!

... Đệt, bị giỡn lại rồi!

Ngụy Vũ Hoàn đương nhiên không thể thừa nhận bản thân mình say được, vội bắt lấy tay Tạ Tiểu Giang, kéo đối phương vào lồng ngực của mình, dùng tia lý trí cuối cùng sót lại áp chế nội tâm đang quay cuồng, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: “Bạn có biết mình trông giống ai không?”

“Ha?” Tạ Tiểu Giang rất bối rối vì động tác bất ngờ này của hắn, cậu ngẩng lên nhìn vào mắt đối phương, lại thấy một đôi mắt sâu không thấy đáy đang quay cuồng vì một cảm xúc kịch liệt nào đó.

Ngụy Vũ Hoàn cười âm hiểm nhìn cậu, nhả từng chữ từng chữ: “Giống, tiểu tặc, nửa năm trước, ở trộm, nhà của tôi...”

Tạ Tiểu Giang giật nảy mình, huyết sắc trên mặt lập tức bay sạch sẽ!

Cậu vội đưa tay đẩy người kia ra nhưng không nổi, tên say Ngụy Vũ Hoàn không khống chế nổi lực đạo của mình, hai cánh tay như hai kim sắt ghì chặt lấy cậu.

Giữa lúc rối ren, Tạ Tiểu Giang không từ thủ đoạn mà co giò lên húc mạnh vào... giữa hai chân của Ngụy Vũ Hoàn!

Một tiếng hét thảm vang lên, Ngụy Vũ Hoàn thất thủ buông lỏng cậu ra, gương mặt vặn vẹo đứng lên nhảy nhẩy.

Trong lúc hỗn loạn, Tạ Tiểu Giang biết mình đã gây họa, vừa kinh vừa sợ, nào còn quản được mình sẽ bị xử thế nào, càng không còn hơi đâu để ý tới mình sẽ giữ miếng cơm thế nào, người đã tìm tới cửa, bước tiếp theo sẽ là đưa chân vào đồn cảnh sát đó, còn ở đây chờ chết sao?! Chạy thôi!

Ngụy Vũ Hoàn biết được cậu muốn chạy, nhưng lại gần như tắc thở gào lên: “Bắt... bắt~ Bắt cậu ta...”

Hai tên Thiệu Tề uống đến choáng choáng văng vẳng, tình huống trước mắt quá bất ngờ, chờ phản ứng kịp thì Tạ Tiểu Giang đã tháo chạy, không còn tăm hơi.

Ngụy Vũ Hoàn ôm nủ dưới, cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình sắp nổ tới nơi rồi...

Mịa! Lại chạy! Ông đây sẽ không gô cổ cậu tới đồn cảnh sát! Chạy cái rắm ấy! ()

Hôm sau, Ngụy Vũ Hoàn mặt xanh như tàu lá chuối ngồi trước bàn làm việc, quanh thân được bao phủ bởi một cỗ tử khí dày đặc.

“Ừm... Ngụy Tổng...” Lý Tu Nhã nhin không được lên tểng nhắc, tránh việc cái bút máy quý giá trong tay đối phương bị bể thành hai nửa.

Ngụy Vũ Hoàn vung bút ký ký, đẩy văn kiện qua, lạnh lùng nói: “Ra ngoài.”

Lý Tu Nhã: “...”

Đêm qua sau khi Tạ Tiểu Giang chạy mất, Ngụy Vũ Hoàn vốn say tới không đứng dậy nổi đã trực tiếp ngất xỉu.

Rạng sáng tỉnh lại, hắn phát hiện ra Tề Mộ Anh đã tống mình tới khách sạn, quần áo thì không thay, cứ thế nằm nguyên một đêm. Bởi vì say rượu nên người hắn chua lè, nhất là cái chỗ bị đá hôm qua, hôm nay hình như vẫn còn hơi đau đau...

Nhớ tới chuối đau khổ hắn phải trải qua, gân xanh trên trán Ngụy Vũ Hoàn lại trỗi lên!

... Tạ Tiểu Giang, ông đây sống tới từng tuổi này, không cần biết cậu là thẳng hay cong, ông đây không làm cậu đến khóc cha gọi mẹ thì ba chữ “Ngụy Vũ Hoàn” này sẽ viết ngược toàn bộ!

Sáng sớm Thiệu Vĩnh Dương đã gửi tin cho hắn, hôm qua hai người đã tìm quản lý Vương để lý luận, nhưng lúc ấy muộn rồi, mà người lại uống không ít, cái đứa Tạ Tiểu Giang không biết đã chạy đi đâu, không thể tìm được ngay. Quản lý Vương liền bắn súng liên thanh giải thích, rồi còn hứa hẹn sẽ mau chóng trả lại công đạo cho ba người.

Nhưng Ngụy Vũ Hoàn đã đợi một ngày, từ lúc hừng đông tới bầu trời tối đen mà vẫn không nhận được bất kỳ hồi âm nào!

Hắn gọi cho Thiệu Vĩnh Dương, đối phương vừa nghe đã xả súng: “Rốt cuộc có tin gì không? Họ Vương nói thế nào? Tạ Tiểu Giang đang ở đâu?!”

Thiệu Vĩnh Dương: “Ôi anh trai của tôi ơi! Chậm một chút, hồi như súng máy làm tôi không biết trả lời cái nào...”

“Đáp từng câu!” Ngụy Vũ Hoàn phẫn nộ ngắt một chuối linh tinh của bạn.

Thiệu Vĩnh Dương run run, chột dạ đáp: “Chưa có gì cả.”

“Gì cơ? Mẹ kiếp! Một ngày qua rồi mà còn chưa có tin? Cái tên họ Vương đó là đồ ăn chay à?!” Ngụy Vũ Hoàn thực sự phát điên, tiếng gầm gào thiếu chút nữa làm Thiệu Vĩnh Dương thủng màng nhĩ.

Gã bỏ điện thoại ra xa, một bên nhăn mặt một bên nói: “Tôi đi giục đây! Lại đi giục đây!”

Thiệu Vĩnh Dương đầy một bụng khí gọi cho quản lý Vương, lập tức giận cá chém thớt: “Quản lý Vương! Rốt cuộc có tin tức gì không? Tôi cmn chờ nguyên một ngày thế mà đến bây giờ ông còn chưa nói được câu nào?! Tạ Tiểu Giang đâu?!”

Giám đốc Vương: “Á!” lên, lập tức khép nép giải thích: “Thiệu tổng, tôi không dám lơ là ngài đâu... Tôi đã đi tìm một ngày nhưng mà không tìm thấy! Gọi điện cũng không bắt máy, tôi đến ký túc xá thì phát hiện ra cậu ta đã thu dọn đồ đạc chạy lấy người rồi! Nghe nói lúc chạy không nói với ai cả, Tiểu Đinh ở chung phòng cũng không biết... Thiệu tổng, ngài có thể nói rõ cho tôi hôm qua cậu ta đã làm gì ông chủ Ngụy được không? Sao các ngài lại giận dữ tới như vậy? Ông chủ Ngụy hiện tại đã tỉnh rượu chưa ạ? Hay là để tôi nói lời xin lỗi với ngài ấy trước được không...”

Đêm qua Ngụy Vũ Hoàn say quắc cần câu, Thiệu Vĩnh Dương lúc ấy chỉ ồn ào muốn quản lý Vương tóm người đòi công đạo, nhưng mà chẳng giải thích mô tê gì hết.

Nhưng Thiệu Vĩnh Dương cũng là một tên ngốc, gã chỉ nghĩ phóng đại chuyện lên, liền thật giả trộn đều bảo: “Giải thích cái mông! Thằng bé đó đập vào ‘cửa quý’ của bạn ông đây! Đêm qua nó nằm trong bệnh viện cả đêm đấy! Nếu sau này không dùng được thì ông phụ trách à? Áp lực này ông gánh nổi không?”

Quản lý Vương nghe tới toát mồ hôi lạnh, người ta tự dưng đá vào chỗ hiểm làm gì? Hơn nữa Tạ Tiểu Giang rất thông minh hiền lành, nhìn thế nào cũng không ra một đứa thích đánh người: “Việc này... việc này là không thể nào? Có phải ông chủ Ngụy động thủ với Tiểu Tạ trước không...”

“Ông đừng đánh rắm nữa!” Lời của đối phương còn chưa dứt thì Thiệu Vĩnh Dương đã lớn tiếng mắng: “Anh em của tôi có thể là hạng người thấp kém như thế sao? Nói cho ông biết, là do trước đó Tạ Tiểu Giang đã đắc tội với nó, anh em của tôi đêm qua chính là vấn tội Tạ Tiểu Giang đấy! Cậu ta chính là đang chạy án!”

Quản lý Vương: “...”

Nhưng trước mắt không tìm được người mà, kể cả có bị Thiệu Vĩnh Dương mắng tới văng cả cầu huyết thì vẫn không có cách nào đòi lại công đạo cho Ngụy Vũ Hoàn được.

“Ông chờ đấy, chúng tôi sẽ tới ngay, ông chuẩn bị mà giải thích với anh em của tôi đi!” ... Còn không bằng để Ngụy Vũ Hoàn bay thẳng tới khai hỏa với quản lý Vương!

Một lúc sau, Thiệu Vĩnh Dương liền lái xe đưa Ngụy Vũ Hoàn đến Phong Nhụy, lúc quản lý Vương nhìn thấy gương mặt tối sầm của hắn thì lập tức chột dạ: “À, Ngụy tổng... ông chủ Ngụy... thực sự áy náy quá, thật sự rất có lỗi với ngài...”

Lần qua lộn lại chừng mười phút, quản lý Vương mới kể lại đoạn hội thoại giữa mình với Thiệu Vĩnh Dương: “Tôi còn muốn đợi hôm sau cậu ta đi làm sẽ giáo huấn một trận, trừ ít nhất nửa tháng tiền lương, nhưng nghe Tiểu Đình nói, đồ đạc của cậu ta trong ký túc xá đã không còn. Chắc... xem ra cậu ta không cần việc làm nữa rồi!”

Nơi như Phog Nhụy, người đến kẻ đi nhiều, không có tam kinh ngũ hiểm, không có bất kỳ một sự bảo đảm nào, làm gì có ai coi đây là bát cơm dài hạn được? Cho nên lúc ký hợp đồng làm việc cũng không để ý, tùy tiện nhìn qua chứng minh thư, chỉ cần trông bộ dạng sáng sủa, không mất tay cũng không què chân, không phải tội phạm bị truy nã trên TV thì gần như đều được nhận hết.

Cho nên có người muốn nghỉ làm thì không cần thủ tục xin nghỉ việc mà có thể trực tiếp đi. Chỉ có điều phòng vấn đề nhân viên thích làm thì làm thích nghỉ là nghỉ, tiền lương nửa tháng sẽ được trả, nhưng nếu không chào mà đi thì cứ thế bay hết.

Quản lý Vương bấm tay tính toán, hai ngày trước mới phát lương kia! Đêm qua đũa nhóc này còn đút túi được một ngàn, trốn cũng không thấy mệt! Hầy!

Lòng ông than thở, đồng thời cũng lo lắng nhìn giữa hai chân Ngụy Vũ Hoàn, không che dấu nỗi ánh mắt đồng tình: “À... Ngụy tổng... chỗ kia của ngài bị thương có nghiêm trọng lắm không? Bây giờ không còn việc gì chứ?”

Ngụy Vũ Hoàn sững sốt hai giây mới phản ứng kịp, hung hãn trừng Thiệu Vĩnh Dương như muốn đốt hai lỗ trên người gã!

Gã xấu hổ giật giật khóe miệng, nhỏ giọng bảo: “Không phải là tôi muốn gây áp lực cho ông ta sao...”

Là đàn ông đều không thể chấp nhận loại nghi ngờ này, Ngụy Vũ Hoàn nắm chặt bàn tay nổi đầy gân xanh, cố gắng bảo mình hãy bình tĩnh, nhìn quản lý Vương nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Tạ Tiểu Giang có bạn bè tương đối thân ở đây không?”

Hai mắt ông sáng ngời, sao ông lại có thể quên mất manh mối quan trọng như thế chứ!

“Có có có!” Quản lý Vương nhanh chóng đi hỏi một loạt những cái tên có quan hệ tốt với Tạ Tiểu Giang. Kết quả vừa hỏi xong, thì phải có bảy bảy tám tám cô gái đứng xếp hàng, mỗi cô đều vô cùng xinh đẹp, thêm cả Tiểu Đào hôm qua tiếp rượu nữa.

Răng Ngụy Vũ Hoàn nghiêng càng thêm kêu.

[1]: **Mã Vân (Jack Ma)** (sinh ngày 10 tháng 9 năm 1964) là tỷ phú, doanh nhân thương mại điện tử người Trung Quốc. Ông là người sáng lập và chủ tịch điều hành của Tập đoàn Alibaba, một gia đình của

các doanh nghiệp dựa trên Internet rất thành công. Ông là doanh nhân Trung Quốc đại lục đầu tiên xuất hiện trên trang bìa của tạp chí *Forbes*. (Theo Wikipedia)

11. Chương 11: Tìm Kiếm Mạnh Mới

Trans: Z – **Beta:** Jung

Quản lý Vương cũng rất bất ngờ, con bà nó! Bình thường trông Tạ Tiểu Giang thành thật như thế, nhưng sao lại còn quan hệ tốt với nhiều cô gái hơn cả mình vậy?! Thật không thể tưởng tượng nổi mà!

Y lạnh lùng nói: “Hiện tại trong các cô ai có thể liên hệ được với Tạ Tiểu Giang?”

Vài cô gái đã sớm nghe được “hành động vĩ đại” đêm qua của cậu từ Tiểu Đào, tất cả đều ngẩng đầu lên nhìn kẻ xui xẻo trên ghẹo con nhà người ta nhưng không thành, một mặt châu đầu ghé tai khe khẽ thì thầm, một mặt thì che miệng cười trộm.

Mặt Ngụy Vũ Hoàn đen sạm đi còn nhanh hơn cả mặt ngựa.

Quản lý Vương cao giọng nói: “Đừng đùa cợt, nghiêm túc lên! Tạ Tiểu Giang phạm phải tội trời, nếu trong các cô ai dám chứa chấp bao che, biết mà không báo thì đừng mong có tiền thưởng tháng này!”

Các cô nàng vừa nghe thấy chuỗi lời này, lập tức trở nên sốt ruột.

Nhưng mọi người hai mặt nhìn nhau một lúc lại lắc đầu quầy quậy, một cô gái tương đối lớn tuổi đứng ra giải thích: “Quản lý, tuy quan hệ của chúng tôi với Tiểu Giang rất tốt nhưng mà không có gì ngoài luồng hết.”

Một cô khác nghe xong cũng phụ đạo: “Đúng vậy, bọn tỳ muội mỗi ngày đều đi làm, có lúc mười ngày nửa tháng có một ngày nghỉ thì cũng ở ký túc xá ngủ một giấc, chả bao giờ tìm ai đi chơi cả!”

Số còn lại thấy có người mở miệng thì lá gan cũng lớn lên, cô một câu tôi một câu, toàn bộ đều tranh nhau phủ sạch hiềm nghi, còn nhân tiện oán giận công việc ở Phong Nhụy bận tới nỗi không có cả thời gian nghỉ ngơi, chăm sóc bản thân nữa.

Quản lý Vương nghe mấy cô lú lú đến như cẩu đầu, rất không kiên nhẫn bảo: “Từ tối hôm qua đến bây giờ, có ai liên lạc với Tạ Tiểu Giang?”

Quản chúng lập tức ngậm miệng, vẫn là cô gái lớn tuổi kia đứng ra trả lời thay: “Tối qua sau khi Tiểu Đào nói chuyện xong thì chúng tôi đều gửi tin nhắn cho Tiểu Giang nhưng cậu ta không trả lời, nếu quản lý

không tin thì có thể kiểm tra nhật ký tin nhắn trong điện thoại.”

Các cô nàng gật đầu như gà mổ thóc, đều lấy điện thoại ra cho quản lý xem.

Tuy tin có thể xóa, nhưng thanh giả tự thanh, nhìn một đồng cô gái vội vã mang chứng cứ ngoại phạm ra thì quản lý Vương cũng tin, về mặt của y rất khó xử nhìn Ngụy Vũ Hoàn, chờ đợi chỉ thị làm gì tiếp theo.

Từ nãy đến giờ, Ngụy Vũ Hoàn vẫn nhú chặt mày không thả lỏng, bây giờ thì đang suy nghĩ, có vẻ đang xuôi theo.

Bên đám “tiếp viên” có một cô nhỏ giọng nói: “Hỏi bọn mình thì không bằng đến hỏi Tiểu Đình, dù sao cậu ta cũng cùng phòng ký túc xá với Tiểu Giang, Tiểu Giang đi đâu thì cậu ta còn rõ hơn ý!”

Quản Lý Vương nghe cũng thấy có lý, mà họ Ngụy này trông có vẻ là một tên chết tâm nhân, không cho hắn tự trải qua thì sẽ không từ bỏ, vì thế y đành đề nghị: “Ngụy tổng, hôm nay Tiểu Đình đi làm, tôi đã hỏi cậu ta một lần, nếu ngài nghĩ còn sơ hở thì có thể tự tra hỏi cậu ta?”

Ngụy Vũ Hoàn còn có thể làm thế nào đây? Chỉ có thể tự thân vận động mà thôi!

Tối hôm qua ông trời đã khiêng người đến trước mặt mình, tính danh, tuổi, hoàn cảnh, cái gì cần biết thì hắn cũng biết rồi, đã đến mức đó rồi mà còn để người chạy ngay trước mắt, hắn còn lâu mới phục!

Ngụy Vũ Hoàn quét mắt qua mấy cô “tiếp viên”, bảo: “Nếu Tạ Tiểu Giang liên hệ với bất kỳ người nào, thì các cô cứ coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, tuyệt đối không được nói cho cậu ta biết việc tôi tìm cậu ra, hiểu chưa? Mặt khác, nếu ai có thể cung cấp bất kỳ một manh mối hay hướng đi của Tạ Tiểu Giang, tôi sẽ bù một số tiền ít nhất...”

Hắn đưa một bàn tay ra, mở năm ngón tay.

Một cô gái nhỏ giọng hỏi: “Là năm trăm hay năm nghìn thế?”

Thái dương của Ngụy Vũ Hoàn giật giật: “Năm nghìn!”

Các cô nàng đều ngẩn người, rồi bắt đầu vô cùng vui mừng.

Sau khi phân phó xong, hắn hất cằm bảo quản lý Vương dẫn đường, ba người một trước một sau đi ra ngoài, Thiệu Vĩnh Dương lắc đầu bảo: “Hôm qua không phải tôi đã hiến kế cho ông rồi sao? Đối phó với cái loại ngoài mặt thì đáng yêu đơn thuần nhưng bên trong thì giảo hoạt thành tính này thì không phải dùng phương pháp của chính nhân quân tử, đứa nhỏ kia làm sao mà giống được với mấy tình nhân cũ của ông chứ? Là do ông ngu thôi, bây giờ phải chịu khổ đó!”

“Ông im mồm cho tôi!” Tuy rất phẫn nộ, nhưng Ngụy Vũ Hoàn phải thừa nhận những lời gã nói là đúng.

Hai lần thất thủ đều là do hấn ra cái vẻ quân tử, nếu lần đầu tiên không rút lại ảnh nude, hoặc trực tiếp bày thiên la địa võng ở vườn hoa Xuân Giang ôm cây đợi thỏ, cùng lần hai không thềm dùng cách chuốc rượu mà xử luôn bằng dùng thủ đoạn phi bình thường thì sẽ không đến mức rơi vào cục diện xấu hổ rồi đau trứng như bây giờ!

Ngụy Vũ Hoàn nhớ kỹ lời dạy, nghiêng răng nghiêng lợi chờ mong trận gió tiếp theo!

Tiểu Đinh là một tên nhóc cao cao to to, nhìn có chút chất phác.

Cũng giống như lời quản lý nói, cậu ta rất trung thực, rất ngoan ngoãn khai hết những gì mình biết cho Ngụy Vũ Hoàn: “Tôi với Tạ Tiểu Giang không cùng ca làm, hôm qua tôi không có ca nên ở ký túc xá ngủ, lúc dậy cũng không thấy cậu ấy, sau đó quản lý Vương gọi thì tôi mới phát hiện ra rất nhiều đồ đạc của cậu ấy không còn nữa... Ông chủ, tôi cái gì cũng không biết!”

“Một người sống sờ sờ, to xác như thế, vác theo cả đồng đồ mà cậu không nghe thấy gì?” Thiệu Vĩnh Dương cau mày hỏi.

Tiểu Đinh xoa ót, mờ mịt nói: “Có nghe thấy loáng thoáng, nhưng tôi ngủ rất say. Nửa đêm có thấy cậu ấy về, tôi vẫn còn mơ ngủ nên chỉ hỏi sao lại về sớm vậy, bình thường phải sáng hôm sau mới tan ca. Hình như cậu ấy nói là về lấy ít đồ nên tôi cũng không quan tâm, ngủ tiếp, lúc dậy thì không thấy người đâu, tôi còn nghĩ là mình nằm mơ... Ông chủ, thực sự tôi không biết gì hết!”

Thiệu Vĩnh Dương đỡ trán, xem ra hàng này đúng là chả biết gì, nói một tràng nhưng toàn là thông tin vô dụng!

Ngụy Vũ Hoàn lại hỏi: “Cậu ta có những cái gì, mang gì đi?”

Tiểu Đinh đáp: “Có ấm nước, nồi bát muôi chậu, cậu ấy thường xào rau nấu cơm ở đây, tuy có chút khói dầu nhưng mà ăn rất ngon nên tôi không so đo gì! Cậu ấy cũng không có nhiều đồ, đáng giá nhất là cái lò vi sóng kia kìa, à à, không mang đi. Ba tháng trước siêu thị giảm giá món hàng này, giá 998 đồng, bình thường rảnh rồi, kể cả có dùng đến hay không thì mỗi ngày sẽ lau một lần, chẳng khác gì bảo bối! Nhưng lần này lại không mang theo, chắc hẳn là vội vã quá, hoặc là do nặng... Ông chủ, cậu ấy giết người hay cướp tiền vậy? Tôi thực sự chẳng biết tí gì hết! Bình thường chúng tôi cũng ít nói chuyện nữa!”

“Được rồi, được rồi, cậu căng thẳng cái gì chứ! Cậu ta không giết người cướp tiền, chỉ là đắc tội với bạn của tôi thôi!” Thiệu Vĩnh Dương không kiên nhẫn nói.

Tiểu Đinh vừa nghe xong thì bình tĩnh trở lại, dùng khóe mắt nhìn Ngụy Vũ Hoàn, thâm nghĩ kẻ có tiền sẽ ỷ thế hiếp người, thật mẹ nó đáng ghét!

Ngụy Vũ Hoàn không nhận ra ánh mắt của Tiểu Đình, buông mắt xuống trầm tư một lát rồi ngẩng đầu lên nói: “Đưa tôi lên ký túc xá của cậu.”

Quản lý Vương không dám ngăn cản, Tiểu Đình cũng không dám từ chối, bốn người leo lên xe của Thiệu Vĩnh Dương, chạy tới ký túc xá cho nhân viên của Phong Nhụy.

Chỗ đó cũng không tính là xa, lái xe mất năm phút, đi bộ mất chừng mười hai phút là về tới nơi.

Phòng ký túc là hai người một phòng, tường bôi vôi trắng, phòng có hai giường đơn, một bàn làm việc, ngoài ra còn có nhà vệ sinh dùng chung. Về mặt bằng chung mà nói, có phòng tắm độc lập thì điều kiện cũng không phải quá kém.

Phòng của bọn Tạ Tiểu Giang ở hướng Bắc, vừa mở cửa là một trận nóng, còn thêm cả mùi dầu mỡ hỗn tạp khiến hai vị đại thiếu gia cảm y ngọc thực phải nhíu mày liên tục.

Tiểu Đình lại bảo: “Phòng của chúng tôi rất sạch đúng không? Tạ Tiểu Giang rất thích quét dọn, bình thường đều do một tay cậu ấy dọn dẹp hết.”, rồi cậu ta chỉ vào cái giường bên phải: “Đây là giường của cậu ấy.”

Mọi người nhìn qua, nệm chăn vẫn còn!

Nhưng ngẫm lại thì, bây giờ là đầu đông, quá nửa đêm Tạ Tiểu Giang về thu đồ, chăn còn to hơn cả người, đang hốt hoảng như thế thì sao mà mang nhiều được?

Tiểu Đình chỉ chỉ lò vi sóng trên bàn làm việc: “Đây! Chính là cái này! Những thứ khác đều mang đi hết, bàn chải đánh răng, cốc nước cũng không thấy.”

Ngụy Vũ Hoàn nhìn quanh một vòng, lại hơi động lòng trắc ẩn.

Thành phố S ở vùng duyên hải Đông Nam, nhiệt độ vài ngày nay đã xuống tới hàng đơn vị, dự báo thời tiết nói hai ngày nay sẽ có đợt không khí lạnh tràn về, có khả năng sẽ tụt xuống mức dưới 0 độ. Tạ Tiểu Giang chạy như thế, tiếp theo sẽ có chỗ nào an thân đây?

Nhưng mà... nhớ tới nỗi đau hôm qua phải chịu, mặt Ngụy Vũ Hoàn lại lạnh xuống... Bảo cậu không được chạy! Lạnh chết cậu cũng đáng!

Ngụy Vũ Hoàn đến bên lò vi sóng, nhẹ nhàng vuốt lên mặt kính đen sáng loáng của nó, nói: “Nếu quý như thế thì tôi nghĩ sớm muộn gì cậu ta cũng sẽ về lấy thứ này.”

Tiểu Đình: “...”

Hắn nhìn Tiểu Đình, cười một chút, nói: “Nếu cậu ta liên hệ với cậu...”

Lời còn chưa dứt, Tiểu Đình đã xua tay ngắt lời hắn, vẻ mặt rất nghĩa chính quân tử, khác hẳn với con người chân chất ban nãy: “Ông chủ, tôi với Tạ Tiểu Giang coi như là bạn hữu ngủ chung ăn chung, là huynh đệ thì phải nói tới nghĩa khí, mấy việc phản bội bạn bè, tôi...”

Đang nói rất đông dạc thì Tiểu Đình chợt thấy Thiệu Vĩnh Dương lấy ra một tệp nhân tộ thật dày, lòe lòe sắc hồng trong ví ra.

Hai con mắt cậu ta sáng lên, đầu lập tức chuyển trọng tâm, chân chó nói: “Mấy việc phản bội bạn bè bình thường tôi khinh không thèm làm. Nhưng là vì chính nghĩa thì tôi chỉ có thể hi sinh huynh đệ! Ông chủ cứ yên tâm! Nếu Tạ Tiểu Giang liên lạc với tôi thì tôi nhất định sẽ báo cho ngài ngay!”

Thiệu Vĩnh Dương nhét tiền cho cậu ta, cười nhạo: “Nhớ kỹ lời cậu nói đấy.”

Cậu ta cúi đầu khom lưng đáp: “Đó là đương nhiên, đương nhiên!”

Quản lý Vương: “...” Tiểu Đình này đúng là một nhân tài!

Xong hết công đạo này, ở lại thêm cũng không thêm được chuyện gì, mọi người định đi thì Ngụy Vũ Hoàn lại nghĩ ra gì đó, nói với Tiểu Đình: “Nếu cậu liên lạc được với cậu ta, thì nói cho cậu ta biết rằng, tôi giữ không ít hình naked cùng video bất nhã của cậu ta. Nếu cậu ta không muốn các cô gái quan hệ tốt ở Phong Nhụy xem được thì hãy tự giác đến gặp tôi.”

Tiểu Đình: “...”

12. Chương 12: Quá Khứ Thê Thảm

Trans: Z – Beta: Jung.

Tạ Tiểu Giang co ro rét run người trong một góc của quán net, hôm nay là ngày “bỏ trốn” thứ ba của cậu.

Rạng sáng hôm kia, cậu vác theo một đồng đồ đạc, quá hốt hoảng mà đi không nhìn được mấy cây số, tìm đến một nhà trọ vắng khác.

Nhưng đây là thành phố S tắc đất tắt vàng, một phòng nhỏ chỉ có một cái giường đơn thôi cũng phải tầm một trăm đồng một đêm.

Tạ Tiểu Giang ở đến đầu trứng, một trăm đồng, đây chính là sinh hoạt phí giới hạn trong một tuần của cậu đó!

Ở một ngày thì cậu lập tức trả phòng, sau đó lại mò tới KFC, Mc Donald's ở nhờ. Nhưng bởi cậu vác theo một túi đồ linh kính, lại không mua đồ ăn, cho nên kết quả bị nhân viên ở đó tưởng là kẻ lang bạt, tổng cổ ra ngoài.

Cuối cùng, Tạ Tiểu Giang tìm đến quán net, cậu không lên mạng, chỉ là nhìn thấy cửa quán treo biển: “30 một đêm”, liền cảm thấy ít nhiều cũng đỡ hơn nhà trọ, đành chui vào ở một đêm.

Lúc đưa tiền, chủ quán net còn nghi ngờ nhìn cái túi nhựa bên chân cậu, chỉ thấy có một cái cán chảo. Tạ Tiểu Giang rất cẩn thận dùng cơ thể chắn chắn, nhưng vẫn nghe thấy người kia hừ một tiếng châm chọc.

Tạ Tiểu Giang có tật giật mình, cứ cảm giác mình bị người ta nhìn thấu trần trụi từ đầu tới chân, rụt cổ không dám ngẩng đầu.

May mà chủ quán net không đuổi cậu đi, cầm tiền xong liền để cậu vào tìm chỗ.

Nhớ đến việc suýt nữa thì bị Ngụy tổng bắt được, Tạ Tiểu Giang vẫn còn rất sợ hãi. Chẳng trách ngay từ đầu cậu đã cảm thấy ánh mắt ông chủ Ngụy nhìn mình không đúng lắm, hóa ra là vì việc này mà tới. Cậu vẫn luôn nói, đời này làm gì có chuyện tốt như bánh thịt rơi trên trời xuống được, vừa có tiền vừa có rượu uống, hóa ra đều là giảng bẫy người ta cả!

Hai ngày nay Tạ Tiểu Giang không dám mở điện thoại, căn bản là sợ chỉ cần mình khởi động nguồn sẽ bị đám người tìm được. Không biết họ Ngụy kia có báo cảnh sát không nữa, nghe nói cảnh sát có thể tìm được tín hiệu di động, trên phim đều là như thế mà.

Hai ngày nay nhiệt độ hạ xuống thấp, Tạ Tiểu Giang ngồi trong quán net đếm số tiền không tính là nhiều của mình, có chút phiền não xem mình phải làm gì tiếp đây.

Cậu đến thành phố S được hơn nửa năm rồi, cũng không quen biết nhiều bạn bè, hiện tại chẳng những bị “chủ nợ” nhận ra, còn ném mất việc làm, tiền đồ chấp chới.

Bởi vì trốn vội quá, cho nên cậu không mang được chăn ga gối nệm, thêm cả một cái lò vi sóng nữa.

Nhớ tới thứ này, Tạ Tiểu Giang liền thấy ruột đau như cắt. Cái gì cũng có thể mang, tại sao lại không thể bê lò vi sóng chứ? Đây chính là thứ xa xỉ nhất cậu từng mua từ lúc sinh ra, lò này 998 đồng đó, lại còn nhập khẩu từ Đức, quả thực chính là chiến cơ giữa trận chiến lò vi sóng!

Mới dùng được có mấy tháng... huhuhu... Cậu chạy mất tiêu, không biết quản lý Vương có nộp đồ của cậu lên trên, sung vào công quỹ hay không, bởi vì để lại cho Tiểu Đình không biết nấu nướng cũng vô dụng.

Tạ Tiểu Giang nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn không bỏ được, tính toán mạo hiểm quay lại bê đồ.

Nhưng mà trước khi quay lại, thế nào cũng phải hỏi thăm qua Tiểu Đình một chút, để tránh bom mìn.

Tạ Tiểu Giang lấy điện thoại màn hình đen sì của mình ra, ấn xuống nút khởi động.

Sau khi màn hình biểu thị màn khởi động, đi động bắt được sóng, Tạ Tiểu Giang nôn nao đến tim đập bình bịch.

... Hai giây sau, báo tin nhắn dội đến khiến cậu gần như phát điên...

Hơn năm mươi tin nhắn chưa đọc, hơn ba mươi cuộc gọi nhỡ... Ôi mẹ ời!!

Tạ Tiểu Giang mở to mắt nhìn qua nhật ký gọi nhỡ, người gọi nhiều nhất là quản lý Vương, tiếp theo là Tiểu Đình, sau đó là Đình tỷ, Tiểu Đào, Tiểu Mỹ, Tiểu Phương,... ở Phong Nhụy. Cậu đang bị các đồng nghiệp nhà mình đuổi giết sao?!

Tạ Tiểu Giang run tay mở một vài tin nhắn...

Đình tỷ: “Tiểu Giang, em đang ở chỗ nào thế? Đi ăn được một bữa không, tỷ mời em!”

Tiểu Đào: “Tiểu Giang! Ông chủ hôm qua cậu đắc tội lại tới nữa đó! Bọn họ hình như tức lắm đấy! Nè! Bây giờ cậu đang ở đâu vậy?”

Tiểu Mỹ: “Tiểu Giang! Cậu thực sự không muốn sống nữa à? Còn dám đắc tội với ông chủ vip như thế!”

Tiểu Phương: “Em trai Tiểu Giang à, đi sao lại không nói một lời vậy? Không còn coi bọn này là chị em nữa sao?”

...

Tạ Tiểu Giang giật giật con mắt, tuy rằng mấy người này tự dưng phát rồ lên quan tâm cậu, nhưng tại sao cậu lại cảm thấy nguy hiểm tiềm ẩn nhỉ?

Cậu nhìn xuống tiếp, cuối cùng thấy được tin của Tiểu Đình, tin đầu tiên là hỏi cậu đã gây ra chuyện gì mà quản lý cứ tìm mãi; tin thứ hai là cậu đi đâu rồi, không cần lò vi sóng ở ký túc xá nữa à?

Vừa nhìn thấy ba từ “lò vi sóng”, đôi mắt Tạ Tiểu Giang lên sáng lên, nhanh chóng nhắn lại: “Cần cần cần! Cậu trông nó giúp tôi đi!”

Tiểu Đình ngay lập tức gọi lại: “Cuối cùng cậu cũng chịu mở máy rồi! Ôi dồi ôi! Hai hôm trước tôi sợ muốn chết! Có hai ông chủ cứ tìm cậu mãi đó! Cậu đắc tội bọn họ cái gì vậy?!”

“Ặc... nói ra rất dài dòng...” Tạ Tiểu Giang hơi cau mày, nguồn cơn không chỉ có mỗi việc đắc tội họ Ngụy, mà còn phải nhắc tới quá khứ thê thảm của cậu. Tạ Tiểu Giang chưa từng nói với ai, đương nhiên cũng không muốn nói cho Tiểu Đình nghe.

Tiểu Đình lại hỏi: “Một người trong đó còn nói, trên tay anh ta có ảnh nude video khiếm nhã của cậu, là sao vậy?”

“Không phải chứ?” Tạ Tiểu Giang cảm thấy cực kỳ khó tin: “Thật không vậy?”

Tiểu Đình: “Tự mồm người kia nói mà, anh ta còn bảo tôi chuyển lời cho cậu rằng tốt nhất là nên chủ động tìm đến, nếu không anh ta sẽ cho mấy chị ở Phong Nhụy xem. Cậu không biết chuyện này sao? Hừ! Tôi cũng cảm thấy tên đó cũng không phải người tốt gì, không chừng còn là chuyện bịa ra đó!”

Tạ Tiểu Giang đột nhiên nhớ ra, hồi trước cậu cũng thấy ảnh chụp của mình ở vườn hoa Xuân Giang, nhưng nó không phải là ảnh nude... Chẳng lẽ họ Ngụy còn chụp cái khác hả?!

“Đệt mợ~” Mặt Tạ Tiểu Giang đỏ lên, vừa tức vừa ngượng: “Ê tiện! Vô sử! Hạ lưu! Đại biến thái!”

Tiểu Đình: “...”

Tạ Tiểu Giang mắng xong, liền cẩn thận nhìn xung quanh một vòng, sau đó lặng lẽ đứng dậy, sợ bị người ta nhận ra.

Cậu nghi ngờ hỏi: “Tên hỗn đản đó còn nói gì nữa không?”

Tiểu Đình đáp: “Không có, à, cậu định tính sao?”

Trong lòng Tạ Tiểu Giang đang vô cùng rối rắm, cậu trăm triệu lần không thể nghĩ tới ông chủ Ngụy thoát nhìn áo mũ chỉnh tề kia lại dùng thủ đoạn xấu xa như thế để uy hiếp cậu!

Cậu không biết đối phương chụp mình cái gì, nhưng đoán chừng hẳn là mấy ảnh lúc cậu đang tắm rồi.

Tạ Tiểu Giang bị kích đến nổi tâm can nổi lửa, quẹt miệng muốn phân cao thấp với đối phương.

Thật ra nghĩ lại, đáng cậu cũng không tệ, cũng không phải không nhận ra người, mà cậu thì không phải mình tinh, càng không phải khêu nữ gì, thích tung thì cứ tung đi, có gì đáng sợ chứ? Nếu không thể lẫn lộn ở đây nữa thì cậu sẽ chạy đến Bắc Kinh, Thẩm Quyển, nơi sống có rất nhiều, chuyển đến thành phố khác

thì ai nhận ra được?

Tạ Tiểu Giang rất nhanh bình tĩnh trở lại, nói với Tiểu Đình: “Tùy anh ta!”

Cậu nhất định không thể tự chui đầu vào ngục giam được, nếu cậu bị bắt thì em gái cũng xong luôn.

Dù sao cậu trốn đầu sao sợ bị tóm tóc, ai sợ ai!

“... Người anh em gan lớn đấy!” Tiểu Đình ha hả nói vài câu, rồi lại hỏi xem bao giờ cậu đến lấy lò vi sóng.

Tạ Tiểu Giang nhớ đến một số chuyện khi vừa tới thành phố S, cuối cùng rút ra một kết luận: “Nói sau đi, tôi không định thời gian được, không chừng họ Ngụy kia vẫn còn đang giăng bẫy đấy, hiện tại tôi không dám quay lại. Cậu giúp tôi trông lò đi, bao giờ có dịp tôi sẽ về lấy.”

Tiểu Đình: “...”

Hai người biết nhau non nửa năm, tuy thường ngày hay xưng huynh gọi đệ, nhưng đối với người nghèo mà nói thì với một ít lợi ích hấp dẫn cũng sẽ dẫn đến rất nhiều thứ thay đổi.

Không phải Tạ Tiểu Giang không tin Tiểu Đình, mà cậu không tin nổi xã hội này.

Cúp điện thoại, Tạ Tiểu Giang nhanh chóng sao chép số điện thoại của mấy người bạn, sau đó rút sim ra.

Cậu nắm cái sim, trước mắt tựa hồ hiện ra cảnh ngộ đau khổ khi vừa mới tới thành phố S...

Tám tháng trước, Tạ Tiểu Giang trong sự kinh hãi cùng đồng hương cùng trốn lên thành phố S làm công. Lúc ấy, tên đồng hương còn thề son thề sắt mà hứa hẹn giới thiệu cậu làm bảo vệ cho một công ty lớn, không những bao ăn ở, mà còn bao luôn tam kinh ngũ hiểm, tiền lương có thể so với thành phần tri thức, Tạ Tiểu Giang động tâm liền đi theo.

Đến thành phố S, cậu chịu khó trải nệm nằm đất ở phòng trọ của đồng hương, người kia mỗi ngày hối hả ngược xuôi giúp cậu làm thủ tục, được chừng mười ngày thì quay lại nói công ty bảo vệ muốn lấy bốn nghìn đồng làm phí huấn luyện, phần phí này về sau mỗi tháng sẽ trả một nghìn, trong bốn tháng sẽ hoàn lại hết.

Tạ Tiểu Giang không nghi ngờ gã, lấy toàn bộ ba nghìn rưỡi mà mình tích góp đưa hết cho gã.

Thiếu mất năm trăm, cậu xin gã giúp mình ứng, vị đồng hương này ra về do dự rồi khẳng khái giúp tiền. Tạ Tiểu Giang cảm động đến rơi nước mắt, rồi còn nói về sau sẽ trả gấp đôi. Nhưng sau khi cầm tiền, tên đồng hương liền biến mất không còn bóng dáng, Tạ Tiểu Giang gọi điện cũng không được, còn lo lắng không biết gã xảy ra chuyện gì, ở nhà trọ đợi gã về. Cho đến ngày thứ tư, chủ nhà trọ một mặt hung thần

ác sác chạy tới nói với cậu rằng kẻ kia nợ tiền thuê hai tháng rồi. Lúc này, cậu mới nhận ra mình đã bị lừa.

Ngày ấy, thanh niên sắp hai mươi mốt Tạ Tiểu Giang làm sao nghĩ được rằng còn có một loại người đê tiện đến mức ấy!

Cậu trốn khỏi nhà trọ, giống khát cái lang thang ngoài đường, một bên lén lau nước mắt, một bên thầm chửi thề đồng hương kia.

Những người qua đường nhìn thấy cậu đều vòng đường khác mà đi, trong mắt toàn là xem thường.

Tạ Tiểu Giang không biết một chút gì về thành phố S, người không có đồng nào, ngay cả mua một vé xe về quê cũng không có.

Thất thủ bước trên bờ sông Phong Giang, nhìn nước sông đen ngòm, cậu tuyệt vọng vô cùng.

Nhìn những căn hộ giá ngàn vạn bên kia, cậu thực sự không cam lòng, thành phố lớn như thế, nhiều cơ hội như vậy, chẳng lẽ không có nổi một chỗ cho cậu an thân sao?

Đúng lúc đó có một đôi tình nhân trẻ tuổi dựa vào lan can tâm sự, cô gái nói: “Không biết lúc nào chúng ta mới có thể mua được một căn ở bên kia nhìn?”

Chàng trai thốt lên: “Nhà bên sông? Ở khu đó phòng thấp nhất cũng phải bảy tám vạn bình phương lên, anh làm cả đời cũng không đủ!”

Cô gái nói: “Ôi trời! Em cũng chỉ nói vậy thôi mà! Lỡ đâu có một ngày giá nhà rớt, hoặc chúng ta trúng số xổ thì sao?”

Nam đáp: “Em thật là mơ mộng! Anh nói em nghe, ở đây là địa bàn của người có tiền, chúng ta chỉ là người làm công thông thường, có thể mua được một căn nhỏ giá qua tay hai ba đời, qua vài năm giải tỏa sẽ phải chuyển đến nơi xa tít tắp nào đó!”

Cô người yêu chỉ sang đối diện: “Nhưng anh nhìn kìa, bên kia có rất nhiều nhà tối đen đó, không phải là không bán nổi sao? Nếu không bán được vì sao lại không rớt giá chứ?”

Chàng trai cười: “Ai bảo không bán được? Những kẻ có tiền thường mua rất nhiều nhà, nhưng làm gì có chuyện đến ở chứ? Không ở đâu, chờ giá lên liền bán trao tay luôn.”

Cô nàng lẩm nhẩm: “Thật lãng phí, không ở chẳng bằng để chúng ta ở còn hơn.”

...

Tạ Tiểu Giang nhìn khu nhà bên kia sông, đôi mắt mèo giống như được đèn đường chiếu mà lờ lờ sáng, một khắc kia, cậu giống như nhìn thấy tia hi vọng vậy.

13. Chương 13: Biết Sai

Trans: Z – **Beta:** Jung.

Bên kia, Tiểu Đình vừa cúp điện thoại của Tạ Tiểu Giang, giấy tiếp theo liền bấm dây số của Ngụy Vũ Hoàn: “Ngụy tổng, tôi là Tiểu Đình của Phong Nhụy!”

Ngụy Vũ Hoàn đang massage, vừa nghe được tiếng liền lập tức mở mắt: “Ồ? Có tin tức của Tạ Tiểu Giang?”

“Đúng thế đúng thế! Cậu ta vừa nhắn tin cho tôi rằng muốn về lấy lò vi sóng, tôi liền gọi điện lại.” Tiểu Đình cười nịnh, đem nội dung cuộc trò chuyện ban nãy khai sạch cho hắn, nói: “Tôi đều đã chuyển lời của ngài cho cậu ta.”

Khóe miệng của Ngụy Vũ Hoàn giương lên, vẩy tay bảo chuyên viên massage lui đi, nâng chung trà lên, dù bận nhưng vẫn ung dung hỏi: “Cậu ta nói thế nào?”

Tiểu Đình đáp: “Cậu ta bảo tùy anh.”

“Phụt!” Ngụy Vũ Hoàn lập tức phun trà ra ngoài: “Cái gì?!”

Tiểu Đình rất thật thà giải thích: “Cậu ấy bảo, anh muốn cho người khác nhìn thì cứ làm, cậu ấy không quan tâm.”

Ngụy Vũ Hoàn chỉ thiếu một chút là ném vỡ chung trà, hắn thực sự không nghĩ đến Tạ Tiểu Giang không hề quan tâm việc bị uy hiếp.

Nhưng đó cũng chỉ là “uy hiếp” thôi, Ngụy Vũ Hoàn có tí “tâm tư” với Tạ Tiểu Giang, sao có thể cho người khác xem ảnh của cậu? Ngay cả Thiệu Vĩnh Dương đòi xem hắn cũng không chịu chứ đừng nói là mấy cô nàng ở Phong Nhụy!

Nhưng điều khiến Ngụy Vũ Hoàn kinh ngạc chính là tâm lý của Tạ Tiểu Giang có bao nhiêu vững mà có thể bình tĩnh như vậy?

Hay đúng hơn, là mấy cái tiết tháo bản thân hay danh dự căn bản không quan trọng với cậu?

“Vậy lò vi sóng đâu? Lúc nào thì cậu ta về lấy?” Ngụy Vũ Hoàn nghiêng rằng hỏi, hai má cũng vì thế mà chuyển động trái phải.

“Cũng không biết nữa, cậu ấy bảo tôi trông hộ, có cơ hội sẽ liên lạc lại.” Hình như Tiểu Đình ở đầu kia cũng nghe thấy được tiếng nghiêng rằng: “Ken két!” của hắn.

Chính xác hơn thì Ngụy Vũ Hoàn dựa vào việc hồi xưa Tạ Tiểu Giang “ở nhờ” nhà của hắn tại vườn hoa Xuân Giang, nghĩ đến công phu trèo tường của cậu, chỉ sợ không cần liên hệ lại thì cậu vẫn có thể thần không biết quỷ không hay quay lại một chuyến để mang lò vi sóng của mình đi.

“Tạ. Tiểu. Giang...” Ngụy Vũ Hoàn cẩn rằng gọi tên đối phương, tức đến khói bay trên đầu.

... Con của nhỏ này trông mặt ngoài thì đơn thuần đáng yêu, nhưng đúng là tiểu hồ ly mưu kế đa đoan!

Nhưng hắn sẽ không để cho tiểu hồ ly này được đắc ý, nói khê với Tiểu Đình: “Tôi sẽ cho người đến chỗ cậu, giao lò vi sóng đó cho tôi, người của tôi sẽ cho cậu tiền, coi đó là thù lao cung cấp tin tức cho tôi. Nếu Tạ Tiểu Giang quay lại, cứ nói cậu ta đến thẳng chỗ tôi mà tìm.”

Tiểu Đình: “Vâng vâng! Được! Cảm ơn ông chủ!”

Hôm sau, thư ký riêng Trương Hoa của Ngụy Vũ Hoàn đến chỗ Tiểu Đình, còn thuận theo sự yêu cầu của Ngụy tổng mà hỏi thêm số điện thoại của Tạ Tiểu Giang cùng ít thông tin về em gái cậu.

Em gái của Tạ Tiểu Giang tên là Tạ Tiểu Khê, nhỏ hơn anh mình tám tuổi, hiện nay đang ở nhờ nhà họ hàng tại Túc Thiên học năm nhất trung học, mỗi tuần cậu sẽ gọi cho cô bé một lần.

Trương Hoa nói tiếp: “Theo Tiểu Đình kia nói, bình thường rảnh rồi Tạ Tiểu Giang sẽ ở ký túc xá xem lại kiến thức mình đã học hồi trung học, tiếng Anh gì đó. Lúc Tiểu Đình nói tới việc này có chút giọng điệu trêu chọc, giống như khinh thường chuyện này.”

Không khó tưởng tượng, tầng lớp bọn họ đòi đọc sách đi học giống y hệt trong đàn cóc có con muốn ăn thịt thiên nga, chẳng hợp lý tí nào.

Nhưng nghe xong những lời này, Ngụy Vũ Hoàn thực sự có thể xác định hồi trước Tạ Tiểu Giang xem chồng giấy ở vườn hoa Xuân Giang, đúng là đang học thật.

Hắn nhìn lướt qua số điện thoại của cậu, bảo Trương Hoa mỗi ngày gọi một lần.

Ban đầu vẫn luôn là: “Không trong vùng phủ sóng”, một tháng sau, đơn giản tèo luôn!

Tạ Tiểu Giang bỏ chạy giống như trâu đất xuống biển, một lần nữa biến mất khỏi thế giới của Ngụy Vũ Hoàn.

Ngụy Vũ Hoàn nghĩ đến việc mình bị đối phương đùa giỡn xoay qua xoay lại, thực sự không cam lòng. Một phát tìm thám tử tư, vung tiền sai người ta tìm cô gái có tên “Tạ Tiểu Khê” đang học trung học, cũng thuận tiện điều tra gia cảnh anh em nhà này.

... Hắn không tin mình không tìm được mạch môn để bắt chẹt đứa nhỏ kia! Hừ!

Sau một thời gian, thám tử tư kia quay lại, dâng lên một phần tư liệu tương đối kỹ viết về gia cảnh cùng những tháng ngày trưởng thành của Tạ Tiểu Giang.

Bố của Tạ Tiểu Giang thích đánh bạc, trước kia bởi vì nợ nần cờ bạc nên đã buộc mẹ cậu phải bỏ đi, còn vì ngộ nghịch mà khiến ông nội cậu tức chết, từ nhỏ đã không quan tâm hai đứa con, chỉ biết tụ chung với đám chó má giang hồ đánh bạc, là một tên từ đầu đến chân ác đồ nghiệt tử, lại còn vô cùng điêu dân.

Người ác đều sẽ gặp quả báo, năm Tạ Tiểu Giang mười ba tuổi, người đàn ông này bị đám cho vay nặng lãi đuổi tới bờ sông, nhảy sông để trốn nhưng kết quả lại chết đuối.

Sau đó, hai anh em Tạ Tiểu Giang cùng bà nội sống nương tựa vào nhau, qua mấy năm cũng không đến nỗi không có gì ăn.

Nghe nói, thành tích của cậu rất tốt, năm đó thi đại học còn đỗ trường trong tỉnh, nhưng không đóng nổi học phí, trong nhà lại có một già một trẻ, không có sức lao động, cho nên cậu chỉ có thể từ bỏ con đường đọc sách mà đi làm công.

Ban đầu, Tạ Tiểu Giang đi làm ở xưởng sản xuất rượu nếp, nhưng tiền lương không cao, không đủ cho em gái đi học nên cậu mới cùng một người đồng hương lên thành phố S kiếm việc.

...

Đọc phần tư liệu này, Ngụy Vũ Hoàn thở dài, thật lâu không nói gì.

Tuy đã có chuẩn bị tâm lý, đoán chừng gia cảnh nhà cậu không được tốt, nhưng sau khi biết được sự thật thì hắn vẫn có chút cảm khái.

.. Ấy... thật sự là giận người nhưng vẫn có chỗ đáng thương.

Nhưng Ngụy Vũ Hoàn nhớ lại lúc Tạ Tiểu Giang đặc ý nói với hắn rằng “tui còn lâu mới say”, đã thế còn đá vào chỗ hiểm của hắn thì một chút thương cảm đều biến mất hết.

Nhưng hiện tại hắn đã nắm được thông tin của Tạ Tiểu Khê, hắn lại không sốt ruột nữa.

Tục ngữ nói, đồ không phải của mình mới là đồ tốt, ăn không đến miệng mới để ta nhớ thương.

Đã rất lâu rồi Ngụy Vũ Hoàn hắn chưa từng quá để bụng ai như thế, việc đi săn này, có thể khiến người ta không thời không khắc hưng phần nôn nóng, tâm dương khó nhịn, hắn thực sự rất hưởng thụ.

Lúc này đây, hắn phải kiên nhẫn tính toán, một phát bắt được cua nhỏ kia, không để cậu trốn nữa, cũng không được để cậu đắc ý nữa!

Ngụy Vũ Hoàn định giải quyết xong hết công việc thì đến Túc Thiên một chuyến gặp em gái Tạ Tiểu Khê của cua nhỏ, để bảo cô bé khi nào nói chuyện với anh trai thì “thuận tiện” nhắc tới hắn một chút.

Chỉ nghĩ thế thôi mà Ngụy Vũ Hoàn đã không thể chờ được để biết phản ứng của cua nhỏ.

Nhưng đợt bận này không ngờ lại đến cả tháng, không đợi Ngụy Vũ Hoàn xuất binh thì Tạ Tiểu Giang đã tự dẫn mình tới miệng cạp!

Đó là sau sự kiện ở Phong Nhụy khoảng hai tháng, hôm đó, Ngụy Vũ Hoàn được đồng bọn giới thiệu nghiệp mời tham gia một buổi thương thảo của một công ty tại khu C thành phố S.

Lúc ấy, hắn đưa Lý Tu Nhã, Trương Hoa, một vị giám đốc chuyên mảng xã giao cùng vài nhân viên xuất sắc, một chuyến bảy, tám mống đến cửa chính của công ty kia. Tổng giám đốc Thẩm Huyền của bên kia tự mình thân chinh xuống đón, cũng mang theo người của mình, bày trận địa vô cùng khủng.

“Ngụy tổng! Trông ngóng đã lâu! Hoan nghênh! Hoan nghênh!” Giám đốc Trần vừa nhìn thấy người tới đã nhiệt tình đi lên nghênh đón, hai phe bắt tay hàn huyên trong đại sảnh, không khí lễ có chút nhiệt thành.

Giám đốc Trần đang định mời người lên tầng thì không hiểu sao Ngụy Vũ Hoàn cảm thấy bóng người ở cạnh bàn tiếp tân có chút quen mắt, cho nên vừa đi qua vừa nhìn.

Chỉ thấy cô nhân viên tiếp tân đang nói với thanh niên mặc áo đen, đội mũ lưỡi trai: “Tôi không được chụp thật sao? Cậu là nhân viên chuyển phát đẹp trai, đáng yêu nhất mà tôi từng gặp đó! Tôi mà chụp ảnh đăng lên Weibo thì thể nào cậu cũng nổi tiếng!”

Thanh niên cười cười, xua tay: “Không được, không được.”

Cô gái nọ vẫn nài nỉ: “Đi mà, chẳng lẽ cậu không muốn nổi tiếng sao?”

Thanh niên ha ha cười đáp: “Nổi tiếng làm gì? Để thành khỉ cho người ta nhìn à? Tôi sẽ không như thế đâu, càng không muốn nổi tiếng.” Cậu vừa nói vừa kiểm tra mười mấy cái túi được đóng gói cẩn thận rồi nói: “Thôi, tôi phải đi rồi.”

Trong nháy mắt cậu xoay người, Ngụy Vũ Hoàn lập tức dừng lại.

Cứ cho là đã qua hai tháng, cứ cho là đối phương mặc quần áo khác xuất hiện tại khu C cách Phong Nhụy hơn nửa thành phố, Ngụy Vũ Hoàn cũng không thể quên được hình dáng của cậu... Nhân viên chuyển phát nhanh kia, chính là Tạ Tiểu Giang!

Mắt thấy đối phương xách túi vội đi, lòng Ngụy Vũ Hoàn quýnh lên, không hề để ý xung quanh, hét to: “Đứng lại!” rồi tự mình đuổi theo.

“... Ngụy tổng?” Bọn Lý Tu Nhã cùng Thẩm Huyền đều kinh ngạc nhìn hắn.

Phản ứng của Tạ Tiểu Giang cũng rất nhạy, nghe được tiếng gọi liền quay đầu, sau đó chạy như đi điên!

Nhưng cậu vẫn chậm một bước, Ngụy Vũ Hoàn hai bước chạy lên, một phát cầm tay cậu, giữ chặt đằng sau lưng, một bên âm ngoan hỏi: “Còn nhớ tôi là ai không?”

Tạ Tiểu Giang liền mạng giấy nhưng sống chết không thoát được, Ngụy Vũ Hoàn như kiểu uống thuốc tăng lực, giữ cậu chặt kinh khủng.

Mặt Tạ Tiểu Giang đều là biểu cảm hoảng sợ, biết lần này không trốn được, vội cầu xin: “Đại ca, đại gia, ông chủ, tôi biết lỗi rồi, ầy ầy ầy... đau... đau...”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

Bọn Thẩm Huyền chạy lên, hỏi: “Ngụy tổng, có chuyện gì vậy? Người này là ai?”

Ngụy Vũ Hoàn cười lạnh, tùy tiện gán cho Tạ Tiểu Giang một tội danh: “Kẻ trộm.”

Lúc này liền không có ai thương cảm thanh niên mặt búp bê này nữa, còn sục sôi dùng ánh mắt xem thường nhìn cậu.

Tạ Tiểu Giang há miệng muốn nói gì đó, nhưng Ngụy Vũ Hoàn vừa thả lỏng một chút lại túm cậu chặt hơn.

Hắn phải tránh cái hại trước mắt, cậu áu kêu lên một tiếng, không dám nói gì nữa.

Thẩm Huyền cười hỏi: “Tên trộm này trộm tiền của Ngụy tổng sao? Không ngờ lại trùng hợp như thế, có thể để Ngụy tổng bắt được ở công ty chúng tôi. Haha, thân thủ của Ngụy tổng cũng thật tốt, có thể bắt được người trong vài giây, chúng tôi đều phản ứng không kịp!”

Mọi người cũng hòa theo: “Đúng thế đúng thế! Phản ứng của Ngụy tổng thật nhanh nhạy!”

Thẩm Huyền lại hỏi: “Vậy bây giờ phải giải quyết thế nào? Nếu không đầu tiên để tiếp tân gọi cảnh sát, còn người này giao cho bảo vệ trông chừng?”

Ngụy Vũ Hoàn sao có thể giao Tạ Tiểu Giang cho cảnh sát chứ?

Hắn cười, lắc đầu: “Cá nhân ăn tết, chuyện từ rất lâu, gọi cảnh sát cũng vô dụng, tôi sẽ tự giải quyết.”

Thẩm Huyền: “Vậy nên làm thế nào?”

Ngụy Vũ Hoàn bảo lái xe lấy xe từ tầng hầm lên, Tạ Tiểu Giang dưới tay hắn vẫn chưa từ bỏ việc xin tha: “Ông chủ, tôi thực sự biết sai rồi, ngài đại nhân độ lượng tha cho tôi đi! Tôi vẫn còn hàng chưa chuyển hết, tôi...”

“Câm miệng!” Ngụy Vũ Hoàn một tay giữ cậu, thừa dịp không ai để ý liền đưa một tay xuống vỗ mông cậu, hừ hừ bảo: “Tha cho cậu? Mơ đi! Ngoan ngoan một chút!”

Tạ Tiểu Giang: “...”

Tiếp theo, Ngụy Vũ Hoàn lấy chìa khóa xe điện của cậu, bỏ mũ lưỡi trai công ty chuyển phát trên đầu cậu xuống, ném cho Trương Hoa, bảo: “Cậu mang hết đồ kia về cho công ty đó, bảo với ông chủ rằng về sau mặc kệ người này.”

Trương Hoa: “...”

Lúc giao việc, lực tay của Ngụy Vũ Hoàn có chút thả lỏng, không ngờ chỉ trong một chốc mà Tạ Tiểu Giang đã giẫy một phát, ý đồ bỏ chạy lần hai!

Ngụy Vũ Hoàn đã nhìn chằm chằm thì sao còn để người chạy? Thấy Tạ Tiểu Giang vẫn còn suy nghĩ này, lập tức trở nên ngoan độc, trực tiếp cho đối phương một quyền lên bụng.

Không phải hắn không thương hương tiếc ngọc, nhưng đứa nhỏ này thực sự rất giảo hoạt, hắn không thể không dùng đến phương thức thô bạo được.

Bụng của cậu rất yếu, không thể do được với cú đá của hắn.

Bị tặng cho một quả, Tạ Tiểu Giang kêu: “A!”, cả người mềm nhũn.

Hắn ghé bên tai cậu, hạ giọng nói: “Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, cậu có thể chạy tiếp, nhưng nếu cậu không nghĩ tới em gái Tạ Tiểu Khê của mình.”

Cả người Tạ Tiểu Giang cứng đờ, không tin nổi những gì mình vừa nghe thấy! Cậu nhìn về phía Ngụy Vũ Hoàn đang làm mặt ngoan lợi, trong nháy mắt dâng lên toàn là phần nộ cùng khủng hoảng.

Chờ tài xế lái xe đến cổng công ty, Ngụy Vũ Hoàn áp tay lên ót Tạ Tiểu Giang dẫn người ra ngoài, nhốt trong xe, sai tài xế trông người tử tế rồi vỗ vỗ tay, cùng Thẩm Huyền lên tầng họp hành.

Tạ Tiểu Giang ôm bụng cuộn tròn trong xe, một chốc lại đưa tay giạt cửa xe nhưng không hề hấn gì.

Tại sao tên họ Ngụy kia lại biết Tạ Tiểu Khê? Là Tiểu Đình nói cho hắn? Nhưng ý của cậu nói vừa rồi là gì, là uy hiếp sao? Tạ Tiểu Khê đang gặp nguy hiểm ư?!

Tạ Tiểu Giang qua cửa sổ xe nhìn theo người đàn ông Tây trang giày da biến mất trong sảnh, cả người lạnh run.

Lúc này, cậu thực sự sợ.

14. Chương 14: Là Tôi Sai

Trans: Z – Beta: Jung.

Tâm trạng của Ngụy Vũ Hoàn đang tốt đến bắn pháo hoa, từ lúc vào phòng họp đã cười như hoa gió mùa xuân.

Lý Tu Nhã nhìn không nổi, đôi mắt ngằm nhìn qua hắn, trực giác cho biết trạng thái hiện tại của Ngụy Vũ Hoàn có liên quan tới “kẻ trộm” ở dưới kia.

Thẩm Huyền là giám đốc của công ty, theo phép bắt đầu giới thiệu một số vấn đề quan trọng cần thương thảo trong hội nghị, Ngụy Vũ Hoàn ôm một ly trà Thiết Quan Âm, vừa uống vừa nghe, qua hai mươi phút, hắn vẫn chưa yên tâm, gửi một tin nhắn cho lái xe.

“Người vẫn còn ở đây?”

“Vâng, vẫn còn, tôi đang trông chừng, Ngụy tổng cứ yên tâm.”

Khóe miệng hần lại cong thêm mấy phần, cua nhỏ oi cua nhỏ, đã bắt cậ vào lưới rồi thì chạy khó lắm.

Nội dung hợp tác với Huyền Diệp lần này, chủ yếu là bàn đến việc chung tay thu mua, đầu tư vào mấy công ty quản lý tư nhân lớn nhỏ ở thành phố S.

Tập đoàn Hoàn Vũ ngoài những hoạt động thương mại, ngày càng khuếch trương không ngừng, trải dài trên các lĩnh vực dịch vụ, bất động sản, du lịch, qua mấy chục năm, trở thành tập đoàn lớn số một trong nước. Nhưng ngành quản lý tư nhân cùng đầu tư thì Hoàn Vũ vẫn chưa đặt chân tới, ngược lại, nhân tài Huyền Diệp mới thành lập được sáu năm không ngừng vươn lên, kinh nghiệm phong phú.

Mấy năm trước, ngành quản lý tài sản cá nhân bắt đầu rộ lên trong nước, các công ty nọ bắt đầu mọc lên như nấm sau mưa. Nhưng thị trường vàng thau lẫn lộn, thiếu này thừa kia. Sau vài năm khôn sống kém chết, Huyền Diệp từ từ nở rộ. Lần này Thẩm Huyền hợp tác với Ngụy Vũ Hoàn, chính là một tính toán muốn mượn lực của Hoàn Vũ để trở thành lão đại trong giới quản lý tài sản.

Nhưng lần thu mua này lại vấp phải một khúc xương tương đối khó gặm... tập đoàn Hồng Thụy.

Hồng Thụy là một hiệu buôn uy tín lâu năm, người sáng lập Ưông Đại Kỷ đã ngoài năm mươi, nghe nói trước kia là người tòng quân, đi theo tướng quân, sau khi xuất ngũ liền xuống biển kinh thương, dựa vào quan hệ có được từ thuở còn làm lính, từng một thời làm mưa làm gió ở thành phố S. Nhưng Ưông Đại Kỷ cũng chỉ là một lưu manh không đọc sách, mặc việc trên thương trường như lang như hổ, nhưng thời đại thay đổi, phong cách thương nghiệp ngày nay cũng đổi theo.

Mấy năm nay, Hồng Thụy giống như khua chiêng gõ trống khuếch trương, lĩnh vực nào cũng đặt chân lên, nhưng thực sự không như dự tính, chẳng có gì là ổn cả. Hai đứa con trai của Ưông Đại Kỷ đều là “hoàn khổ” nổi danh trong giới thượng lưu của thành phố S, cả ngày không làm việc tử tế, miệng ăn núi lở, nếu cứ như thế, thì Hồng Thụy nhất định sẽ có ngày sụp xuống.

Nhưng mặc kệ thế nào, lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa, Huyền Diệp muốn một mình chống Hồng Thụy thì hơi mơ.

Ngụy Vũ Hoàn nghe xong phần mở đầu, khoanh tay trước ngực hỏi Thẩm Huyền: “Cậu có ý kiến gì không?”

Anh trầm ngâm đáp: “Cho dù có Hoàn Vũ trợ giúp, thì đánh bừa vẫn khiến ta lưỡng bại câu thương. Không bằng nghĩ cách mượn danh khí của Hồng Thụy, khiến thanh danh của Huyền Diệp nổi lên trước đã.”

Ngụy Vũ Hoàn nhướn mày: “Cậu muốn làm bộ hợp tác với Hồng Thụy trước?”

Thẩm Huyền đáp: “Không sai, Huyền Diệp có thực lực, nhưng danh tiếng nhỏ; Hồng Thụy có danh tiếng nhưng vô năng. Nếu chúng ta có thể giữ được Hồng Thụy thì đương nhiên chặn được sóng dữ, lúc đó Huyền Diệp sẽ càng nổi tiếng hơn, rồi chậm rãi tằm ăn rồi Hồng Thụy.”

Ngụy Vũ Hoàn nói: “Nhưng theo tôi được biết thì Ôn Đại Kỳ rất tự phụ, không bao giờ nghe những lời hay của người khác. Hồng Thụy một mình lớn nhất, chưa từng quá phạm ăn một bát canh, Hoàn Vũ là bị bên đó ép đây. Hiện tại lung lay sắp đổ, không biết bao người chờ bỏ đá xuống giếng, nhưng hiện tại lửa vẫn chưa cháy, vẫn là không ai có thể lay sập.”

Đúng vậy, điểm trừ lớn nhất của Ôn Đại Kỳ chính là không nghe người khác khuyên, nếu không tập đoàn lớn như thế, dồi dào nhân tài sẽ không rơi vào cục diện này.

Thẩm Huyền nói: “Thật ra không phải là không hợp lý, tôi có lên điều tra qua, mấy năm nay Ôn Đại Kỳ cũng trợ giúp cho vài công ty nhỏ, nhưng ông chủ mấy công ty này đều có một điểm chung.”

Ngụy Vũ Hoàn hỏi: “Điểm chung gì?”

Anh cười đáp: “Biết uống rượu.”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

Thẩm Huyền nói: “Ôn Đại Kỳ khác chúng ta, thời của ông đấy đều là uống càng nhiều rượu càng là anh hùng, chỉ cần nắm thóp được ông ta trên bàn rượu thì sẽ kính phục anh, cho anh là một nhân tài, thậm chí còn gọi anh là huynh đệ, cái gì cũng ok. Nhưng đau đầu là tửu lượng của ông ta rất tốt, nghe nói bụng rộng có thể uống được rượu trắng thuần 60 độ, còn có thể mặt không đổi sắc trước mấy cái khoe khoang của anh.”

Mọi người nghe xong đều sợ ngây người, kể cả Ngụy Vũ Hoàn. Ông già nhà hần cũng tự xưng là tửu lượng tốt, nhưng chưa từng thấy ông uống quá hai cân rượu trắng, hơn nữa nhiều nhất chỉ uống mất loại rượu ngũ lương tầm 39, 52 độ gì đấy, uống nhiều quá sẽ bị tăng huyết áp.

Rượu ngũ lương đã khó chịu lắm rồi, chưa nói đến rượu trắng, những người uống với Ôn Đại Kỳ đều là người trời!

Thẩm Huyền thở dài, nói: “Nếu tôi có thể tìm được người có tửu lượng tốt như ông ta thì chuyện này còn có tí khởi sắc, nếu không thể thì sẽ là tai nạn chết người, phải là một người mười chén không nháy mắt.”

Có người cảm thán bảo: “Phải đạt tới tiêu chuẩn tiếp rượu viên quốc gia đi?” Nhưng tiếp rượu viên quốc gia đều là nhân viên công vụ cấp quốc bảo, làm sao mà quản chuyện cá nhân được?

Ngụy Vũ Hoàn nghe xong, đột nhiên nheo mắt, hần đột nhiên nghĩ tới cua nhỏ đang bị mình nhốt dưới xe.

Đêm đó, tuy Ngụy Vũ Hoàn uống đến mưa giạt sấm chớp, nhưng vẫn còn chút tỉnh táo, câu nói Tạ Tiểu Giang nói hần vẫn còn nhớ đến từng từ.

“Trước mắt đừng gạt biện pháp này.” Hấn vuốt cằm nói: “Tôi biết một người tửu lượng tốt, về hỏi cậu ta uống được bao nhiêu.”

Mắt Thẩm Huyền sáng rực lên: “Thật sao? Nếu có thì thật tốt! Ông Đại Kỷ tuổi cũng ngang với phụ huynh tôi, tôi không muốn xung đột với bậc tiền bối trên thương trường, hơn nữa ông ta quen biết rộng, người quen đều là những người trong ngành, có thể sống tốt tôi sẽ cố gắng không động chạm.”

Ngụy Vũ Hoàn gật đầu, theo bản năng lấy điện thoại ra, nhấn tin cho lái xe.

“Người vẫn còn?”

“... Vẫn còn thưa Ngụy tổng.”

Bắt đầu họp lúc ba giờ, đảo mắt đã tới giờ tan làm.

Thẩm Huyền mời Ngụy Vũ Hoàn đến nhà hàng dùng bữa, nhưng hấn liền từ chối: “Tôi không đi được.”, rồi chỉ qua những người mình mang theo: “Mấy người này mới là chủ lực chiến đấu khi khai hỏa, việc uống rượu thì tôi có thể tìm cho cậu, nhưng công việc thì vẫn là do họ.”

Thẩm Huyền nói: “Nhất định rồi, Huyền Diệp không phải ăn cơm trắng, mọi người thấy đúng không?”

Người của Thẩm Huyền liên tục gật đầu bắt tay, rất có sĩ khí.

Nếu Ngụy Vũ Hoàn không muốn tham gia tiệc thì Thẩm Huyền cũng không cưỡng ép, chỉ bảo cấp dưới đưa người của Hoàn Vũ đến nhà hàng.

Ngụy Vũ Hoàn bắt tay với Thẩm tổng: “Làm phiền Thẩm tổng chiêu đãi.”

Anh khách khí đáp: “Đâu có đâu có, việc phải làm.”

Lúc xuống dưới, Lý Tu Nhã nhỏ giọng hỏi Ngụy Vũ Hoàn: “Ngụy tổng, ngài thực sự không đi?”

“Mọi người cứ vui vẻ đi, tôi đi theo mọi người đều không thoải mái.” Hấn cười cười, bảo: “Còn nữa, dưới kia còn có người đợi tôi thăm vấn.”

Lý Tu Nhã cảm thấy nụ cười của hấn lúc nhắc tới “kẻ trộm” có chút đặc biệt, liền không nhịn được hỏi: “Người kia rốt cuộc là ai?”

Có thể là do tâm trạng tốt, Ngụy Vũ Hoàn không muốn lừa anh, liền ghé vào tai anh nói: “Là tình nhân

mới đó, thế nào, đáng yêu đúng không?”

Lý Tu Nhã: “...” quả nhiên!

Nhìn thân ảnh Ngụy Vũ Hoàn nhanh chân bước xuống chỗ để xe, Lý Tu Nhã nhú mày, Ngụy Vũ Hoàn luôn thích những người tinh tế, có học thức, sao tự dừng lại đổi khẩu vị sang “nhân viên chuyển phát nhanh” vậy?

Bây giờ là mùa đông, vẫn ngày ngắn đêm dài, sắc trời đã tối sầm rồi.

Tạ Tiểu Giang bị nhốt trong xe, ban đầu rất khủng hoảng, sốt ruột, sau đó bình tĩnh lại, im lặng thấp thỏm bất an, tự mình xoắn xuýt hơn ba tiếng.

Thấy Ngụy Vũ Hoàn tới, cậu cố nén cơn tức giận đang dâng lên.

Hắn trực tiếp mở cửa hàng ghế sau, ngồi vào liền bảo lái xe: “Về khu A trung tâm thành phố” rồi mới nhìn sang Tạ Tiểu Giang.

Chỉ thấy đứa nhỏ kia đang sưng mắt, tay nắm chặt, rõ ràng đang tức giận, nhưng khóe miệng hơi méo lệch xuống dưới lại giống kiểu “bảo bối không vui” đáng yêu... Cái gương mặt chuyên để cười này thật không phù hợp để tức giận!

Ngụy Vũ Hoàn nhin không được, cười hỏi: “Sao vậy, giận à?”

Tạ Tiểu Giang suyt nửa thì bắn lên khỏi chỗ ngồi, cậu quay đầu trừng hắn, ném lại xúc động muốn đánh người, hỏi: “Sao anh lại biết Tiểu Khê?”

Hắn cười, hừ một tiếng bảo: “Không phải cậu nói cho tôi biết sao, cậu bảo mình có một đứa em gái.”

... Nhưng cậu chưa từng bảo em gái mình tên là “Tiểu Khê!” Tạ Tiểu Giang gấp đến nỗi muốn điên, cậu cảm thấy cái tên Ngụy Vũ Hoàn này đúng là người xấu!

“Tôi chỉ lén ở nhà của anh thôi! Nhưng vốn là không có ai ở! Tôi không động không phá thứ gì! Anh có tiền như thế! Sao lại tính toán chi li vậy hả?!” Tạ Tiểu Giang không thể nhịn được nữa, bảo.

Ngụy Vũ Hoàn đột nhiên đề cao âm lượng dọa: “Ồ chui nhà người ta phi pháp mà con mẹ nó câu còn đòi lý lẽ? Bây giờ tôi đưa cậu đến đồn cảnh sát, ở tù nửa năm cậu tin không?”

Hắn không nghĩ mình sẽ dọa dẫm như thế, nhưng không dạy dỗ đứa nhỏ này, phòng chừng cậu sẽ không biết trời cao đất rộng là gì.

Tạ Tiểu Giang trong nháy mắt như bóng cao su bị chọc thủng, rũ vai, vẻ mặt tôi không còn gì luyến tiếc nữa.

“Nếu cậu đã cảm thấy mình sai, vậy còn chạy cái gì?” Ngụy Vũ hoàn liếc nhìn cậu, cuối cùng mới hỏi được câu hỏi hần luôn gào thét sau mỗi lần để xổng cậu.

Tạ Tiểu Giang bị nghẹn, có chút ngẩn người.

Ngụy Vũ Hoàn nói không sai, cậu luôn chạy là vì có tật giật mình, cậu khẳng khái rằng nếu họ Ngụy bắt được mình chắc chắn sẽ không cho cậu quả ngon, cho nên cậu sẽ không để mình đàn ra ở đây chờ chết.

Trong xe im lặng mấy phút liền, cậu đột nhiên nhỏ giọng nói: “Được rồi, là tôi sai.”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

Qua mấy giây, cậu lại nói tiếp: “Lần trước đá anh là sai, tôi nhận lỗi... Nhưng anh cũng mới đánh tôi mà, nếu anh không hết giận, tôi cho anh đánh thêm trận nữa, được không?”

Ngụy Vũ Hoàn không đáp, cười như không cười nhìn cậu.

Tạ Tiểu Giang đợi không nổi hần đáp, gấp để độ mắt đỏ hoe, gương mặt búp bê nhìn qua như sắp khóc đến nơi, Ngụy Vũ Hoàn lập tức bị cậu đánh gục.

Tạ Tiểu Giang đang nghĩ cầu xin Ngụy Vũ Hoàn, chịu đánh, trả tiền thuê nhà, làm trò gì cũng được, đúng lúc đó lại thấy đối phương thốt lên: “Tôi sẽ không nộp cậu cho cảnh sát.”

Tạ Tiểu Giang giật mình, không tin nổi lời đối phương. Câu này ban nãy hần cũng nói với Thẩm Huyền trong sảnh công ty, cậu còn tưởng người ta nói về người khác, không dám để trong lòng.

“Nhưng tôi khuyên cậu đừng có chạy.” Hần bổ sung: “Đừng quên, tôi đã sai người theo dõi nhất cử nhất động của em gái cậu.”

Tạ Tiểu Giang: “...”

15. Chương 15: Tửu Lượng Khủng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trans: Z – Beta: Jung.

Đúng lúc này, Ngụy Vũ Hoàn bảo lái xe dừng xe, Tạ Tiểu Giang nhìn qua cửa sổ, thấy mình đang ở đoạn đường náo nhiệt nhất của khu A.

Ngụy Vũ Hoàn hỏi: “Thấy tốt không?”

Tạ Tiểu Giang hỏi: “Gì cơ?”

Hắn nhìn cậu, hỏi tiếp: “Còn không trốn?”

Tạ Tiểu Giang cắn môi, đáp: “Anh không nộp tôi cho cảnh sát thì tôi sẽ không trốn.”

Ngụy Vũ Hoàn hỏi: “Cậu nghĩ mình có khả năng để tôi tin tưởng sao?”

Tạ Tiểu Giang hơi phồng miệng, có chút há hốc miệng... Làm thế nào để người này tin tưởng? Chẳng lẽ cậu còn phải thề độc sao?

Ngụy Vũ Hoàn bị bộ dạng tương đối ngốc này của đối phương chọc cho phì cười một tiếng, mở cửa xe bảo: “Xuống đây.”, hắn đã sớm nhận thấy “Tạ Tiểu Khê” có lực uy hiếp với đối phương, cho nên ban nãy mình chỉ thuận miệng hỏi, căn bản không có tí sợ nào.

Xuống xe, Tạ Tiểu Giang vẫn còn ngẩn người.

Trước mắt là trung tâm thương mại tổng hợp nổi tiếng “Thần Tinh Cảng”, được xây dựng hai năm trước, là tân địa tiêu của thành phố S.

Lúc cậu vừa đặt chân tới thành phố S, đồng hương kia dẫn cậu tới đây một lần. Lúc ấy cậu chỉ dám ngó nghiêng ở bên ngoài, không dám đi vào, sợ mình ăn mặc thô nhếch bị người ta đuổi ra. Người đồng hương thối phồng với cậu rằng, đợi làm việc ở đây một năm là có thể vào chỗ này mua sắm.

Nhưng mãi cho đến hôm nay, Tạ Tiểu Giang vẫn chưa từng đặt chân vào đây, giống như là trong phim khoa học viễn tưởng vậy, giống như là đi qua cửa để đặt chân đến một thế giới khác.

Nhưng hiện tại, Ngụy Vũ Hoàn lại dẫn cậu tới đây, hơn nữa rõ ràng là muốn dẫn cậu vào trong.

Trong nháy mắt, Tạ Tiểu Giang vẫn theo bản năng muốn co cẳng bỏ chạy. Bị nhốt trong xe nguyên một buổi chiều, cậu đã nghĩ ra rất nhiều cách thoát thân, hiện tại đang trong khu vực “tự do”, sao cậu lại không động tâm chứ?

Nhưng nếu cậu thực sự chạy thì liệu Tạ Tiểu Khê có gặp nguy hiểm hay không? Tạ Tiểu Giang khê khàng liếc mắt qua xem xét Ngụy Vũ Hoàn, cậu cảm thấy người đàn ông này cũng không giống một tên hiền lành gì cho cam.

Tạ Tiểu Giang bắt đầu đấu tranh tư tưởng dữ dội, rốt cuộc phải bỏ đi suy nghĩ chạy trốn, ngoan ngoan đi theo.

Nơi đây người đến người đi, chúng mắt nghìn trùng, cậu đã lường trước là tên họ Ngụy này sẽ không làm gì mình...

Thần Tinh Cảng lấy màu chủ đạo là trắng vàng, bóng loáng bóng loáng, trần pha lê treo mộ đèn chùm bằng pha lê, thật giống như để người ta ngước lên nhìn bầu trời đêm rực rỡ vậy.

Những người đi tới đi lui đều là thành phần tri thức thành phố mặc quần áo đắt tiền, Tạ Tiểu Giang cẩn thận đi phía sau Ngụy Vũ Hoàn, rón ra rón rén chỉ sợ làm bẩn sàn. Cậu một bên tò mò một bên đánh giá mọi thứ quanh mình: vali xa xỉ rực rỡ muôn màu, đồ dưỡng, đồ make-up toàn lóa sáng những Logo tiếng Anh mà cậu không biết tên, xuyên qua cửa kính nhìn thấy những nam nữ thời thượng, thần thái phi dương, gương mặt vui vẻ đang đang quẹt thẻ vàng lên máy pos.

Tạ Tiểu Giang có chút ngẩn ngơ, rõ ràng đều là sống cùng một thế giới, mà vì sao người với người lại chênh lệch nhau nhiều đến vậy?

Hai người đi thang cuốn tự động lên khu nhà hàng trên tầng bốn, Ngụy Vũ Hoàn chọn một nhà hàng phục vụ đồ ăn cùng trà không tồi, đi vào.

Phục vụ trước cửa ân cần hỏi: “Xin hỏi tiên sinh đi mấy người?”

Ngụy Vũ Hoàn đáp: “Hai người, một bàn lớn có sofa.”

Phục vụ lịch sự nói: “Vâng, mời đi bên này!”

Đến bàn, Ngụy Vũ Hoàn còn tự mình kéo ghế ra cho Tạ Tiểu Giang ngồi.

Tạ Tiểu Giang càng không biết hắn muốn làm cái gì, cậu liếc mắt nhìn menu giới thiệu món ăn nên thử trên bàn... Má ơi! Một món cũng phải mấy chục ngàn trăm, quả nhiên đây đúng là chỗ chỉ cho người có tiền!

“Muốn ăn gì?” Ngụy Vũ Hoàn lật menu, không ngẩng đầu lên hỏi.

Tạ Tiểu Giang làm gì có tâm tư ăn cái gì, cậu dùng vẻ mặt đề phòng nhìn hắn, thực sự rất nôn nóng trước tình trạng của mình hiện tại.

Ngụy Vũ Hoàn không thấy cậu đáp liền trực tiếp gọi phục vụ đến, tự gọi cháo hải sản, một phần thịt quay ba kiệu, cùng vài món dimsum kinh điển.

Tạ Tiểu Giang nghe hắn gọi mà lòng nóng như lửa đốt, thực sự nhịn không được, mở miệng hỏi: “Anh dẫn tôi đến đây làm gì vậy?”

“Ăn tối.” Ngụy Vũ Hoàn chỉ đồng hồ trên tay, giọng đương nhiên: “Sáu rưỡi rồi, cậu không đói nhưng tôi thì đói.”

Cậu ngăn người, hỏi: “Anh mời tôi ăn?”

Hắn trêu ghẹo: “Chẳng lẽ cậu định mời tôi hả?”

Mặt Tạ Tiểu Giang đỏ lên: “Tôi không có nhiều tiền như thế...”

Ngụy Vũ Hoàn thầm cười cười: “Vậy cậu hỏi làm gì?”, đùa với trẻ con rất thú vị đó!

Tạ Tiểu Giang không đáp, chỉ ngơ ngáp chớp chớp mắt, lòng hồ nghi. Người này không mắng chửi mình, còn đưa mình đi ăn cơm, không biết trong bụng đang toan tính gì nữa!

Đồ ăn rất nhanh được bưng lên, phục vụ hỏi hắn có muốn dùng thêm đồ uống gì không. Ngụy Vũ Hoàn thì không, hắn nhìn qua Tạ Tiểu Giang bản tính trẻ con, theo bản năng nói: “Một ly trà sữa.”

Phục vụ nói: “Chúng tôi có ba loại truyền thống Hồng Kông, uyên ương và trà vợ, loại trà cuối cùng là một nét đặc sắc của nhà hàng, xin hỏi tiên sinh muốn dùng gì?”

“Cái cuối cùng.” Nói xong, Ngụy Vũ Hoàn mức cho Tạ Tiểu Giang một bát cháo rồi đẩy qua.

Đối mặt với bát cháo tỏa hương nghi ngút cùng vệt nướng, xá xíu lóe sáng lóe sáng, kể cả Tạ Tiểu Giang có thấy lo lắng đến đâu thì cũng không thể chống cự lại sức hấp dẫn của mỹ thực.

... Mịa! Kệ cha nó đi! Không nhịn nữa! Ăn no rồi nói sau!

Cậu ôm bát cháo, trước tiên là khê ngó qua nhìn Ngụy Vũ Hoàn, thấy đối phương có ý cho mình ăn liền không ngần ngại nữa, bắt đầu vùi đầu to mồm ăn.

Hai người yên lặng ăn trong chốc lát thì phục vụ bưng trà sữa lên: “Tiên sinh, đây là trà sữa vợ của ngài.”

Ngụy Vũ Hoàn bảo cô đặt sang chỗ Tạ Tiểu Giang.

“Cho tôi?” Cậu mở to mắt.

Ngụy Vũ Hoàn gật đầu: “Ừ, uống đi.”

Tạ Tiểu Giang nghiêng đầu quan sát ly trà sữa hồi lâu, mắt càng ngày càng tròn hơn: “Sao lại gọi là vợ? Trong này có tất à?”

Ngụy Vũ Hoàn suýt thì cười thành tiếng, lắc đầu giải thích cho cậu: “Pha trà này cần lọc qua một cái túi vải, túi vải có màu giống như vợ nên gọi như thế.”

Tạ Tiểu Giang như hiểu ra gật đầu, ném một ngụm, nói: “Uống rất ngon.”

Ngụy Vũ Hoàn cũng không hiểu vì sao mình lại đưa Tạ Tiểu Giang đến chỗ này ăn tối.

Đối với đứa nhỏ giao hoát này, không phải hẳn nên đánh mông đánh mông, đe đe dọa dọa sao?

Nhưng mà, lúc Tạ Tiểu Giang cúi đầu giải thích với mình, Ngụy Vũ Hoàn lại mềm lòng.

Hắn biết trông mặt mà bắt hình dong có thể chịu thiệt ngã lần nữa, nhưng chỉ có con cua nhỏ này có bản lĩnh khiến hắn can tâm tình nguyện mạo hiểm.

Ngụy Vũ Hoàn ăn được một lúc, để đũa xuống, vào chủ đề chính: “Tạ Tiểu Giang, chúng ta làm cái thương lượng này đi, cậu giúp tôi một việc thì chuyện trước huề nhau, thấy sao?”

Tạ Tiểu Giang còn đang nhấm nháp chút trà sữa cuối cùng, nghe vậy lập tức ngơ ngẩn... Má! Cậu biết ngay là ở đây có hổ! Đang chờ cậu ở chỗ này mà!

“Chuyện gì?” Cậu dựng thẳng tóc gáy, hồi bé cậu từng xem ké một bộ phim truyền hình Hồng Kông ở hàng bán quà vặt, nhân vật đại ca xã hội đen trong phim đó muốn giết người không cần động thủ thì sẽ kiếm kẻ nợ mình ân tình làm thay... Cậu nghĩ, tên họ Ngụy này sẽ không để cậu thay hắn đi giải quyết kẻ thù nào đó chứ?

Cậu cảnh giác nhìn chằm chằm hắn: “Nói trước, mấy chuyện giết người phóng hỏa tôi sẽ không làm.”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

Tạ Tiểu Giang bĩu môi, lầu bầu nói: “Còn nữa, tôi cũng sẽ không ăn trộm.”

Đây là đang giận hắn vì dám vu cậu là “kẻ trộm” sao? Ngụy Vũ Hoàn giở khóc giở cười.

“Không giết người, không phóng hỏa, cũng không đi ăn trộm. Yên tâm, là việc không trái pháp luật.”

Đôi mắt Tạ Tiểu Giang chuyển loạn nhưng đang đoán lời của hắn có bao nhiêu là thật: “Đó là chuyện gì?”

Hắn không nhanh không chậm hỏi: “Trước tiên trả lời tôi mấy vấn đề, tôi hỏi gì cậu đáp cái đó.”

Tạ Tiểu Giang: “Hơ...”

Hắn hỏi: “Tửu lượng của cậu tốt đến đâu?”

Nghe câu hỏi này, gương mặt Tạ Tiểu Giang lại lộ ra vẻ kiêu ngạo thản nhiên: “Không biết, dù sao tôi cũng không tính toán cái đó.”

Ngụy Vũ Hoàn hỏi: “Thế một lần uống được bao nhiêu?”

Tạ Tiểu Giang cúi đầu nghĩ: “Hình như năm mười hai tuổi, tôi uống rượu với ông nội, ông mở một vò rượu nhà ủ, một vò chắc cũng phải mười cân. Chúng tôi uống cả đêm, thấy cả đáy. Ông say mà tôi chưa có say, tôi uống nhiều hơn đó.”

Ngụy Vũ Hoàn nghe đến lú lưỡi, theo như lời cậu nói thì một mình cậu có thể uống ít nhất năm cân rượu, hơn nữa lúc đó mới có mười hai tuổi?! (Tác giả nhấn nhá: Truyện là bịa đó, các em nhỏ đừng học theo nha!)

“Rượu nhà cậu khoảng bao nhiêu độ?” Hắn không tin nổi hỏi.

“Khoảng bốn, năm mươi độ đi.” Tạ Tiểu Giang gãi đầu: “Cụ thể tôi cũng không biết, nhưng đợt họ hàng nhà tôi tổ chức đám cưới, tôi được uống ké mấy chén Phi Thiên Mao Thai năm mươi mấy độ, thấy vị khá ngon.”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”, lần trước mưu kế chuốc rượu cậu ở Phong Nhụy đúng là một kế ngu nhất quả đất!

Tạ Tiểu Giang cười cười, nói với Ngụy Vũ Hoàn: “Ông nội tôi là người uống tốt nhất nhì làng, ông uống không nổi nữa thì tôi vẫn tiếp tục được. Cho nên anh hiểu vì sao lúc đó tôi lại nói anh không thể chuốc say tôi được chưa?”

Ngụy Vũ Hoàn: “...” Mịa! Đứa nhỏ này còn dám bổ đao nữa!

“Mà anh hỏi tôi chuyện này làm gì?” Tạ Tiểu Giang suy đoán hỏi: “Không phải là muốn tôi giúp anh đi uống rượu chứ?”

“Ừ.” Hấn vuốt cằm, đứa nhỏ này rất thông minh.

“Chỉ là việc này thôi?” Cậu cảm thấy hơi khó tin.

“Ừ, chỉ có thể thôi.” Ngụy Vũ Hoàn cười cười, cũng không sốt sắng khai ra mục đích chính của mình, trước tiên phải để đứa nhỏ này đỡ bức phòng bị đã, còn nhiều thời gian mà.

Cũng quá dễ, uống rượu với cậu là một sự hưởng thụ... Một cậu cả một buổi chiều phải lo lắng đề phòng, sợ rằng họ Ngụy sẽ làm gì mình.

Nháy mắt Tạ Tiểu Giang bình thường trở lại, vỗ ngực nói: “Hiểu rồi, cứ yên tâm giao cho tôi.”

Khóe mắt Ngụy Vũ Hoàn giật giật: “Đừng vội vỗ ngực, trước mắt tôi còn phải xem thử tử lượng của cậu đã, người cậu cần đối phó cũng không phải người bình thường.”

Tạ Tiểu Giang không hề gì gật đầu, cậu cảm thấy tự tin lắm, không sợ hãi chút nào.

Ngụy Vũ Hoàn trầm xuống, lại hỏi ít chuyện nhà của Tạ Tiểu Giang. Tuy hấn đã thuê thám tử điều tra được không ít thông tin, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng cậu nói, đầu tiên là muốn thử xem nhân phẩm của đối phương thế nào, thứ hai là muốn mượn việc này để kéo gần quan hệ, làm tiền đề cho ít nữa.

Đương nhiên, trước khi hỏi thăm, Ngụy Vũ Hoàn tự mình nói cho cậu vì sao mình biết Tạ Tiểu Khê.

“Anh cho người điều tra tôi?”

Ngụy Vũ Hoàn cười xấu xa: “Đúng thế, nếu cậu còn dám chạy, chạy nữa, thì đến chân trời góc bể tôi cũng sẽ tóm được cậu.”

Lưng cậu chợt lạnh ngắt, vừa mới cảm thấy Ngụy Vũ Hoàn tốt bụng một tí thì bây giờ lại thấy hấn xấu xa lắm, cậu cảm thấy mình bị thiên la địa võng trời lấy, chỉ có thể làm theo những gì đối phương sai xử.

Khó trách cổ nhân có nói, thà rằng đắc tội quân tử, không thể đắc tội tiểu nhân; thà rằng đắc tội người có tiền, chứ đừng đắc tội kẻ tiểu nhân có tiền mà thông minh... Bởi vì một khi đã nghiêm túc thì thực sự muốn đòi mạng đó!

Hu hu hu...

Cháo hải sản:

Thịt quay ba kiểu:

Dimsum:

Trà vớ:

Phi Thiên Mao Thai:

16. Chương 16: Tôi Cũng Ở Đây

Trans: Z – **Beta:** Jung.

Nhưng Tạ Tiểu Giang đã biết điều kiện để Ngụy Vũ Hoàn tha cho cậu, liền không cảm thấy bất an nữa.

“Nghe nói trước đây kết quả thi đại học của cậu không tệ?” Ngụy Vũ Hoàn hỏi.

“Tàm tạm.” Cậu thành thật trả lời, không cố gắng giấu diếm nữa, mặc dù có chút không rõ vì sao Ngụy Vũ Hoàn muốn hỏi, bởi vì nó chẳng liên quan tới việc uống rượu.

“Được bao nhiêu điểm?”

“Trên điểm sàn.” Hồi đó, Tạ Tiểu Giang là thí sinh thi được điểm cao nhất trong trường, cũng là học sinh

duy nhất ở địa phương đỗ đại học nhưng không thể đi học. Mà, đây cũng là chuyện buồn nhất của cậu, Tạ Tiểu Giang rũ mắt, hẳn là không muốn nói thêm.

Trong lòng Ngụy Vũ Hoàn như có điều suy nghĩ, ban đầu hẳn còn tưởng Tạ Tiểu Giang là một tên lừa bịp, bởi lẽ ngoài gương mặt ra thì cậu không để lại ấn tượng tốt, nhưng sau khi dùng đôi ba câu trò chuyện, hẳn nhận ra không phải vậy.

Những gì cậu trả lời đại bộ phận đều giống trong tư liệu hẳn đọc được, trừ phi cậu không muốn nói, hoặc một số điều riêng tư thì mọi thứ bao gồm cả “chuyện xấu của gia đình” đều được cậu áp dụng nói qua... điều đó thể hiện cậu rất thật thà. Hơn nữa, cậu không giống mấy tên thanh niên không học vấn không nghề nghiệp thích chém gió, miệng luyên thoắng như tên lừa. Ngược lại, hẳn nhận ra người ngồi đối diện có cơ hội trở thành một nhân sĩ thành công, nhưng cậu sẽ không hòa theo vô môn ngửa, lấy lòng hẳn, việc này khiến Ngụy Vũ Hoàn cảm thấy rất tán thưởng.

Sự tương phản này làm Ngụy Vũ Hoàn vô cùng tò mò, vì sao một đứa nhỏ thuần lương này lại có thể ở trộm nhà người khác?

Lúc hẳn hỏi cậu, đối phương lại rũ mắt, nhìn không giống áy náy, mà lại là thương tâm.

Tạ Tiểu Giang im lặng một lúc lâu rồi nói: “Khi ấy tôi bị lừa tiền, thật sự không có chỗ nào để đi nên mới ở trộm nhà anh.”

Ngụy Vũ Hoàn hỏi: “Bảo vệ tiểu khu rất chặt chẽ, cậu vào kiểu gì, còn không bị camera quay được?”

“Kê hở của đoạn rào chắn ven sông khá lớn, tôi len một chút liền vào được.” Tạ Tiểu Giang xoa mũi, nói: “Trước đây có một người bạn nói với tôi, camera bình thường đều có hồng quang, tôi liền xem chỗ nào hồng quang không chiếu tới thì bước vào chỗ đó. Tôi còn theo dõi thời gian đi tuần của bảo vệ trong hai này, cũng nhìn xem nhà ai chưa bao giờ sáng đèn rồi tập trung vài mục tiêu. Mục tiêu tốt nhất, chính là nhà của anh.”

Ngụy Vũ Hoàn nhướn mày: “Nhà của tôi là tốt nhất?”

Cậu dựng thẳng một ngón tay, phổ cập kiến thức cho hẳn: “Đúng thế! Căn nhà ven sông đó ít bị camera tia tới nhất, một bên ban công lại có rất nhiều bồn hoa, rất dễ vào.”

Ngụy Vũ Hoàn nghe thế, thái dương không khỏi giật giật...

Thôi thôi.... hẳn không muốn tiếp tục truy cứu chuyện này, mai một sẽ phải để bên bảo vệ giải quyết những khuyết điểm mà Tạ Tiểu Giang chỉ ra.

Một “con ốc mượn hồn” này là đủ rồi, nhiều quá hẳn đỡ không nổi.

Thắm vẫn xong xuôi, Ngụy Vũ Hoàn đứng dậy, đưa Tạ Tiểu Giang xuống tầng một, bắt đầu đi dạo một vòng trong trung tâm thương mại.

Tạ Tiểu Giang nhắm mắt theo đuôi hắn, lá gan cũng lớn lên nhiều, hỏi: “Ông chủ Ngụy, anh đi mua quần áo hả?”

Hắn đáp: “Mua cho cậu.”

Cậu kinh ngạc: “Sao lại cho tôi?”

Ngụy Vũ Hoàn liếc mắt nhìn cậu: “Đến lúc tôi đưa cậu đi uống rượu, cậu mặc mấy thứ này không phải sẽ khiến tôi mất mặt sao?” Áo t-shirt khuyến mãi hắn nhận được, nhưng với cái áo bông như bọc cả tầng bụi này của đối phương thực sự khiến hắn không chịu nổi.

Tạ Tiểu Giang hiểu ra, cũng phối hợp nhiều. Tiện tay xem tag giá trên một bộ quần áo, cậu lập tức thay đổi thái độ, trầm nghĩ: “Mẹ kiếp! Mấy thứ này nạm kim cương bảo thạch sao?! Đắt vậy!”

Cậu không dám động vào nữa, chỉ sợ sờ vào mà rụng mất một cái cúc thì mình không đền nổi.

Thấy Ngụy Vũ Hoàn bảo mình đi thử vài bộ, cậu lo sợ nói: “Ông chủ, lỡ đâu tôi làm hỏng chúng thì sao?”

Ngụy Vũ Hoàn bảo: “Quần áo chính là để thử, vừa thử mà hỏng có nghĩa là chất lượng không tốt, không mua cũng thế.”

Tạ Tiểu Giang nói: “Ý tôi là sau khi mua ấy.”

Hắn đáp: “Thì mua cái khác.”

Cậu kinh ngạc hỏi: “Anh không cần tôi đền sao?”

Bây giờ hắn mới hiểu ý cậu, hóa ra đứa nhỏ này nghĩ là hắn cho cậu mượn sao? Hắn cười bảo: “Vốn mua cho cậu, sao phải đền?”

Tạ Tiểu Giang ngạc nhiên một lúc lâu rồi mới ngốc nghếch nói: “Ông chủ Ngụy, chuyển làm ăn này anh lỗ rồi.” Nói rồi, cậu liền vội vã che miệng, như thể sợ hắn nhận ra.

Ngụy Vũ Hoàn cười thầm, đúng thế, nhà thì bị lén ở, còn bị đá vào cửa quý, bây giờ còn vung tiền mua quần áo cho cậu, cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao mình lại coi tiền như rác rồi.

Ai bảo hần luôn luôn chiều người yêu chứ? Tuy bây giờ còn chưa tới tay, nhưng mà cứ đánh kế đạn bọc đường đã. Lại nói nữa, Tạ Tiểu Giang mà thực sự thu phục được Ông Đại Kỷ thì đâu chỉ là lợi ích mấy ngàn vạn? Đứa nhỏ này đúng là không biết giá trị của bản thân, ha ha!

“Lỡ hay không tôi không quan tâm.” Ngụy Vũ Hoàn vừa lấy hai bộ cho cậu, vừa nói: “Tôi sẽ không chỉ mua quần áo cho cậu, mà nếu cậu làm tốt, tôi còn phát lương cho cậu.”

Tạ Tiểu Giang: “...”

Hần một lần chọn cho cậu ba bộ mặc mùa đông, một bộ chính trang, hai bộ mặc ở nhà, cộng thêm đủ loại giày tất, một cái đồng hồ BVLGARI, thêm cả đồ lót với tất, một phát bay luôn gần mười vạn.

Tạ Tiểu Giang một chốc nhìn hần cầm cầm cầm, mua mua mua mua, một mặt cực kinh hoàng...

Cậu có chút bất an, tên họ Ngụy này nói cậu chỉ cần giúp hần uống rượu là ân oán của họ sẽ hết. Một lần cũng là uống, trăm lần cũng là uống, vì thế cậu nhất định phải hỏi cho rõ ràng: “Ông chủ, anh muốn tôi giúp uống bao lần?”

Ngụy Vũ Hoàn nói: “Nếu tử lượng của cậu đạt tiêu chuẩn thì hần chỉ cần hai lần thôi, một lần thử rượu, một lần chính thức.”

Tạ Tiểu Giang chỉ vào bao lớn bao nhỏ mà hần vừa cho lái xe xách lên xe, hỏi: “Thế sao phải mua nhiều vậy?”

Ngụy Vũ Hoàn nhìn cậu từ trên xuống dưới, soi mói bảo: “Cậu giúp tôi uống rượu thì sắm vai cấp dưới của tôi, bình thường đương nhiên phải ăn mặc đẹp một chút.”

Tạ Tiểu Giang: “...”

Được rồi, ông chủ nói gì cũng đúng hết! Nhưng mà, quần áo ngoài thì cậu hiểu, nhưng vì sao ông chủ Ngụy còn mua cả quần lót nữa? Hơn nữa còn mấy trăm đồng một cái, chẳng lẽ quần lót cũng là một phần mặt mũi à? Thế giới của kẻ có tiền thật khó hiểu mà!

Ba người mang theo bao lớn bao nhỏ về xe, Ngụy Vũ Hoàn hỏi cậu: “Bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Ở ký túc xá của công ty.” Cậu nhỏ giọng oán giận: “Nhưng anh khiến tôi bị đuổi rồi, về cũng không được.”

“Vậy càng tốt, về vườn xoa Xuân Giang đi.” Ngụy Vũ Hoàn giương khóe miệng cười nói: “Tôi cho cậu ở quang minh chính đại, thế nào?”

Tạ Tiểu Giang: “...”

Lái xe cho xe chạy về vườn hoa Xuân Giang, Tạ Tiểu Giang đột nhiên xoay người ôm bụng.

Ngụy Vũ Hoàn hỏi: “Sao thế?”

Cậu đáp: “Đau bụng... ừm... có thể dừng xe trước một hàng thuốc không?”

Suy nghĩ đầu tiên của hắn là “Tạ Tiểu Giang lại muốn giở trò chạy trốn”, lập tức cảnh giác, ai bảo đứa nhỏ này trước đó đã bày trò chứ! Nhưng hắn vẫn quan sát cậu vài giây, nhận ra sắc mặt đối phương quả thật tái nhợt, không giống đang giả vờ.

“Rốt cuộc là cậu bị làm sao?” Ngụy Vũ Hoàn hỏi.

Tạ Tiểu Giang ai oán nhìn hắn: “Là do anh đánh... Ặc... ban nãy... tôi nghĩ... mình ăn hơi nhiều...”

Ngụy Vũ Hoàn: “...” Chết tiệt! Hắn quên mất mình đã đánh tiểu gia hỏa này! Trước đây hắn có luyện quyền anh hai năm, đúng là ra tay rất thâm...

“Đến bệnh viện!” Ngụy Vũ Hoàn xanh mặt, ra lệnh cho lái xe quay đầu.

Tạ Tiểu Giang: “Ấy không cần! Ra hiệu thuốc mua lọ dầu gió xoa là được!”

Ngụy Vũ Hoàn không nghe, trực tiếp dẫn cậu đến bệnh viện gần nhất, xác nhận chỉ là dạ dày bị tổn thương nhẹ mới hoàn toàn yên tâm.

Tạ Tiểu Giang được chăm sóc cẩn thận, nhìn Ngụy Vũ Hoàn tắt bật lấy số, hỏi thăm, lấy thuốc, đột nhiên có chút cảm động.

Đây là năm thứ hai cậu đặt chân tới thành phố này, đây là lần đầu tiên được người khác chăm sóc, sự chăm sóc đến từ một người mà cậu không biết dùng mối quan hệ nào để diễn tả... không phải bạn bè, không phải người nhà, không phải người yêu, lại càng không phải là cấp trên.

Thậm chí, đây còn là một người khiến cậu sinh ra cảm giác thua thiệt.

Tuy Tạ Tiểu Giang vẫn còn chút phòng bị với Ngụy Vũ Hoàn, căn bản là vì đối phương dùng Tạ Tiểu Khê uy hiếp cậu. Cậu cũng không phải đồ ngốc, nếu lần này tên họ Ngụy bắt cậu vì muốn cậu giúp hắn uống rượu thì đột ở Phong Nhụy, hắn không biết cậu uống rượu giỏi, vậy mục đích tới đó là gì? Chỉ đơn thuần là trò đùa dai sao? Chỉ sợ không đơn giản như thế.

Nhưng bỏ qua mấy suy nghĩ đó, bắt đầu từ bữa cơm tối nay, đúng là Ngụy Vũ Hoàn khiến Tạ Tiểu Giang cảm nhận được sự “ấm áp” đã lâu không có.

Lúc cầm theo túi thuốc ra khỏi cửa bệnh viện, cậu nghĩ, mình sẽ không bị “hội chứng Stockholm” [1] chứ? Bụng cậu đau rõ ràng là do bị hấn đánh mà...

Cậu lắc lắc đầu, vút cái nỗi xúc động đột nhiên nhảy ra đi, nói với Ngụy Vũ Hoàn: “Thật ra không cần đi bệnh viện mà, hồi nhỏ bố thường xuyên đánh tôi, còn nghiêm trọng hơn thế này nhiều, chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày là lại khỏe.”

Ngụy Vũ Hoàn đưa tay xoa đầu cậu, có chút đau lòng nhưng ngoài miệng nói: “Tuy ngàn ngữ nói ‘tử hữu biệt trảng’, nhưng dạ dày mà bị thương thì sẽ ảnh hưởng đến việc uống rượu, nếu cậu bị tôi đánh hỏng thì tôi mất nhiều thế nào đây?”

Tạ Tiểu Giang: “...”, hóa ra là vì lý do này sao? (=__=)

Vườn hoa Xuân Giang cách bệnh viện không xa, đảo mắt một cái lái xe đã đưa hai người về đến nơi.

Ngụy Vũ Hoàn đưa Tạ Tiểu Giang lên nhà, còn đưa chìa khóa cho cậu, nói: “Từ nay không cần trèo tường nữa?”

Cậu nhận lấy chìa khóa, có chút ngượng ngùng, cậu đi vào trong hai bước rồi nhìn thấy trên bàn bếp có một thứ rất quen mắt... Ê! Đây không phải lò vi sóng của cậu sao?

Tạ Tiểu Giang vui mừng chạy qua, cẩn thận kiểm tra một lúc, đúng là nó rồi! Về sau cậu có gọi điện cho Tiểu Đình, nghe cậu ta nói lò vi sóng đã bị Ngụy tổng lấy mất, cậu liền chết tâm, không nghĩ bây giờ có thể gặp lại nó!

“Vật quy nguyên chủ.” Giọng nói mang theo ý cười của Ngụy Vũ Hoàn vang lên sau lưng cậu.

Tạ Tiểu Giang lại cảm thấy cảm động, nói: “Cảm ơn...”

Cậu nhìn quanh một vòng, rụt cổ hỏi: “Anh đã gỡ hết camera chưa?”

Hấn nói dối rất trắng trợn: “Tất rồi, nhưng chưa có lấy ra, hôm nào đó gọi người đến làm.”

Cậu lại hỏi: “Sau khi giúp anh uống rượu, có thể đưa tôi ảnh không?”

Hấn dừng một chút, nghĩ thầm, xem ra đứa nhỏ này vẫn để ý! Nhưng hấn vẫn tiếp tục trắng trợn nói dối: “Được.”. Đến lúc đó thực sự làm “bạn” rồi, mấy cái ảnh đó dùng làm gì chứ?

Tạ Tiểu Giang không biết nên nói gì, cậu vốn cho rằng mình sẽ xong đời khi nằm trong tay Ngụy Vũ Hoàn, nhưng không ngờ nhân sinh lại thay đổi đến một trăm tám mươi độ! Không chỉ có quần áo mới, công việc mới, bây giờ còn có nhà mới hợp pháp... Ôi mẹ ơi... sao cậu lại cảm thấy chẳng chân thực tí nào nhỉ?

Cậu nhìn Ngụy Vũ hoàn, hỏi: “Ồ, mà anh ở đâu thế? Muộn rồi đó, không về nhà sao?”

Hắn cười đáp: “Tôi cũng ở đây.”

[1]: **Hội chứng Stockholm** hay **quan hệ bắt cóc** là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc. Tuy nhiên, những cảm xúc nói trên của “nạn nhân” hoàn toàn vô lý vì họ đang nhầm lẫn hành vi hành hạ với lòng tốt của kẻ bắt cóc, mặc cho những nguy hiểm mà họ đã phải trải qua. Hệ thống quản lý dữ liệu bắt cóc của FBI ước tính ít nhất tám phần trăm nạn nhân có biểu hiện của hội chứng Stockholm.

17. Chương 17: Như Hình Với Bóng

Trans: Z – **Beta:** Jung.

Tạ Tiểu Giang mở to mắt, hình như có chút không tiếp thu được, Ngụy Vũ Hoàn cũng định ở đây?

“Tôi phải trông chừng cậu, nếu không làm vậy, cậu lại chạy mất thì sao?” Những lời này chỉ là cái cớ thôi, trên tay hắn có Tạ Tiểu Khê thì Tạ Tiểu Giang dám chạy đi đâu?

Nhưng cậu nghe xong, lại cho bản thân mình không khiến hắn yên tâm, liền nói: “Tôi đã nói là nếu anh không giao tôi cho cảnh sát thì sẽ không chạy mà.”

Hắn nhướn mắt, một bộ không tin tưởng.

Tạ Tiểu Giang nghiêm túc nói: “Còn nữa, nếu tôi thực sự muốn chạy thì có thể thừa dịp anh ngủ mà trốn, anh có soi đến mấy cũng không cản được.”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

Tạ Tiểu Giang gãi đầu: “Nhưng mà, anh là ông chủ, anh muốn ở đâu thì ở.”

Ngụy Vũ Hoàn bật cười, hắn chỉ chờ câu nói này: “Vậy tôi đi tắm trước.”, nói rồi, hắn hướng phòng ngủ, lấy một bộ quần áo để thay rồi lại đi ra, nói: “Cậu sắp xếp những gì tôi mới mua đi.”

Tạ Tiểu Giang ngơ ngác vâng dạ, để bao lớn túi nhỏ xuống salon, nhìn chúng, rồi tiện tay sờ sờ, không biết nên để ở đâu.

Tuy chỉ trộm ở đây hơn hai tháng, nhưng cậu rất quen thuộc với căn nhà này, chỉ có phòng ngủ mới có tủ quần áo. Nhưng nhất định ông chủ sẽ ở phòng ngủ, liệu cậu để quần áo trong đó có ổn không?

Tạ Tiểu Giang nhìn quanh một phòng, nghe tiếng nước róc rách trong phòng tắm, tự dưng thấy... xấu hổ. o()o

Ngụy Vũ Hoàn tắm xong, đi ra liền thấy cậu ngồi ngay ngắn trên ghế salon, bên cạnh là mấy túi quần áo chỉnh tề, vẻ mặt cực ngu ngơ.

“Sao lại để quần áo ở đây?” Hắn cũng không hiểu.

Tạ Tiểu Giang chỉ chỉ hướng phòng ngủ, lại chỉ chỉ ghế salon, có thái độ hiểu rõ, nói: “Anh ngủ giường đi, tôi ngủ trên salon.”

Ngụy Vũ Hoàn cảm thấy rất buồn cười, vừa xoa tóc vừa nói: “Giường đủ lớn, hai chúng ta cùng nằm.”

Những lời này không có chút ngữ khí thương lượng nào, Ngụy Vũ Hoàn nói cực kỳ tự nhiên. Cũng bởi vì tự nhiên nên nghe có chút độc đoán, khiến không ai có thể phản bác. Tạ Tiểu Giang cũng tự nhiên sinh ra cảm giác... mẹ kiếp, người ta đã không để ý thì cậu tự nhiên phí sức cái gì... Bởi vì tự mình phỉ nhổ nên cậu hơi nhăn mặt, liền đồng ý.

Đêm đó, Tạ Tiểu Giang tắm rửa xong xuôi liền trở lại phòng ngủ, Ngụy Vũ Hoàn đang tựa vào đầu giường xem bản tin tài chính trên Ipad, nghe thấy động tĩnh, hắn ngẩng đầu, liền nhìn thấy cậu để trần thân trên cùng hai đùi đi vào.

Hồi trước ở với Tiểu Đình, Tạ Tiểu Giang cũng tắm xong chỉ mặc độc một cái quần lót. Kể cả ông chủ Ngụy này có ở tầng lớp xã hội cao hơn thì cậu thấy đều là đàn ông, nghĩ nhiều làm gì.

Tạ Tiểu Giang không cao, nhưng thẳng được cái tứ chi thon dài, thân thể cân đối, cơ bắp nho nhỏ cùng khung xương không lớn, cộng thêm gương mặt búp bê vô hại cả người lẫn vật, từ trong ra ngoài tỏa ra một loại mỹ cảm độc đáo trộn giữa thiếu niên cùng thanh niên.

Ngụy Vũ Hoàn chỉ mới nhìn qua video chứ chưa từng được tận mục sở thị ở khoảng cách gần thế này, lập tức hồn lìa khỏi xác, thật hận không thể rô lên đây người ta xuống giường làm thỏa thích.

Tạ Tiểu Giang không hề hay biết về mị lực của mình, cậu còn “e lệ” nhìn Ngụy Vũ Hoàn. Dù sao người ta cũng là ông chủ, là tinh anh, không phải cái loại đàn ông thô kệch như Tiểu Đình, nói gì thì nói cậu vẫn có chút xấu hổ.

Đôi mắt đen như màn đêm, lúc nhìn người khác lại vô tình mang theo sự hấp dẫn. Xoang mũi Ngụy Vũ Hoàn nóng lên, thiếu chút nữa phun ra hai dòng máu.

... Trời ơi... rốt cuộc hán đã gặp phải vưu vật gì thế này?

Hán ho nhẹ một chút, giọng hơi khàn khàn: “Quần... có vừa không?”

“Có.” Tạ Tiểu Giang mặc lên người một cái áo ngủ chất Tee, cũng là Ngụy Vũ Hoàn mua cho cậu, cậu rất trân trọng mà sờ, từ đáy lòng nói: “Từ bé đến lớn, đây là lần đầu tiên tôi được mặc quần áo chất lượng như thế này.”

Ngụy Vũ Hoàn cười cười, mắt ánh lên một tia dịu dàng rất vô ý: “Lại đây, mau ngủ thôi.”

Tạ Tiểu Giang vừa mới nằm xuống, lại nhẹ nhàng: “A!” một tiếng, nói: “Tôi quên bôi thuốc rồi.”

Hán giật mình: “Dầu hoa hồng?”

Tạ Tiểu Giang chui ra khỏi chăn, dùng chân trần bước đi, nhẹ nhàng nhón chân ra ngoài, trái tim Ngụy Vũ Hoàn cũng đập bình bịch, tự tưởng tượng ra cảnh mình giúp đứa nhỏ kia thoa dầu lên bụng, nhẹ nhàng xoa xoa.

Lý trí cố gắng chống lại dục vọng đang nóng như lửa, Ngụy Vũ Hoàn liềm mạng hít sâu. Một mặt tự hối hận vì khiến bản thân tự chui đầu vào rọ, một mặt lại không ngừng tự dặn bản thân phải nhẫn nại chờ thời thế... Nhưng chờ đến lúc Tạ Tiểu Giang một thân nồng nặc mùi dầu quay lại, hán vẫn bật dậy, thấp giọng nói: “Tôi có chút nóng, đi tắm đã.”

Tạ Tiểu Giang: “???...”

Cả đêm an tường vô sự, ngoại trừ trước lúc ngủ có chút thấp thỏm, sau đó Tạ Tiểu Giang nguyên một đêm ngủ say. Cậu là một đứa ngủ vô cùng tốt, lúc nhắm mắt ngủ nằm tư thế nào thì lúc dậy vẫn nguyên như thế, hơn nữa không lạ giường, kể cả nằm ở đâu, trong hoàn cảnh nào cũng có thể ngủ ngon.

Nhưng Ngụy Vũ Hoàn lại đau khổ hơn nhiều, mỹ nhân nằm cạnh mà phải làm Liễu Hạ Huệ cố sức chịu đựng, còn lo lắng bản thân mình không chịu được mà đùa giỡn lưu manh... Vì thế hán lặn qua lộn lại, sáng hôm sau tỉnh dậy, mí mắt Ngụy Vũ Hoàn đều dính vào nhau... nhưng chỉ cần mở mắt nhìn thấy cậu là hán lại cảm thấy được an ủi.

Hôm đó là ngày đi làm, Ngụy Vũ Hoàn phải đến công ty, lúc Tạ Tiểu Giang một thân sạch sẽ tươm tất theo sau Ngụy Vũ Hoàn xuất hiện ở tập đoàn Hoàn Vũ, nhân viên làm việc đều nhin không được phải châu đầu ghé tai, bàn luận xem vị tiểu soái ca này là ai.

Mấy người hôm qua gặp cậu, bao gồm cả Lý Tu Nhã và Trương Hoa đều được đại khai nhãn giới!

... Đây là nhân viên chuyển phát nhanh bị Ngụy tổng đâm cho một quyền hả?!

Má ơi, đúng là ở cái xã hội này, người dựa vào ăn mặc, Phật dựa kim trang, cái tên hôm qua mặt mày xám tro chỉ cần thay đổi quần áo là hoàn toàn khác hẳn, ai không biết lại tưởng vị tiểu thiếu gia nào đó bạn của Triệu tổng.

“Ngụy tổng, đây là...” Vẫn là Lý Tu Nhã gan lớn, là người đầu tiên đi lên hỏi.

Tình nhân của Ngụy Vũ Hoàn có nhiều đến mấy cũng sẽ không đường hoàng đưa tới chỗ làm, bởi vì tuy bản thân hắn lăm lăm giao, nhưng công tư phân minh. Cũng bởi lý do này mà Lý Tu Nhã là tình nhân duy nhất kiên luôn thư ký của hắn. Cứ việc bình thường phân rõ giới hạn, nhưng anh vẫn luôn đắc chí. Nhưng việc Tạ Tiểu Giang xuất hiện ở đây hôm nay khiến anh cảm thấy mình bị người ta dội một gáo nước lạnh vậy.

Lần thứ hai Lý Tu Nhã cau mày, cực kỳ nghi hoặc hành động này của Ngụy Vũ Hoàn.

Ngụy Vũ Hoàn cười cười, thừa dịp này giới thiệu với mọi người: “Lại đây, giới thiệu một chút, đây là Tạ Tiểu Giang, từ nay là trợ lý cá nhân của tôi. Tiểu Dương, lát nữa cậu dẫn cậu ấy đến bộ phận nhân sự làm thủ tục.”

Thư ký Dương gật đầu, đôi mắt hoa đào được trang điểm tone hồng nhạt nhìn thẳng vào gương mặt đẹp trai của Tạ Tiểu Giang, vừa cười vừa ngấm: “Vâng! Không thành vấn đề!”

Tạ Tiểu Giang đi theo trợ lý Dương, Ngụy Vũ Hoàn đi vào văn phòng, Lý Tu Nhã theo sau, bám riết không tha, hỏi: “Ngụy tổng, đây là... thật sao?”

Ngụy Vũ Hoàn nhún mày, có vẻ hơi bất mãn với việc quá phận của anh, nhưng vẫn trả lời: “Tạ Tiểu Giang chính là người có tư lượng tốt.”

Lý Tu Nhã cứng lưỡi, không nghĩ tới nhân tố này. Anh liền ngậm miệng, không hỏi nhiều nữa, đơn giản nói lại những chuyện hôm qua phát sinh sau khi hắn rời đi rồi lui ra ngoài.

Ngụy Vũ Hoàn xoa xoa ấn đường, nhìn theo đối phương rồi đi, khe khẽ thở dài... Lý Tu Nhã này, hình như cũng không có lý tính như hắn nghĩ.

Chỉ chốc lát sau, thư ký Dương đưa Tạ Tiểu Giang cùng hợp đồng nhân sự quay lại, thời hạn hợp đồng cùng tiền lương để Ngụy Vũ Hoàn quyết định.

Ngụy Vũ Hoàn nhìn lướt qua, một bên cầm bút máy, một bên xoẹt xoẹt trên giấy thêm mấy điều kiện, nói: “Giờ đi làm của cậu ấy giống tôi, không ghi chấm công, cứ ra tiền lương cơ bản đi, tam kim ngũ kiểm cứ thế mà giao, tiền thưởng tùy theo biểu hiện, tôi tự phát.”

Thư ký Dương dùng vẻ mặt hâm mộ nhìn Tạ Tiểu Giang, cậu cũng là một đứa còn trong thời gian thử việc mà nghe hắn nói có tam kim ngũ hiểm, vui sướng ngẩn đầu.

Ngụy Vũ Hoàn đóng nắp bút, đưa lại hợp đồng cho thư ký Dương, mỉm cười hỏi cậu: “Thế nào, đãi ngộ không tồi đúng không?”

Tạ Tiểu Giang vui đến độ không tìm được hướng, tên họ Ngụy này sao lại tốt thế?

Thư ký Dương đưa hợp đồng về cho bộ phận nhân sự, giám đốc nhân sự vừa thấy nội dung bổ sung mà sợ đến há to miệng, chỉ thấy trên đó rõ ràng viết một dòng... chế độ trọn đời một chiều.

Có nghĩa, hợp đồng này chỉ có Ngụy Vũ Hoàn đơn phương phá bỏ, Tạ Tiểu Giang không được phép vi phạm. Nếu không về sau không thể ngẩn đầu, còn phải bồi thường. Hơn nữa theo lời thư ký Dương, Ngụy tổng nói chỉ cần viết tiền lương cơ bản, cũng chính là tiền bảo đảm của công ty, bằng lương nhân viên bảo vệ, ba nghìn đồng ở tầng chót. Tuy nói tiền thưởng thưởng tính kiểu khác, nhưng từ mặt pháp luật mà nói thì một chút cũng không thấy chỗ nào tốt, cơ bản tương đương với... khế bán thân!

Giám đốc nhân sự thay Tạ Tiểu Giang lau mồ hôi lạnh, có hút hồ nghi không biết đứa nhỏ này có phải được Ngụy tổng đào lên từ đâu không.

Nguyên một tháng sau, quả nhiên ngày nào Ngụy Vũ Hoàn cũng dẫn Tạ Tiểu Giang theo, bất kể là đi làm, đi họp, ăn cơm hay ngủ đều bắt cậu như hình với bóng. Hắn dạy cậu pha cafe, dạy cậu một ít tiếng Anh chuyên ngành cơ bản, kể cho cậu ít chuyện thú vị trên thương trường, dẫn cậu tới những chỗ vui chơi ăn uống...

Ban đầu Ngụy Vũ Hoàn chỉ thấy chuyện này chỉ là thú vui mới mẻ, không nghĩ mình có thể kiên nhẫn lâu. Nhưng bất ngờ chính là năng lực học tập của Tạ Tiểu Giang mạnh vô cùng, hơn nữa ngoan ngoãn nghe lời, mỗi khi hắn nói cái gì thì cậu sẽ mở to đôi mắt to, nghiêm túc lắng nghe. Điều này khiến Ngụy Vũ Hoàn rất có cảm giác thành tựu, như kiểu mình nuôi một con cún nhỏ, lâu ngày sinh tình, càng lúc càng thích.

Mà đối với Tạ Tiểu Giang, một tháng này mà là đi làm sao? Mẹ kiếp đây là hưởng phúc mới đúng! Thích đến điên!

18. Chương 18: Tôi Còn Uống Được!

Trans: Z – **Beta:** Jung.

Không chỉ vậy, trong suốt khoảng thời gian này, Tạ Tiểu Giang đã bắt đầu sùng bái, biết ơn Ngụy Vũ Hoàn.

Không cần biết thiên tình sử của người đàn ông này thế nào, nhưng kiến thức của hắn rất rộng, có văn hóa, có phẩm vị lại có giáo dục, lẽ một đứa nhỏ chỉ học đến cao trung phải quá dễ sao?

Tạ Tiểu Giang chưa từng dạo bước bên bờ sông Thames, không viết luận văn ở thư viện cổ trăm năm, cũng chưa từng được nghe nhạc kịch ở Broadway, càng không bao giờ có cơ hội được giao thiệp với một đám nhân sĩ thành công mặc Tây phục, đi giày da ở những tòa nhà cao tầng...

Có thể nói, Ngụy Vũ Hoàn cho cậu thấy một thế giới cậu chưa từng thấy, cũng chưa từng tưởng tượng qua. Ngụy Vũ Hoàn bảo vệ, che chở cậu, không cho ai kỳ thị cậu, thường xuyên mua cho cậu những bộ quần áo đẹp, để cho cậu hòa nhập vào thế giới của bọn hắn.

Không còn giống với Tạ Tiểu Giang khi mới đặt chân tới thành phố S vào hai năm trước, khi ấy cậu còn là một tên nhà quê, tự ti, nhát gan, rất tức giận vì bị đồng hương lừa, tuyệt vọng, nhưng không thể không mang theo cái đuôi, cẩn thận kiểm ăn.

Lúc ấy, cậu vì sự chênh lệch quá lớn của mình người với người thành phố mà sinh dao động, nhưng cho dù có nhỏ bé đến đâu, cậu vẫn luôn ôm một hy vọng nho nhỏ, rằng với sự cố gắng của mình, em gái sẽ được học hành tử tế, rồi cậu sẽ có một công việc tử tế. Sau đó qua vài năm, đợi có tiền rồi dư dả thời gian, cậu sẽ tìm một lớp bổ túc, bổ sung kiến thức... Còn xa hơn nữa thì cậu nghĩ không đến.

Có câu nói, hoài bão bao nhiêu, thì thế lớn cũng rộng bấy nhiêu.

Nếu khi trước Tạ Tiểu Giang chỉ có thể từ đáy giếng ngược nhìn đám mây, tưởng tượng ra bầu trời, thì hiện tại cậu giống như được Ngụy Vũ Hoàn đưa lên trời, đứng trên đám mây nhìn xuống chúng sinh.

Điểm nhìn, suy nghĩ, đều khác nhau một trời một vực.

Sự đề phòng của sợ hãi của Tạ Tiểu Giang đã tan thành mây khói sau khi Tạ Tiểu Giang lén gọi về cho em gái.

Tạ Tiểu Khê nói với cậu, đúng là trước đây không lâu có người tìm cô, nhưng chuyện này thầy giáo trong trường cũng biết, nghe nói là có người biết được hoàn cảnh của cô bé nên muốn giúp cô đi học. Nhưng chuyện này còn chưa tới hồi kết, nghe nói đối phương còn muốn khảo sát nữa.

Tạ Tiểu Giang nghe mà trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cứ cho đây là kế để Ngụy Vũ Hoàn tiếp cận Tạ

Tiểu Khê đi. Nhưng nói thế nào thì nói, nó cũng không có tính uy hiếp như lần trước hẳn nói với cậu.

Sau đó, Tạ Tiểu Giang không nhắc tới chuyện này với Ngụy Vũ Hoàn, cậu sẽ không ngốc tới nỗi để lộ điểm yếu của mình, tốt nhất là hẳn không nhớ rõ.

Sau khi dạ dày cậu ổn hơn, Ngụy Vũ Hoàn còn dẫn cậu đến bệnh viện kiểm tra tổng thể một lần, lấy lý do là bước chuẩn bị tất yếu cho việc: “tiếp rượu”, cho nên Tạ Tiểu Giang cũng rất phối hợp.

Chờ kiểm tra xong xuôi, Ngụy Vũ Hoàn liền đưa Tạ Tiểu Giang đi thử rượu, hẳn còn đặc biệt tìm một người bạn là bác sĩ, mang theo cả thuốc tiêm giải rượu khẩn cấp để ngừa trường hợp xấu xảy ra.

Tạ Tiểu Giang biết được, liền nói: “Không nhất thiết phải chuyện bé xé ra to thế đi? Uống không nổi nữa thì em tự cảm nhận được mà.”

Sau một tháng ở chung, Tạ Tiểu Giang đã chẳng cần câu nệ trước mặt Ngụy Vũ Hoàn nữa, lúc đầu một câu: “Ông chủ” hai câu: “Ngụy tổng”, bây giờ vì yêu cầu của Ngụy Vũ Hoàn mà đã trực tiếp gọi là “Vũ ca”.

Ngụy Vũ Hoàn nói: “Không phải chỉ uống mấy lạng mà là uống mấy cân, có thể không cẩn thận sao? Hơn nữa có vài người sinh lý không phản ứng với chất cồn, nhưng trên thực tế lượng cồn thu vào vượt quá với năng lực tiếp nhận của cơ thể, đây chính là tai nạn chết người đấy.”

Tạ Tiểu Giang gãi đầu, cười nói: “Được rồi, anh nói đúng mà.”

Ngụy Vũ Hoàn nhìn cậu một bộ bất cần, thật sự là vừa bực vừa buồn cười, sao lại thấy giống: “Hoàng thượng chưa vội mà thái giám gấp” thế này!

“À, lát nữa trừ bác sĩ, thì anh còn hai người bạn nữa sẽ tới đây.” Ngụy Vũ Hoàn nói.

Hai người được phục vụ dẫn vào phòng riêng, Tạ Tiểu Giang thuận miệng hỏi: “Ai vậy?”. Một tháng nay, Ngụy Vũ Hoàn đưa cậu đi gặp không ít lão tổng này ông chủ kia, cậu đã sớm hình thành thói quen rồi.

Ngụy Vũ Hoàn đáp: “Em gặp qua rồi.”

“Gặp rồi?” Cậu nghiêng nghiêng đầu, rất nhanh đã nghĩ ra: “Có phải là... hai cái người đến Phong Nhụy với anh đúng không?”

“Trí nhớ tốt lắm!” Ngụy Vũ Hoàn nhẹ vỗ gáy cậu, động tác này vô cùng thân mật, so với “vỗ” thì thấy giống như “xoa xoa” hơn, giống như là người lớn đang khích lệ trẻ nhỏ vậy. Đạo gần đây, hẳn thường xuyên làm mấy động tác nhỏ nhỏ này với cậu, có thể là do cậu còn nhỏ, ngoại hình lại mềm mềm khiến bản năng của hẳn sinh ra cảm giác mình đang nuôi con nhỏ vậy.

Tạ Tiểu Giang cười: “Hắc hắc!”, hỏi: “Anh dẫn em tới gặp bọn họ, không cảm thấy mất mặt sao?”

Ngụy Vũ Hoàn không hiểu: “Vì sao?”

Cậu le lưỡi, bảo: “Lúc ấy, không phải em đã vào chỗ ấy của anh sao?”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

... Cậu còn có gan nhắc đến à?!

“Tạ. Tiểu. Giang...” Ngụy Vũ Hoàn nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên cậu.

Tạ Tiểu Giang định chạy, nhưng Ngụy Vũ Hoàn đã túm lấy cổ cậu, giật người trở lại, cúi đầu ghé vào lỗ tai cậu cười âm hiểm: “Giờ gan lớn hơn rồi đúng không? Có phải do anh chiều chuộng em quá không?”

Tạ Tiểu Giang đưa tay che cổ để ngừa bị quần áo làm cho nghẹt thở, vừa cầu xin tha thứ: “Em sai rồi! Em sai rồi!”, mặc dù đang xin tha nhưng ngữ khí lại mang theo ý cười, căn bản không coi sự uy hiếp của Ngụy Vũ Hoàn là vấn đề.

Quả nhiên Ngụy Vũ Hoàn buông cậu ra, cốc đầu cậu một cái, hơi có chút sủng nịch mắng: “Đồ nghịch ngợm.”

Tạ Tiểu Giang: “A!” một tiếng, ôm đầu dúi vào trong ghế.

Hai người đang đùa nhau thì Tề Mộ Anh cùng Thiệu Vĩnh Dương tới. Hai người đã sớm nghe chuyện Ngụy Vũ Hoàn “nuôi” Tạ Tiểu Giang, trước giờ vẫn chưa tận mắt chứng kiến, thật khó khăn mới kiếm được hôm nay, nghe nói hẳn cho cậu “thử rượu”, cho nên ôm một cõi lòng đến hóng hớt chuyện hay.

Tạ Tiểu Giang đương nhiên rất vui vẻ hỏi thăm hai người, Thiệu Vĩnh Dương thấy cậu, giật mình hỏi: “Ôi trời, cậu là thằng nhóc ở Phong Nhụy hử?”

Kể cả Tề Mộ Anh cũng sáng rực cả mắt, anh và Ngụy Vũ Hoàn là hai người cùng chung lí tưởng, góc độ thưởng thức khác hẳn với Thiệu Vĩnh Dương.

Không thể không nói, Ngụy Vũ Hoàn đúng là có mắt chọn bạn tình, đợt trước nhìn ảnh Ngụy Vũ Hoàn cho anh xem, Tề Mộ Anh chẳng cảm thấy gì cả, dù sao mị lực của một người không chỉ tỏa ra nhờ ngoại hình. Nhưng hôm nay vừa gặp, anh cảm thấy Tạ Tiểu Giang đã biến đổi rất lớn.

Nhà hàng này rất nổi tiếng với món hải sản, Thiệu Vĩnh Dương kéo kéo Ngụy Vũ Hoàn khi đang chọn hải sản, nhân cơ hội hấp háy mắt hỏi: “Thế nào, đã kéo người lên giường chưa?”

Ngụy Vũ Hoàn đáp: “Không đâu.”

Gã nghi ngờ hỏi: “Chưa á? Đã một tháng rồi, đâu phải cách làm việc của ông!”

Ngụy Vũ Hoàn nhìn con cua hoàng đế trên bàn, tám chân đều bị trói đến chỉ còn hai mắt xoay xoay liên nghĩ ngay tới Tạ Tiểu Giang: “Vội cái gì, là của tôi, thì chạy không nổi đâu.” Nói rồi, hắn liền chỉ vào con cua mắt liếc mạnh nhất, bảo phục vụ: “Lấy nó, chia đôi, một nửa hấp mỡ hành, một nửa làm tempura.”

Thiệu Vĩnh Dương: “Nhưng ông cũng giỏi thật đấy, làm thế nào mà lại thuyết phục được cậu nhóc đó giúp mình đi tiếp rượu thế? Thủ đoạn trả thù này cũng hay đấy!”

Ngụy Vũ Hoàn lau đi bàn tay bị bắn nước, nói: “Không phải là trả thù, mà tôi đang tính toán xem tửu lượng của em ấy tới đâu.”

Thiệu Vĩnh Dương: “Hử?”

Hắn không đáp, lại chọn thêm vài loại cá cùng ngao sò tươi mới, sau đó quay trở lại gian riêng.

Bác sĩ Ngụy Vũ Hoàn mời cũng đã đến, Tạ Tiểu Giang đang nói chuyện phiếm với hai người kia, thoạt nhìn thần tình sáng láng, rất hoạt bát.

Ngụy Vũ Hoàn gọi phục vụ, kêu bốn bình rượu ngũ lương năm mươi hai độ, không pha trộn, còn gọi thêm một bình rượu trắng bốn mươi lăm độ nữa.

Đồ nhắm được mang lên, mọi người làm trước một vòng, người khác dùng chén nhỏ, Tạ Tiểu Giang chơi luôn bát lớn.

Mọi người đều mong chờ xem tửu lượng của Tạ Tiểu Giang tới đâu. Cậu cũng không ngại ngần, người ta một chén nhỏ uống hết, cậu cũng một bát lớn uống cạn, qua nửa tiếng ngắn ngủi, gần một cân rượu ngũ lương đã bị cậu uống hết.

Mới chỉ là một bình, còn kém xa mục tiêu đặt ra, nhưng lỗi tai của cậu đã đổ rồi.

Ngụy Vũ Hoàn không nhớ phản ứng của cậu khi uống rượu ra sao, ngày đó đèn trong phòng riêng của Phong Nhụy mờ tối, hắn chỉ nhớ mỗi đôi mắt linh hoạt của cậu mà thôi.

Bình thứ hai uống hết, cổ Tạ Tiểu Giang đã bắt đầu đỏ.

Hai cân rượu ngũ lương năm mươi hai độ, so với người thường thì đã được coi là tửu lượng vô cùng khủng. Cho dù tai cùng cổ Tạ Tiểu Giang đã đỏ lên nhưng chẳng ai phát hiện ra, tất cả đều sôi nổi kêu gọi cậu

uống tiếp, chỉ có mình Ngụy Vũ Hoàn bắt đầu cảm thấy bồn chồn.

Tạ Tiểu Giang nói năm mươi hai tuổi mình đã cùng nội nội uống mười cân rượu, lỡ đâu nhớ lắm thì sao? Lỡ đâu độ nặng của men nhằm thì sao? Lỡ đâu cậu say nhưng lại không biết mình say thì sao? Trẻ con tuổi này rất thích thể hiện, Ngụy Vũ Hoàn biết mà.

Mở đến bình thứ ba, Tạ Tiểu Giang tự mình rót rượu, đang định uống tiếp thì bị Ngụy Vũ Hoàn cản lại: “Chậm lại đã, ăn chút gì đi.”, rồi hẩn giúp cậu đong một bát canh hào.

Tạ Tiểu Giang nhìn hẩn, nói: “Không ăn đâu, ăn lại không uống được.”. Nói rồi, cậu liền bưng bát rượu lên, uống hết. Mọi người để ý phản ứng của cậu, đã thấy cậu buông bát xuống, sờ sờ bụng rồi vỗ một cái, lúc sau mới nói: “Vẫn uống được.”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

Uống xong bình thứ ba, Tạ Tiểu Giang đóng quân trong nhà vệ sinh, Ngụy Vũ Hoàn tim không ổn định lắm, chẳng có tâm tư ăn uống gì nữa.

Chờ cậu ra, hẩn liền vội hỏi: “Sao rồi? Có đau đầu không? Muốn nôn không?”

Tạ Tiểu Giang lắc đầu, chậm rãi nói: “Không sao, không đau đầu, không buồn nôn.”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

Thiệu Vĩnh Dương mở bình rượu thứ tư, đặt lên bàn quay, quay tới trước mặt cậu, cười cười bảo: “Còn uống được không?”, gã đúng là cái tên sợ thiên hạ không loạn mà!

Tạ Tiểu Giang cười cười, rót rượu: “Đương nhiên!”

Gã bật ngón tay cái: “Tiểu Tạ, nhìn chú với cặp mắt khác xưa!”

Tạ Tiểu Giang uống bình thứ tư rất chậm, rót ít uống chậm, không biết do dạ dày không chứa được nữa, hay là bắt đầu tới lúc máu chốt rồi.

Chờ uống cạn, Thiệu Vĩnh Dương còn giơ hai ngón hỏi cậu: “Số mấy đây?”

“... Hai.” Tuy vẫn trả lời bình thường, nhưng phản ứng của Tạ Tiểu Giang rõ ràng đã chậm hơn một chút.

Thiệu Vĩnh Dương kêu lên: “Lợi hại!”

Tề Mộ Anh cũng líu lười: “Bốn bình rồi, hần là sắp không chịu được nữa đi?!”

Mọi người không cười cợt nữa, nhất là người bạn bác sĩ của Ngụy Vũ Hoàn, anh rất cẩn thận quan sát mỗi một phản ứng của cậu.

Tạ Tiểu Giang đập bàn, hùng hổ: “Tôi còn uống được!”

Mọi người: “...”

Ngụy Vũ Hoàn nói với phục vụ: “Thêm một bình nữa.”

Bác sĩ nhíu mày nói: “Ngụy tổng, tôi sợ uống nữa thì sẽ say thật.”, nếu là người bình thường, uống từng này 99% là đã trúng độc rồi.

Ban đầu Ngụy Vũ Hoàn cũng rất lo, nhưng bây giờ hần đã tỉnh táo lại. Nếu Uông Đại Kỷ uống được năm cân, mà Tạ Tiểu Giang thật sự còn uống được, nhưng hần lại dùng cảm xúc cá nhân để cậu ngừng lại thì rất đáng tiếc. So với mạo hiểm vào ngày hôm đó, không bằng bây giờ khám phá sự thật, như vậy mới không bị động.

Ngụy Vũ Hoàn nhìn đôi mắt bởi vì rượu của Tạ Tiểu Giang mà ướt át, nói: “Để em ấy thử xem.”

19. Chương 19: Vừa Khóc Vừa Cười

Trans: Z – **Beta:** Jung.

Bình rượu thứ năm được đưa lên, đây là bình mẩu chốt.

Nếu Tạ Tiểu Giang uống xong bình này mà vẫn còn tỉnh táo thì có thể nắm chắc tám, chín phần để đối phó với Uông Đại Kỷ rồi.

Nhưng đừng coi thường bình này, đã uống bốn cân rượu trắng rồi, ai cũng không biết ngum nào là căn nguyên chết lác đà.

Lúc này, Ngụy Vũ Hoàn tự mình rót rượu cho Tạ Tiểu Giang, hần còn bảo phục vụ lấy chén nhỏ để cậu uống từng chén một.

Tất cả mọi người đều sốt sắng nhìn theo cậu, Tạ Tiểu Giang uống từng chén nhỏ, ai nấy đều nuốt nước miếng, sợ chỉ một giây sau là cậu sẽ tái nhợt mặt ngã xuống. Cả phục vụ cũng nín thở đứng cạnh, chỉ chờ

thời cơ là chạy đi gọi xe cứu thương.

Tạ Tiểu Giang uống rất bình tĩnh, cũng không nói gì, mọi người chỉ thấy mặt cậu hồng hồng, mắt càng uống càng sáng, không giống như người sắp say, ai không biết lại tưởng cậu đang uống nước lọc thì đúng hơn!

Nguyên một bình rượu đã uống hết, Tạ Tiểu Giang vẫn an lành ngồi tại chỗ, Ngụy Vũ Hoàn hỏi cậu sao rồi, cậu chậm rãi quay đầu, yên lặng nhìn hắn, cười nói: “Em cho anh biết em vẫn uống tiếp được.”

Ngụy Vũ Hoàn nhìn đôi mắt đầy tinh thần kia, trong nháy mắt tim đập chệch một nhịp.

Đối với những người có tuyệt kỹ thì có ít rất người không khâm phục. Cho dù Tạ Tiểu Giang chỉ là một người rất phổ thông, nhưng hôm nay ý vào tửu lượng tốt, mở rộng tầm mắt cho mọi người, ai nấy đều quỳ rạp xuống đất.

Thiệu Vĩnh Dương ồn ào hỏi cậu có muốn uống thêm một bình nữa không, Tạ Tiểu Giang rất gật đầu đáp: “Uống!”

Mọi người thấy cậu uống nhiều rượu như thế mà vẫn không khác người bình thường, đã coi đây là thiên phú dị bẩm, cũng không còn lo lắng, đề phòng như ban đầu, đều huyền não hò dô.

Đôi mắt Ngụy Vũ Hoàn lại nhìn thẳng khuôn mặt của Tạ Tiểu Tang, hồi tưởng sự động tâm trong chớp mắt trước nay chưa từng có, đợi hồn quay lại thì bình rượu thứ sáu đã được uống xong.

Cũng không biết là do uống đến vội vàng, Tạ Tiểu Giang đột nhiên đứng dậy.

Tim Ngụy Vũ Hoàn lập tức treo lên cổ họng, liền vươn tay vỗ nhẹ vai cậu, đưa nước mặt ong sớm đã chuẩn bị qua, nghiêm mặt nói: “Đủ rồi, đừng uống nữa.”

Mặt Tạ Tiểu Giang đã đỏ bừng, không phải là đỏ vì sung huyết mà là tự nhiên đỏ bừng, đôi mắt như ngập trong nước, ướt át, cực kỳ chọc người.

Ngụy Vũ Hoàn vừa mở miệng, mọi người không dám la lối nữa, đều ra sức khuyên nhủ Tạ Tiểu Giang cứ thông thả mà uống.

Tạ Tiểu Giang uống no một bụng rượu trắng, tuy không có vẻ say rượu, nhưng mặt đến nỗi chẳng ăn vào cái gì.

Ngụy Vũ Hoàn nhìn mà khó chịu, tự mình động thủ gỡ cho cậu một cái chân cua hoàng đế, đặt miếng thịt cua trắng như tuyết lên thìa, bưng tới tận miệng cậu.

Tạ Tiểu Giang há miệng theo bản năng, còn lưỡi biếng ngậm trong miệng, một bộ cái gì cũng không muốn nghĩ.

Tất cả mọi người đều bị cảnh này làm cho sợ ngây người, nhất là Thiệu Vĩnh Dương. Trong ấn tượng của gã, từ trước cho tới giờ chỉ có mấy đứa đẹp trai là nóng nảy đi dán vào mông Ngụy Vũ Hoàn, cho dù có thể dây dưa với hắn thì cũng là đám tình nhân hầu hạ hắn, nào đã từng thấy hắn tự mình dứt cho người ta chứ?

Nhìn thái độ ân cần ban nãy của Ngụy Vũ Hoàn, giống như hắn đã thay đổi...

... Tạ Tiểu Giang này, thật sự rất không đơn giản!

Tới gần chín giờ, mọi người thấy no no, liền giải tán, từng người dẹp đường hồi phủ.

Sau nhiều lần xác định Tạ Tiểu Giang không có chuyện gì, bác sĩ đưa cho cậu mấy viên giải rượu, rồi dặn dò sau khi dạ dày thoải mái hơn thì nhớ uống nhiều nước.

Nhà hàng cách vườn hoa Xuân Giang không xa, Tạ Tiểu Giang chủ động đề nghị đi bộ về, Ngụy Vũ Hoàn đương nhiên đồng ý. Đây là lần đầu tiên hắn được diện kiến một người uống nhiều rượu như thế mà vẫn có thể tỉnh táo nói chuyện, hiện tại Tạ Tiểu Giang giống như động vật quý hiếm cần được nâng niu, yêu cầu nào của đối phương cũng cần phải ngoan ngoãn phục tùng.

Bây giờ là tháng hai, gần tới Tết Âm lịch, nhiệt độ của thành phố S xuống tới âm độ, lạnh tới tận xương tủy.

Tạ Tiểu Giang uống tới cả người nóng bừa, ra khỏi nhà hàng, nếu không biết là lạnh còn muốn cởi áo, thở thật mạnh.

Ngụy Vũ Hoàn nhắc nhở: “Kéo cổ áo lên, đừng để bị cảm lạnh.”

Tạ Tiểu Giang lắc đầu: “Em không lạnh, uống xong nóng lắm.”

Ngụy Vũ Hoàn bất đắc dĩ thở dài, hai người dọc theo bờ sông đi về, đi đi đi. Tạ Tiểu Giang đột nhiên lắc đầu, Ngụy Vũ Hoàn hỏi: “Sao thế?”

Tạ Tiểu Giang giật giật môi, không nói gì, lại đi hai bước, đột nhiên guồng chân chạy lên, còn càng chạy càng nhanh.

Ngụy Vũ Hoàn biến sắc, đuổi theo, còn gọi: “Tạ Tiểu Giang!”

Cậu chạy một lúc mới dừng, thở hồng hộc khom người. Ngụy Vũ Hoàn bắt kịp, hỏi cậu bị làm sao, Tạ Tiểu Giang kéo cổ áo, mãi lúc sau mới trả lời: “Không thoải mái.”

Hắn khẩn trương hỏi: “Không thoải mái chỗ nào?”

Tạ Tiểu Giang nói dứt, không rõ ràng nói: “Cả người nóng bừng, chạy tán loạn.”

Lòng Ngụy Vũ Hoàn: “Bộp!” một tiếng, bây giờ rượu mới làm loạn trong người đứa nhỏ này? “Anh đưa em đi bệnh viện.”, hắn giữ tay cậu nhưng lại bị né tránh.

Cậu cật lực nói: “Em không sao.”

Ngụy Vũ Hoàn nghiêm túc nói: “Em đừng đùa với anh! Có biết ban này uống bao nhiêu rượu không?”

Cậu vẫn rất cố chấp: “Em biết, nhưng em không say!”

“Người say đều nói mình không say, trạng thái bây giờ của em không bình thường, vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra.” Ngụy Vũ Hoàn lại giữ lấy tay cậu, hoàn toàn không cho cậu phản đối, tay còn lại đưa lên định gọi taxi.

Tạ Tiểu Giang ôm lấy cánh tay kia của hắn, kéo kéo: “Vũ ca, em thực sự không sao, em không đi bệnh viện đâu!”

Ngụy Vũ Hoàn muốn tắc thở, Tạ Tiểu Giang không hiểu sao cứ kiên trì nói mình không sao, đi bệnh viện kiểm tra máu có thể khiến hắn yên tâm, đứa nhỏ này đúng là không biết mình khiến người ta lo lắng đến thế nào.

“Em không say, chỉ cảm thấy nóng thôi.” Tạ Tiểu Giang chấp nhất biện hộ.

Ngụy Vũ Hoàn định khiêng người lên vai, nhưng nào nghĩ ra Tạ Tiểu Giang sau khi uống rượu lại khỏe như trâu. Hắn không những giữ không nổi cậu, mà còn bị người kéo tuốt đến rào chắn bờ sông.

Thấy sắc mặt Ngụy Vũ Hoàn ngày càng khó nhìn, Tạ Tiểu Giang cũng gấp đến hộc mắt đỏ bừng, đôi mắt nhìn thẳng Ngụy Vũ Hoàn dưới ánh đèn đường lập lòe, đôi môi hơi mím lại lộ ra chút gì đó quật cường.

Ngụy Vũ Hoàn bị cậu nhìn đến không làm gì được, không cứng đối cứng với cậu nữa, ngược lại vươn tay xoa xoa đầu cậu, chân thành hỏi: “Vậy ngoài nóng ra thì còn chỗ nào không thoải mái không?”

Tạ Tiểu Giang chớp mắt nhìn hắn, qua hồi lâu mới ngậy ngốc hỏi hắn một câu: “Vũ ca, tại sao anh lại đối tốt với em như vậy?”. Hồi xong câu này, đôi mắt của Tạ Tiểu Giang như hai vôi nước xả ra, bắt đầu chảy

hai hàng nước mắt!

Ngụy Vũ Hoàn ngăn cả người, như bị người điểm huyết, bị Tạ Tiểu Giang câu mất linh hồn rồi.

Tạ Tiểu Giang khóc đến không dừng nổi, nước mắt rơi xuống như điên, một bên khóc một bên lải nhải: “Anh mua quần áo cho em, còn cho em nhà ở, đưa em tới những nơi đẹp để, ăn đồ ăn ngon... Huhu... Anh nói nếu em thay anh uống rượu thì chúng ta sẽ hòa nhau, em còn nghĩ trên đời này không có chuyện nào tốt như thế... Ban đầu em còn cảm thấy anh đang lừa em, giống đồng hương của em, ban đầu đối xử với em rất tốt, nhưng thực chất đều là dối trá... Nhưng vừa nãy uống rượu, những người khác đều bảo em uống, nhưng anh lại rất lo lắng cho em, rất sốt ruột... Vũ ca, những gì em đền đáp được cho anh chỉ có thể là uống rượu. Cái gì em cũng không biết, chỉ biết uống rượu. Kể cả hôm nay có uống đến chết thì Tạ Tiểu Giang em cũng chịu, em cam tâm tình nguyện, nhưng mà anh còn quan tâm em như vậy... Huhuhu...”

Ngụy Vũ Hoàn đứng cạnh nghe, nhìn Tạ Tiểu Giang khóc đến đáng thương mà vẫn nói được từng lời làm tim như bị lặn trong chảo nóng, lại giống như bị nhúng xuống nước đá lạnh thấu, vừa nóng vừa lạnh.

Làm sao đây, thích quá, đứa nhỏ này thực sự đáng yêu đến... đòi mạng hần!

Tạ Tiểu Giang ra sức lau nước mắt, không muốn để lộ bộ dáng chật vật như thế này trước mặt Ngụy Vũ Hoàn. Không biết có phải do uống rượu hay không mà nước mắt sinh lý của cậu cứ tuôn ra, càng khóc càng nhiều, nước mũi cũng không chịu được mà phì phì thối.

Tạ Tiểu Giang ngây ngẩn cả người, trừng to mắt với Ngụy Vũ Hoàn, hần nhẹn không được cười: “Phì!” một tiếng, chọc cho Tạ Tiểu Giang cũng ngây ngốc bật cười.

Cậu đang định dùng ống tay áo lau nước mũi thì bị Ngụy Vũ Hoàn ngăn lại.

Ngụy Vũ Hoàn không chê cậu bẩn, tự mình vươn tay lau mũi cho cậu, nhìn gương mặt nhỏ nhắn khóc tèm lem như mèo mướp, thấp giọng nói: “Vừa khóc vừa cười, ngốc chết!”

... Đứa ngốc, anh đối với em tốt, cũng là có mục đích.

Hành động sủng nịch cùng ngữ điệu dịu dàng thêm một tầng ái muội tràn ngập giữa hai người.

Kỹ năng dỗ trẻ của Ngụy Vũ Hoàn đột nhiên tăng lên, chưa một tình nhân nào khiến hần như thế, tim đã nhào thành một bãi nước.

Nhưng đối mặt với Tạ Tiểu Giang như vậy, Ngụy Vũ Hoàn lại phá lệ không có một chút dục vọng nào, hần chỉ muốn làm đối phương cười như thế một lần nữa, dùng ánh mắt sùng bái này, ánh mắt cảm kích nhìn mình, giống như đang cảm kích nhìn hần, chỉ cần như vậy là đã viên mãn lắm rồi.

Thậm chí hắn còn muốn, mình có nên học anh trai mang theo một cái khăn tay, như vậy vào lúc Tạ Tiểu Giang khóc thì hắn có thể đúng lúc lấy ra.

Tạ Tiểu Giang khóc một lúc, phát tiết được một phần khí nóng đang chạy tán loạn trong cơ thể, tỉnh táo hơn ban nãy rất nhiều, nhưng sự mệt mỏi lại đánh úp đến.

Ngụy Vũ Hoàn thấy cậu không bị làm sao, cũng không cưỡng ép cậu đi bệnh viện nữa, chỉ thấy Tạ Tiểu Giang đi mà còn lắc lắc đầu nên không tự chủ được mà dặt tay cậu.

Tạ Tiểu Giang không tránh ra được, tiềm thức toàn tâm toàn ý nương vào Ngụy Vũ Hoàn.

Hai người sống vai về nhà, Ngụy Vũ Hoàn đột nhiên hỏi: “Đồng hương em đã lừa em chuyện gì?”

Đại não Tạ Tiểu Giang bị chất còn làm cho còn chút ngốc nghếch, bình thường giấu tiết đi chuyện bí hiểm của mình, hiện tại như bí mật bị đào lên, toàn bộ đều nói cho Ngụy Vũ Hoàn. Nói đến chỗ tiền của mình bị lừa sạch, còn không có chỗ để về, hộc mắt cậu lại không không chế được mà đỏ bừng.

Ngụy Vũ Hoàn nghe mà đau lòng từng cơn, hóa ra vì nguyên nhân như thế mà Tạ Tiểu Giang mới lần tới trước mặt hắn...

20. Chương 20: Hậu Sinh Khả Uý

Trans: Z – **Beta:** Jung.

Tạ Tiểu Giang lải nhải một đường, cuối cùng rất chân thành nói lời xin lỗi với Ngụy Vũ Hoàn. Hắn nào còn tức giận vì chuyện này nữa đâu? Lại nói, một tháng này hắn đã vì sự thích cậu mà bị che mắt, trước kia nếu cậu thực sự là tên trộm đầu óc xấu xa thì hắn cũng sẽ nhất quyết bắt về bên người cải tạo, huống hồ bản tính của đứa nhỏ này không xấu, vốn là hợp tính.

“Được rồi, được rồi.” Ngụy Vũ Hoàn kéo kéo cậu về phía mình, trêu đùa nói: “Anh còn muốn so đo chuyện này thì cần gì phải đối tốt với em như vậy?”

Tạ Tiểu Giang hít hít mũi, nín khóc mỉm cười, hai cánh mũi hồng hồng thở phì phò, trêu đến nỗi Ngụy Vũ Hoàn muốn đưa ra nhéo một cái. Về đến nhà, Tạ Tiểu Giang có chút mệt mỏi, dù sao cũng uống hơn năm cân rượu, lại còn khóc lớn một trận, cực kỳ tổn sức. Cậu vội rửa mặt rồi đi ngủ trước.

Chờ đến lúc Ngụy Vũ Hoàn tắm xong rồi lên giường thì Tạ Tiểu Giang đã cuộn tròn người ngủ rất lâu, hơi thở bình lặng cùng hai má hồng hồng, cả người không có dấu hiệu gì đáng lo, chỉ là hơi thở có mùi rượu nồng đậm mà thôi. Chính là một “con cua say mềm”.

Nguy Vũ Hoàn nhẹ nhàng thở ra, nằm xuống, nhin không được mà khẽ đưa tay ôm cậu vào trong ngực. Hắn cũng không có tà niệm gì, chỉ cảm thấy đứa bé này đang đau, cho nên chỉ đơn thuần muốn ôm cậu, cho cậu một chút ấm áp.

Nhưng nào nghĩ đến, Tạ Tiểu Giang uống rượu lại toả ra hơi nóng dạt dào, không khác gì một cái lò sưởi tự nhiên vào mùa đông rét buốt của phương Nam. Nguy Vũ Hoàn ôm một cái là không muốn buông, Tạ Tiểu Giang bị người ta ôm, không lùi mà tiến vào trong ngực hắn cọ cọ, miệng lẩm nhẩm gì đó rồi lại ngủ. Hành động này khiến Nguy Vũ Hoàn mạnh một trận không được, hắn không dám cử động quá mạnh, sợ quấy rầy giấc ngủ của của nhỏ.

Sáng hôm sau, Tạ Tiểu Giang tỉnh lại trong ngực Nguy Vũ Hoàn.

Đồng giường cộng chằm một tháng, tuy rằng không quá thân cận nhưng cùng chăn cùng giường, hai người đã sớm quen được hương vị của nhau. Lúc Tạ Tiểu Giang mở mắt ra, cũng không cảm thấy lạ chỗ nào, lấy lại bình tĩnh mới kịp phản ứng, cả người gần như dính vào ngực Nguy Vũ Hoàn.

Mặt cậu bùm một phát đỏ bừng, kể cả chưa có chuyện gì thì cậu vẫn bị tư thế ngủ ái muội của hai người đàn ông trưởng thành làm cho kinh sợ vô cùng.

Nguy Vũ Hoàn chưa tỉnh, bàn tay to vẫn khoát lên người cậu. Tạ Tiểu Giang cũng không dám động đây, thực ra cậu còn cảm thấy rất hưởng thụ cảm giác này, cảm giác... được người ta ôm.

Chủ yếu là từ nhỏ Tạ Tiểu Giang không được cảm nhận tình thương của bố. Bố cậu là một người bố không hề có trách nhiệm, ông nội là người nói khác làm, cho nên Tạ Tiểu Giang lớn lên trong sự thiếu hụt nghiêm trọng giáo dục đồng tính cùng tình yêu.

Trên người Nguy Vũ Hoàn hoàn toàn có khí chất mà Tạ Tiểu Giang khao khát... thông minh, bao dung, lại giàu có, trưởng thành, giống như một người anh lớn dịu dàng, khiến người ta không nhin được mà muốn ỷ lại.

Tạ Tiểu Giang cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, ngay lúc cậu định nhắm mắt lại trộm ngủ thì Nguy Vũ Hoàn lại tỉnh lại, cậu sốt sắng, thuận thế hắn mở tay ra thì tránh thoát.

“... Mấy giờ rồi?” Lúc tỉnh dậy, tiếng nói của hắn có chút khàn khàn độc đáo, rất gợi cảm.

“À... tám... tám giờ hơn.” Tạ Tiểu Giang xuống giường, nhanh chân chạy tới phòng tắm.

Nguy Vũ Hoàn thấy cậu tỉnh thần tốt như thế, gần như không có di chứng say rượu, nhin không được mỉm cười, đứa nhóc này, đúng là “có thể uống”!

Xác định được tử lượng của Tạ Tiểu Giang, Nguy Vũ Hoàn liền liên lạc với Thẩm Huyền.

Huyền Diệp và Hoàn Vũ chuẩn bị công việc đã khá tương tất, ai nấy đều đồng tâm hiệp lực, sức mạnh vững chắc, tính trước Tết Âm lịch phải tùm được Hồng Thụỵ, rồi ai nấy sẽ được nhận một hồng bao đỏ thắm hỉ hả mang về.

Tiệc rượu được tổ chức vào hai ba tháng chạp, Ngụy Vũ Hoàn còn đưa thiệp mời cho ông Uông rằng đây là một buổi tiệc cuối năm. Ông vui vẻ nhận lời, vốn xuất thân từ quân ngũ, tửu lượng lại tốt, uống đến nỗi thiên hạ không có địch thủ, có người mời uống rượu lại chả mừng không kịp. Cho dù biết đây là “Hồng Môn Yến” thì cũng chẳng chút sợ hãi.

Cùng ngày, Tạ Tiểu Giang lấy thân phận trợ lý riêng kèm em trai của Ngụy Vũ Hoàn tham gia, một thân hoành tráng mười phần. Hơn một tháng, Ngụy Vũ Hoàn đưa cậu đi các buổi tiệc lớn nhỏ cùng nơi xã giao cũng là chuẩn bị cho buổi tiệc rượu này. Quen rồi nên Tạ Tiểu Giang không sợ hãi sốt sắng nữa. Ngược lại, bởi vì năng lực học tập của cậu rất mạnh, cho nên những lễ nghi xã giao cậu đều đã học được trong một tháng ngắn ngủi, kể cả xã giao, ứng đối hay bắt chuyện cũng cực kỳ tự nhiên.

Tuy bằng cấp của cậu không cao, nhưng là một kiểu người rất tự nhiên, chỗ nào không hiểu, chỉ cần chớp đôi mắt to là ai cũng sẽ bảo: “Đứa nhỏ này khiêm tốn, đáng yêu lại hiếu học”, ai nấy đều sinh hảo cảm.

Dựa vào đặc tính này, lại có thêm mã ngoài, Tạ Tiểu Giang đã sớm hoà nhập với hội cấp dưới của Ngụy Vũ Hoàn.

Đương nhiên, trong những người này, chỉ mình Lý Tu Nhã xưa nay xử sự có chút lạnh lùng cứng nhắc thì vẫn duy trì khoảng cách với cậu.

Tiệc rượu bắt đầu, Tạ Tiểu Giang cũng không nhảy ra cụng ly với Uông Đại Kỷ ngay. Ngụy Vũ Hoàn dẫn cậu bình tĩnh ăn cơm, đừng xuất đầu lộ diện ngay. Giả heo ăn thịt hổ, cái này cậu hiểu, Uông Đại Kỷ cũng mang theo một đám người mà, Ngụy Vũ Hoàn cũng không thể đưa đồn quyết định đi làm pháo hôi được.

Một bàn mười người đầu tiên là hàn huyên, tâm sự một lúc. Ngụy Vũ Hoàn cũng đã nói với Tạ Tiểu Giang, tất cả đều là đánh thữ, buôn nước bọt, không uống trước thì một đám người cũng không vào chủ đề chính. Nói theo cách giang hồ thì có nghĩa là đi bộ!

Tạ Tiểu Giang vừa ăn salad vừa nghe mọi người xả, cơ bản đều là Uông Đại Kỷ nói. Gần đây, ông đã có tuổi, ngay cả hòn ngọc quý trong thương giới như Ngụy Vũ Hoàn cũng chỉ là tiểu bối. Xuất phát từ sự tôn trọng, ông nói nói nói, ai nấy cũng chỉ dám ngoan ngoãn nghe nghe nghe; Thứ hai, khi còn tông quân, Uông Đại Kỷ cũng có không ít công trạng vinh quang, chỉ tùy tiện nói vài cái là có thể hù tị trẻ đến ngay ra.

Thật ra, mấy người có chút kinh nghiệm sống cũng thừa biết Uông Đại Kỷ nói cũng có tí khoác lác, nếu bây giờ đã bị đối phương dọa thì tí nữa còn nói chuyện kiểu gì.

Tỉ dụ như Ngụy Vũ Hoàn, mặt ngoài cung kính nghe, nhưng đầu thì rõ mười mươi.

Nhưng Tạ Tiểu Giang có biết đâu, cậu nghe mà mù cả đầu... Oa! Ông chú này đi đánh giặc nè! Oa! Còn sờ

thuyền ở Nam Hải nữa! Oa oa!! Còn ăn cơm với cả một tư lệnh nữa hả? Oa oa oa! Tư lệnh kia bây giờ còn là Bộ trưởng bộ quốc phòng? Ôi má ơi!! Người này con mẹ nó trâu quá đi!!

Tạ Tiểu Giang cứ thế quên ăn, một mặt sùng bái nghe Uông Đại Kỳ chậm rãi nói. Khoác lác thì cũng phải có người ủng hộ, Uông Đại Kỳ cứ thối, có người nguyên ý nghe. Ông tung hoành thương trường nhiều năm, ánh mắt, trực giác cũng sắc bén, quét một vòng, cảm thấy Tạ Tiểu Giang chính là một đứa hợp khẩu vị! Đứa nhỏ này sau đó còn hợp thời hỏi hai câu: “Sao đó thì sao ạ?”, “Tiếp theo thế nào nữa?”, một mặt cực kỳ hứng thú với những gì Uông Đại Kỳ nói. Uông Đại Kỳ cao hứng, nói ngày càng nhiều, uống cũng ngày càng nhiều hơn.

Mắt thấy phương hướng tiến triển đang đúng theo kế hoạch, vốn nên là việc vui mừng thì Ngụy Vũ Hoàn tự dừng lại có chút ghen tị.

Thấy sự kính ngưỡng không chút che giấu của Tạ Tiểu Giang dành cho Uông Đại Kỳ, hắn chỉ muốn kéo người giấu sau lưng thôi... Về mặt chăm chú kia, trước đó chỉ dành cho hắn thôi mà!

Ngụy Vũ Hoàn hậm hực ăn đồ ăn, bắt đầu vì dục chiếm hữu mãnh liệt của mình với Tạ Tiểu Giang mà cảm thấy không ổn.

Rượu quá tam tuần, người hai bên đều có chút say khướt, xả nửa ngày, Thẩm Huyền thấy không khí ổn ổn hơn, bắt đầu nói vào chính đề.

Uông Đại Kỳ không nhanh không chậm bắt đầu đánh trận với anh: “Tiểu Thẩm, thấy cậu tuổi trẻ, có thể làm thực không thể tới, Uông Đại Kỳ tôi kính cậu một ly.” Lời này ý là: “Muốn tôi nhìn đến thì phải cho xem trình độ trên bàn rượu đã”.

“Đâu có, đâu có! Là tôi phải kính ngài mới đúng!” Thẩm Huyền uống ly rượu, ném ánh mắt ra hiệu với Ngụy Vũ Hoàn.

Ngụy Vũ Hoàn lập tức đứng dậy, nói với ông: “Uông tổng, đây là trợ lý Tạ Tiểu Giang tôi mới tuyển mộ. Toàn bộ hạng mục này đáng lẽ không đến lượt cậu ấy do tuổi nghề còn nông. Nhưng từ lâu cậu ấy đã kính mộ đại danh của ngài, nhất định phải học tập.” Ngụy Vũ Hoàn nghiêng đầu nhìn Tạ Tiểu Giang: “Nào, Tiểu Tạ, kính Uông tổng một chén.”

Tạ Tiểu Giang bật dậy, nâng chén rượu nói: “Uông tổng ngài là trưởng bối, tôi là tiểu bối, xin tùy ý ngài.”

Uông Đại Kỳ “tùy ý” thế nào thì đương nhiên cũng đã làm. Ông thấy Tạ Tiểu Giang trẻ hơn Ngụy Vũ Hoàn và Thẩm Huyền, nhưng uống rượu trắng mà lông mày không nhấc dù chỉ một chút, càng tán thưởng hơn. Tạ Tiểu Giang lại nói: “Uông tổng, vừa được nghe nhiều chuyện của ngài như vậy, tôi cảm thấy cực kỳ ngưỡng mộ, khiến tôi thực sự cảm động. Rượu phùng tru kỷ ngàn chén thiếu, tôi nghe nói tửu lượng của Uông tổng rất tốt, ngàn chén không say, hôm nay xin cùng ngài uống đến sáng khoái!”

Uông Đại Kỳ nghe xong, cười ha ha: “Được! Được! Phục vụ! Rót rượu!”

Phục vụ ôm rượu lên, Tạ Tiểu Giang đứng là một chén lại một chén uống với ông. Về mặt hận không thể gặp ông sớm hơn của cậu thật khiến đối phương vô cùng hưởng thụ.

Ngụy Vũ Hoàn cùng Thẩm Huyền đứng thời điểm nói để thêm mấy câu, phân tán lực chú ý của Uông Đại Kỳ, dẫn đến ông không ngờ được đưa nhả mặt búp bê này lại là vũ khí bí mật chỉ dùng để đối phó mình.

Đội uống được hai, ba cân rượu trắng, máu mới dồn lên não, bây giờ Uông Đại Kỳ mới ngộ ra, trúng kế rồi!

Giờ khắc này, Ngụy Vũ Hoàn và Thẩm Huyền vẫn còn tỉnh, mà ông thì say bảy, tám phần rồi.

Lại nhìn Tạ Tiểu Giang đang mỉm cười lộ ra hai cái răng trắng, nhất phái thiên chân. Nhưng trên người cậu làm gì có “tuổi trẻ khí thịnh” như ông nghĩ lúc đầu đâu? Rõ ràng đã có chuẩn bị trước khi đến rồi!

Uông Đại Kỳ ngừng một chút rồi lại cười long trọng, ông bật ngón tay cái lên, chỉ nói bốn từ: “Hậu sinh khả ỷ” với cậu.

Sau khi bại trận, Uông Đại Kỳ hoàn toàn tháo sự làm cao hống, tâm bình khí hoà nói đến chính sự với Thẩm Huyền.

Tạ Tiểu Giang cũng ngồi xuống, trước cậu thấy Ngụy Vũ Hoàn coi trọng chuyện này như thế, còn thử cả đồng rượu, cứ tưởng tối nay phải đối phó với một người vô cùng phiền toái, có chút lo lắng mình không thể giúp được. Không ngờ hôm nay tỉ thí còn thấy chưa đủ.

Tạ Tiểu Giang vui vẻ ăn cơm, im lặng ngồi cạnh nghe mọi người đàm luận, không xen mồm.

Mọi người đã nói được hòm hòm, Uông Đại Kỳ để hội Thẩm Huyền chọn ngày đến Hồng Thụy nói chuyện, buổi tiệc này coi như kết thúc rất viên mãn.

Trước khi đi, Uông Đại Kỳ còn đặc biệt gọi Tạ Tiểu Giang qua, cười tủm tỉm đưa cho cậu một tấm danh thiếp.

Tạ Tiểu Giang kinh ngạc mở to miệng, có chút thụ sủng nhược kinh cúi đầu cảm ơn. Trước đây khi Ngụy Vũ Hoàn dẫn cậu đi xã giao, cậu đã học được, những ông chủ quyền cao chức trọng chỉ đưa danh thiếp cho những người có địa vị ngang mình.

Uông Đại Kỳ lại hỏi: “Của cậu đâu?”

Tạ Tiểu Giang lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Tôi vẫn chưa có danh thiếp.”

Ông cười: “Ha ha!”, như có điều suy nghĩ nhìn về hướng Ngụy Vũ Hoàn một chút, rồi nhỏ giọng nói với

cậu: “Cậu rất khá, nếu về sau muốn đổi việc thì có thể suy xét đến Hồng Thuy, tôi sẽ không bạc đãi cậu.”

Tạ Tiểu Giang: “...”

Cậu... cậu đang bị khoét tường sao? (v)

21. Chương 21: Làm Người Của Anh

Trans: Z – **Beta:** Jung.

Uông Đại Kỷ đi rồi, Tạ Tiểu Giang có chút kích động, cậu quay người lại, liền thấy Ngụy Vũ Hoàn một mặt khó lường đang nhìn mình.

“Ông ấy nói với em cái gì?” Ngụy Vũ Hoàn vừa thấy, vẫn nhịn không được mà hỏi.

Tạ Tiểu Giang vầy vầy tẩm danh thiếp trong tay, cười đến mắt cong cong, giọng nói có chút đắc ý: “Uông tổng cho em danh thiếp, nói muốn đổi việc có thể tìm ông ấy.”

Ngụy Vũ Hoàn trầm mặt, cố gắng nén lại sự ghen trong lòng mình, trái lòng bảo: “Thật tốt.”

Tạ Tiểu Giang cười: “Hehe”, trân trọng cất danh thiếp vào túi áo. Người không thể học đại học như cậu vẫn có một nỗi tiếc nuối lớn, cũng làm cậu tự ti sâu sắc, cũng hiểu được mình kém dần tình anh này một bậc. Không cần biết vừa này Uông Đại Kỷ nói thật hay đùa, nhưng vẫn đã công nhận cậu ở một mặt nào đó, việc này so với cho tiền thì càng khiến cậu cảm động hơn.

Tàn tiệc, Tạ Tiểu Giang và Ngụy Vũ Hoàn cùng nhau về vườn hoa Xuân Giang. Ở trên xe, Ngụy Vũ Hoàn nói: “Ồ bàn rượu em nói mấy câu rất hay.”

Tạ Tiểu Giang: “Mấy câu nào ạ?”

Ngụy Vũ Hoàn nói: “Cái gì mà ‘Rượu phùng tri kỷ ngàn chén thiếu’, nói rất hoành tráng, giống như ban này, cứ vậy mà phát huy?”

Đây cũng là ưu điểm của Tạ Tiểu Giang mà Ngụy Vũ Hoàn nhận ra khi ở cạnh cậu. Một đứa nhỏ thông minh lanh lợi, ham học hỏi lại giỏi quan sát, ăn nói như cậu, cho dù không gặp được hần thì sớm muộn cũng sẽ có người đánh giá cao cậu.

Tạ Tiểu Giang nghĩ lại, mặt lại lộ ra sự sùng bái: “Em nói thật mà, anh không thấy là Uông tổng thật

khủng sao?”

Nụ cười trên mặt Ngụy Vũ Hoàn chợt cứng đờ, vị chua trong bụng lại trào lên, hẳn phải nói gì đây? Nói: “Em đừng nghĩ linh tinh, ông họ Uông đó đáng tuổi bố em?” Ha ha ha... có nghĩa là thế nào (=.=)...

Ngụy Vũ Hoàn nhớ lại những lời Tạ Tiểu Giang vừa khóc vừa nói ở con sông gần vườn hoa Xuân Giang sau khi thử rượu, vốn đang đắc chí, cảm thấy mình đối với cậu có ý nghĩa hơn người khác, bây giờ lại không biết có tư vị gì nữa.

Với Tạ Tiểu Giang, đại khái có thể nói với bất kỳ ai những lời như thế đi? Chỉ cần là người đưa cậu đi trải nghiệm, đề bạt cậu, đối xử tốt với cậu thì cậu sẽ sùng bái, cảm kích. Tạ Tiểu Giang thấy Ngụy Vũ Hoàn không nói gì, cảm thấy bầu không khí không đúng lắm, ban nãy lúc ăn cơm cậu đã nhận thấy nhưng lại không rõ ràng lắm, nhưng bây giờ đúng là tâm tình của hắn không tốt thật.

Cậu nhìn hắn một chút, hơi lấy lòng nói: “Em cũng không nghĩ lão tổng của Hồng Thụy lại cho em danh thiếp, anh nói xem, nếu em đến chỗ ông ấy thì có thể giúp người ta làm được gì đây? Em còn cần học nhiều mà.”

Những lời này của Tạ Tiểu Giang có bốn ý là muốn tỏ ra bản thân mình tốt trước mặt Ngụy Vũ Hoàn, hy vọng hắn sẽ giữ mình lại. Bởi vì giao kèo giữa hai người đó là “giúp lẫn này thì sẽ huề nhau”, Tạ Tiểu Giang vẫn luôn nhớ kỹ, cho nên sau ngày hôm nay, chắc hẳn cậu sẽ phải về lại cuộc sống trước đây. Không cần biết là làm chuyển phát nhanh hay làm gì thì đều khác công việc hiện tại một trời một vực.

Vì thế cậu vội vã muốn nói cho Ngụy Vũ Hoàn rằng, anh nhìn đi, em cũng rất có ích, lão tổng của Hồng Thụy còn muốn khoét vách tường kia, mà em vẫn còn muốn đi cùng anh, học bản lĩnh của anh, anh mau giữ em lại đi, dù bưng trà hay rót nước em cũng đồng ý.

Nhưng mà lời này vào tai người ăn dấm là Ngụy Vũ Hoàn lại hoàn toàn biến thành “nịnh nọt”, hắn cười lạnh, châm chọc bảo: “Em có bản lĩnh thế thì làm thế nào chẳng được, đi theo ông ấy, không chừng có thể thăng chức rất nhanh.”

Tạ Tiểu Giang lập tức như bánh bao ỉu, cúi đầu, thất vọng không nói ra lời.

Đoạn đường kế tiếp, hai người vẫn luôn im lặng, ai cũng không nói gì nữa.

Về đến cửa nhà thì Ngụy Vũ Hoàn mới bình tĩnh một chút, cảm thấy hối hận vì những lời “chanh chua” của mình, nhưng hắn không kéo mặt mũi xuống được, cũng không muốn cho Tạ Tiểu Giang xuống thang, đứa nhỏ vong ân bội nghĩa này đang muốn “đổi nghề”, hẳn có thể vui được sao?

“Anh đi tắm.” Ngụy Vũ Hoàn kéo cà-vạt, lạnh mặt cởi áo vest.

Tạ Tiểu Giang: “Vâng” một tiếng, vẻ mặt phức tạp nhìn hắn. Ngụy Vũ Hoàn đi vào phòng tắm, dòng nước

âm áp chảy xuống từ đỉnh đầu, rửa trôi một thân một mỗi cùng áp lực, chỗ nào đó vì Tạ Tiểu Giang mà khẽ ngẩng đầu... đây là phản ứng bình thường. Ngụy Vũ Hoàn thở dài, không có tâm tư gì mà tự mình giải quyết, cố gắng áp đi dục vọng của mình.

Nhưng càng nhịn thì lòng lại càng loạn hơn.

Ngụy Vũ Hoàn đâm một phát vào tường gạch men, cắn răng nghĩ, mục tiêu ban đầu của mình là muốn có được Tạ Tiểu Giang, sao bây giờ càng chạy càng trật? Nếu lúc trước dùng cách trực tiếp dụ người lên giường thì bây giờ sẽ không vì mấy chuyện đầu đầu này mà giận dữ.

Tắt vòi hoa sen, Ngụy Vũ Hoàn choàng áo tắm ra ngoài. Không nhịn nữa, NND! Đêm nay hẳn sẽ nói cho cua nhỏ kia biết rốt cuộc là hẳn muốn cái gì!

Nhưng lúc hẳn vào phòng ngủ, thì Tạ Tiểu Giang đã đứng dậy, nói với hẳn: “Vũ ca, em xin lỗi.”

Ngụy Vũ Hoàn: “???”

Vừa nãy Tạ Tiểu Giang thất vọng đợi trong phòng cả nửa ngày, cậu nhận ra Ngụy Vũ Hoàn không vui, nhưng vẫn không biết vì sao đối phương lại như thế.

Tuy tối nay Tạ Tiểu Giang không uống nhiều như hôm thử rượu, nhưng tốt xấu gì trong bụng cũng có hai, ba cân rượu trắng, đại não nóng bừng bừng đây. Lòng cậu không nén được, để cậu ngủ một đêm mà cứ ôm chuyện trong lòng thì không bằng cho cậu một đao cho thoải.

Tạ Tiểu Giang rưng rưng mở miệng nói: “Em không biết mình nói sai cái gì, hay làm sai chuyện gì nữa...”

Ngụy Vũ Hoàn liền phủ nhận theo bản năng: “Hôm nay em làm rất tốt.”

“Nhưng em cảm thấy anh không vui, lúc em nói mình sẽ đến Hồng Thụy thì anh cực kỳ không vui, có thể là em cảm giác sai. Anh đối xử với em tốt như thế, nếu anh không đuổi thì chỗ nào em cũng không đi. Nhưng trước đây anh đã nói, chờ xong chuyện này chúng ta sẽ huê nhau. Nên em đã nghĩ tiếp theo mình nên đi đâu...” Tạ Tiểu Giang nói lung tung, vừa buồn lại vừa sốt ruột, mắt hồng hồng, như thể sắp khóc đến nơi: “Em ăn nói rất vụng, cũng không biết phải nói thế nào, thật ra em có chút tiếc nuối anh...”

Ngụy Vũ Hoàn nghe xong, còn đầu mà ghen với chả tuông, tim lập tức bay thẳng lên trời, bùm bùm nổ pháo hoa!

“Ai nói cho em đi?” Hẳn tùy tiện xoa đầu, khói mù trên mặt tan hết.

Tạ Tiểu Giang: “Hả?” một tiếng, ngơ ngác ngẩng đầu.

Khoé miệng Ngụy Vũ Hoàn cong lên thành nụ cười xấu xa, nói: “Hoà nhau chính là một cú em đá anh, mấy chuyện trước đó anh còn chưa tính đâu.”

Tạ Tiểu Giang nhếch miệng, bị những “lời đùa cợt” này của Ngụy Vũ Hoàn lừa đến ngây ra: “Sau này phải tính thế nào ạ?”. Hỏi được câu này, cậu cũng như trút được gánh nặng, thậm chí còn thấy mừng rỡ.

Nhưng cậu còn chưa kịp vui trong khi mình bị lừa thì thấy Ngụy Vũ Hoàn một bước đến gần mình.

Đôi mắt sâu không thấy đáy của đối phương làm Tạ Tiểu Giang lùi xuống một bước theo bản năng, tiềm thức cậu đang đánh hồi chuông nguy hiểm đây.

Nhưng Ngụy Vũ Hoàn không do dự, hần mang theo quyết tâm đập nôi chìm thuyền đi tới trước mặt cậu, nắm cầm cậu, nghiêm túc nói: “Làm người của anh đi Tạ Tiểu Giang, từ nay về sau anh nuôi em.”

Tạ Tiểu Giang ngây ra.

Tạ Tiểu Giang cả người đều mông, những lời này như là một đại đoàn bọc tương hồ miên hoa, tắc trụ đầu của hần.

Trong lúc cậu còn ngây ngốc nghĩ xem ý của cụm từ “nuôi em” là gì thì đã bị cái bánh nhân thịt của đối phương đập cho u cả đầu.

Ngụy Vũ Hoàn nhìn vào đôi mắt đang mông lung bàng hoàng của cậu, nói: “Anh sẽ cho em tiếp tục đi học, lên đại học, cho em cái ăn cái mặc, đưa em đi chu du thế giới, để em vô lo vô nghĩ, một đời bình an... được không?”

Tạ Tiểu Giang: “...”

Tiếp tục đi học, lên đại học, vô lo vô nghĩ...

Ôi mẹ ơi...

Nói ra những lời này Ngụy Vũ Hoàn cũng giật nảy mình, hần chưa từng nói những lời hứa “nhất sinh” này với những tình nhân khác, nhưng lần này hần lại không chút suy nghĩ thốt ra.

Trái tim Ngụy Vũ Hoàn cũng bắt đầu hoảng loạn rồi, hần tự dưng phát hiện ra mình chưa từng nghiêm túc trong chuyện tình cảm như thế này.

Bởi vì yêu quá, vì để ý nên hần bắt đầu khẩn trương nhảy ra đủ thứ kết quả... Tạ Tiểu Giang hiểu những lời hần nói không? Cậu sẽ từ chối sao? Cậu sẽ ghét bỏ, ghê tởm hần sao? Cậu sẽ lại chạy trốn lần nữa sao?

Tạ Tiểu Giang ngây ra, chợt nhớ tới em gái Tạ Tiểu Khê của mình: “Nhưng mà em còn phải kiếm tiền, em gái của em...”

Thấy cá đã cắn câu, Ngụy Vũ Hoàn liền ngắt lời cậu: “Bao gồm cả em gái em, học phí, sinh hoạt phí, toàn bộ do anh phụ trách.”

Tạ Tiểu Giang ngây ra, hốt hoảng: “Tốt như vậy...”

“Đúng thế.” Hắn buông cầm cậu ra, sờ đầu đối phương, tiện đà giữ gáy cậu, nhẹ nhàng tới gần.

Tạ Tiểu Giang không nhận ra động tác này quá mức ái muội, ngược lại rất ngơ ngác hỏi: “Vì sao?”

Vì sao Ngụy Vũ Hoàn lại đối xử tốt với cậu như vậy? Vì sao lại muốn cậu làm thế? Hắn muốn cậu học tấn tới để về sau báo đáp hắn sao?

Nhưng mà Tạ Tiểu Giang không còn hơi sức đâu mà nghĩ nữa, một giây sau, đầu óc của cậu liền đơ ra!!

Bởi vì Ngụy Vũ Hoàn đã dùng hành động để trả lời.

Môi âm ẩm, là xúc cảm của người khác, ở giữa cực nóng, là một hơi thở xa lạ, mà người đó, lại là một người đàn ông.

Cậu bị hôn, lại còn là bị một người đàn ông hôn.

Tạ Tiểu Giang như bị trúng thuật định thân, đứng ngây ra, bị Ngụy Vũ Hoàn xâm nhập đôi môi, đối phương nhẹ nhàng liếm hàm răng cậu, còn mút đầu lưỡi cậu nữa...

“A!” Tạ Tiểu Giang giật mình, cả người bàng hoàng như thiên lôi đánh trúng đầu. Cậu đẩy người cao hơn mình phân nửa cái đầu ra, dừng hai giây mới hồn quay về mà nhìn đối phương.

“Anh...” Đầu Tạ Tiểu Giang loạn như cào cào, đầu nhanh chóng hiện lên những cụm từ “gay”, “đồng tính luyến ái”, “thích đàn ông”.

Trước đây cậu tán gẫu với các cô gái ở Phong Nhụy nhiều lắm, đương nhiên không xa lạ với mấy từ này. Nhưng Phong Nhụy là nơi chủ yếu nữ phục vụ phái nam, tỉ lệ gặp phải khách đồng tính nam là vô cùng thấp. Tạ Tiểu Giang không ngờ Ngụy Vũ Hoàn là loại người này, hơn nữa hắn đối với hình tượng đồng tính “ẻo lả” trong mắt cậu hoàn toàn bất đồng.

“Có ghét bỏ không?” Ánh mắt Ngụy Vũ Hoàn loé lên, yên lặng nhìn cậu. So với ghét bỏ, Tạ Tiểu Giang cảm thấy khiếp sợ, xấu hổ, không tiếp thu nổi, còn có chút ngượng ngùng. Dù sao từ bé đến lớn, cậu còn

chưa từng hôn môi con gái chứ đừng nói là đàn ông.

22. Chương 22: Có Thể Thử Xem

Trans: Z – **Beta:** Jung.

Ngây ra hồi lâu, Tạ Tiểu Giang vẫn thành thực lắc đầu, nhưng mà trong não cậu vẫn loạn cào cào như cũ.

“Còn chưa rõ?” Ngụy Vũ Hoàn nhú mày, xác nhận Tạ Tiểu Giang không ghét việc hôn mình liền càng nắm chắc hơn.

Tạ Tiểu Giang ngây thơ nhìn hắn, ban nãy bị Ngụy Vũ Hoàn hôn mà nóng lên, vô thức liếm liếm lưỡi như muốn liếm rớt cảm giác in dấu. Thế nào nhỉ, cậu thực sự không ghét, mà lại cảm thấy tim đập dữ dội... xấu hổ, mẹ nó rất xấu hổ!

Ngụy Vũ Hoàn không chuyển mắt mà cứ nhìn cậu, cầm thật chặt một tay cậu, nói: “Bởi vì anh thích em, muốn em, đang theo đuổi em.”

“...” Đệch! Tạ Tiểu Giang nghe mà nổi da gà, hiện tại không chỉ có môi mà mặt cậu đã đỏ bừng hết rồi.

Bởi vì cậu mặt búp bê, cũng không cao, hồi còn đi học cậu không phải loại hình được hoan nghênh. Lúc còn đi làm ở Phong Nhụy, kể cả có quan hệ tốt với mấy cô gái kia đến đâu thì các cô phần lớn đều đối xử với cậu như em trai, chưa từng có ai theo đuổi cậu.

Hơn nữa, từ khi còn nhỏ đã phải gánh áp lực nuôi gia đình, cho nên cậu không còn hơi sức đâu mà nghĩ đến chuyện gái trai. So với cái mộng tưởng “gả vào hào môn làm phú bà”, thì người xuất thân nông thôn như Tạ Tiểu Giang phải kiên định, cũng phải thực tế lắm, muốn cưới vợ thì phải có tiền, mà cậu một không tiền hai không có bản lĩnh, mà còn phải nuôi một em gái, lấy đâu ra tiền mà đi yêu đương?

Cho nên kinh nghiệm ở phương diện này của cậu thực sự thiếu đến đáng thương, cậu thậm chí còn không rõ liệu mình có thể chấp nhận được một người đàn ông hay không, điều này đã phạm vào thế tục luân lý mà cậu tiếp nhận, mà cậu lại rõ ràng mình không ghê tởm việc Ngụy Vũ Hoàn hôn mình.

“Vũ ca...” Tạ Tiểu Giang run giọng gọi Ngụy Vũ Hoàn, xoắn xuýt đến độ ruột cậu thắt cả lại.

Như thế nào đây, cậu nên nói gì? Cậu chưa từng được dạy được đàn ông tỏ tình thì nên làm gì, người đàn ông này nói sẽ nuôi cậu, cho cậu đi học, đào tạo cậu, đãi ngộ hấp dẫn như thế, không phải cậu nên cao hứng sao?

“Ừ?” Ngụy Vũ Hoàn lại hướng về phía trước, không cho đại não của đối phương thời gian giảm xóc, lại cúi đầu hôn lần nữa.

Thất lựng Tạ Tiểu Giang bị ôm chặt, cậu muốn né, nhưng đúng lúc này bàn tay của Ngụy Vũ Hoàn tấn công đến, nắm chặt ót cậu. Tạ Tiểu Giang bị sờ đến da đầu run lên, mẫn cảm rên rỉ một tiếng, đại não như nổ tung, trước mắt đều là ánh sáng lóa mắt.

Đối mặt với một tay tình trường già đời kinh nghiệm hôn phong phú, Tạ Tiểu Giang hoàn toàn không có năng lực chống đỡ!

Mỗi một dây thần kinh đều đang run rẩy vì hưng phấn, mỗi một tế bào đều mẫn cảm sợ run. Cậu chưa từng biết hôn thoải mái như thế, cậu nghĩ mình sắp “lên” rồi...

Bởi vì có ý phản kháng mà túm lấy tay Ngụy Vũ Hoàn, theo nụ hôn này, khiến cậu từ từ chuyển thành phản đỡ.

Lúc Ngụy Vũ Hoàn buông cậu ra, Tạ Tiểu Giang hình như có chút dục cầu bất mãn mà chẹp miệng nhìn đối phương rồi thả mồm thở, không hoàn hồn được.

“Không ghét, thì cũng không thể không được em thích?” Ngụy Vũ Hoàn nhìn cậu, nhẹ nhàng xoa xoa mũi cậu, ôn nhu hỏi: “Ồ cạnh anh đi, Tạ Tiểu Giang.”

Tạ Tiểu Giang khẽ nhếch miệng, tâm đột nhiên động.

Cậu không phải phụ nữ, không có bị chiếm tiện nghi, hơn nữa điều kiện mà Ngụy Vũ Hoàn đưa ra mê người như thế, Tạ Tiểu Giang mừng còn không kịp, đối với một người đứng dưới đáy xã hội như cậu mà nói thì “cốt khí” gì đó cực kỳ gió thoảng mây bay, cũng không phải quan hệ loạn thất bát tao gì...

Nghe nói người thành phố đều rất thoáng, Tạ Tiểu Quang cảm thấy mình cũng phải dứt bỏ những suy nghĩ thể tục, hai người đàn ông thì làm sao? Cậu đã không ghét hành động tiếp xúc thân mật của Ngụy Vũ Hoàn thì còn lý do gì mà từ chối?

Tạ Tiểu Giang rũ mắt, ấp úng nói: “Em chưa yêu bao giờ, cũng không biết nên yêu đàn ông thế nào. Nhưng nếu là Vũ ca, thì em có thể thử xem.” Nói rồi, mặt Tạ Tiểu Giang đỏ đến nỗi có thể đổ máu.

Ngụy Vũ Hoàn cao giọng cười cười, ôm chặt lấy cậu rồi xoa xoa đầu cậu, trong tiếng cười tràn đầy sự sung sướng.

Tạ Tiểu Giang vui mắt vào ngực hắn, chiều cao cùng dáng người chênh lệch khiến cậu có ảo giác mình đang rúc vào ngực đối phương, có chút dị dị. Cậu cảm thấy mình không giống một nam tử hán mà giống một người bé nhỏ, cần người bảo vệ vậy. Nhưng không hiểu sao cậu rất hưởng thụ loại cảm giác được che chở này, giống như buổi sáng hôm đó, khi tỉnh lại trong ngực Ngụy Vũ Hoàn, cậu cảm thấy rất hạnh phúc.

Đôi tay Tạ Tiểu Giang giương lên không trung vài giây, cuối cùng chậm rãi, lặng lẽ ôm lại đối phương.

Sợ khiến cậu sợ hãi, đêm đó Ngụy Vũ Hoàn không phát sinh quan hệ với đối phương ngay.

Mỗi lần hôn cậu thì phản ứng của cậu rất trực trặc, cho dù trước đây cậu có để Ngụy Vũ Hoàn thấy mình có bao nhiêu “thông minh” cùng “giảo hoạt”, thì về chuyện tình yêu, cậu thực sự quá mức đơn thuần.

Thậm chí Ngụy Vũ Hoàn còn cảm thấy, có lẽ Tạ Tiểu Giang còn không rõ mình đã quyết định cái gì, mơ hồ hồ hồ liên bản bản thân.

Nhưng cũng được, hẳn có thể chậm rãi dạy dỗ, chỉ đường cho cậu.

Khi trước Ngụy Vũ Hoàn tán Tùng Viễn còn phải hoa tiền nguyệt hạ một trận, thì đối với Tạ Tiểu Giang, hẳn càng phải kiên nhẫn, ai bảo thích cậu, thích đến hứa cả “một đời”.

Hơn nữa chuyện này còn phát triển thuận lợi đến ngoài dự kiến của Ngụy Vũ Hoàn. Trước khi tỏ tình, tính hướng của Tạ Tiểu Giang hẳn không xác định được, chỉ dựa vào những tiếp xúc cơ thể trong lúc lơ đãng mà đoán được tiểu gia hỏa này cũng không đến mức độ ghét bỏ, cho nên mới mạo hiểm một lần. Nếu Tạ Tiểu Giang không cong, hai người rất có khả năng tèo luôn, như thế thì việc tán cậu sẽ khó khăn hơn nhiều. Nhưng không ngờ “lừa” Tạ Tiểu Giang dễ như thế, Ngụy Vũ Hoàn quả thực muốn cười ra tiếng.

Đêm đó, Ngụy Vũ Hoàn ôm Tạ Tiểu Giang đi ngủ, đôi bàn tay to rất tự nhiên chu du trên người đối phương. Tạ Tiểu Giang đúng là chưa quen, xoắn xuýt đến nỗi chân cũng không biết nên đặt ở đâu.

Ngụy Vũ Hoàn an ủi cậu: “Đêm nay anh chỉ sờ thôi, sẽ không làm.”

Tạ Tiểu Giang khô miệng: “A!” một tiếng, nhưng vẫn cảm thấy rất xoắn xuýt.

Ngụy Vũ Hoàn thâm tình chân thành hôn trán cậu, lại nói: “Anh thích em, đương nhiên muốn hôn em, ôm em, nhưng anh cho em thời gian làm quen, chúng ta từ từ sẽ đến.”

Tim Tạ Tiểu Giang nhảy loạn “Bịch bịch”, cậu chậm rãi trấn an suy nghĩ hỗn loạn, nhỏ giọng nói: “Anh bắt đầu thích em từ lúc nào vậy?”

Ngụy Vũ Hoàn cười cười: “Đại khái là từ lúc xem ‘video theo dõi’ đi?”

Hai má cậu nóng lên, cuối cùng cậu cũng suy nghĩ cẩn thận vì sao hồi trước Ngụy Vũ Hoàn đến Phong Nhụy rồi muốn chúc rượu mình. Cậu đã phải sớm đoán được ánh mắt của hắn có chỗ cổ quái mới đúng. “Anh đúng là có chút biến thái!”, cậu nhỏ giọng nói.

“Biến thái?” Ngụy Vũ Hoàn bật cười, trêu cậu: “Anh cảm thấy phương thức gặp nhau này rất lãng mạn. Em biết Tề Mộ Anh hình dung em thế nào không? Cậu ta nói em là ‘óc mượn hồn’, còn đặt biệt hiệu cho em là ‘Cua nhỏ’.” Hắn nhéo nhéo mặt cậu, bỡn cợt: “Cua nhỏ, em nên cảm thấy may mắn vì mình đáng yêu như thế đi, nếu không anh đã sớm tổng em vào đồn cảnh sát, chưa đến ba năm thì đừng mong ra.”

Tạ Tiểu Giang rụt cổ, nghĩ mà thấy sợ: “Em dân trí thấp, anh đừng đùa hớ em, em chỉ trộm ở mấy ngày mà bị giam lâu thế sao?”

“Em nói xem?” Ngụy Vũ Hoàn vẫn đùa hớ cậu, tội danh này pháp luật quy định phạt tù nhiều nhất là ba năm, lại nói hành vi phạm tội của Tạ Tiểu Giang không nặng, nhiều nhất nửa năm là xong việc. Nhưng hôm nay Ngụy Vũ Hoàn phải lên lớp cậu một trận, tránh cho đứa nhỏ ngốc này lạc lối lần nữa. Nhưng hắn lại nghĩ, bây giờ có mình che chở cậu rồi, hắn là cậu sẽ không còn cơ hội phạm sai nữa đâu.

Tạ Tiểu Giang im lặng một lát, lại hỏi: “Vũ ca, anh thật sự sẽ cho em đi học tiếp sao?”

Ngụy Vũ Hoàn: “Ừ, em không muốn học đại học sao?”

Vừa nói đến vấn đề này, Tạ Tiểu Giang liền hưng phấn: “Muốn chứ! Nhưng mà... nhưng mà em quên gần hết kiến thức trung học rồi, em còn phải tham dự kỳ thi vào tháng sáu sao? Chỉ có tiếng Anh bình thường em vẫn đọc, không biết thi lại được bao nhiêu điểm nữa.” Cậu nghĩ, lại lo lắng.

Ngụy Vũ Hoàn vỗ vai cậu, trấn an: “Đừng nóng vội, em không cần thi, để anh tìm vài trường đại học trong thành phố S có quan hệ, giúp em đầu tư nhập học.”

Tạ Tiểu Giang hỏi: “Đầu tư nhập học là thế nào?”

Ngụy Vũ Hoàn: “Ừm, chính là đầu tư cho trường ít tiền, bên đó liền nhận em vào học.”

Tạ Tiểu Giang: “Có mất nhiều tiền không?”

Ngụy Vũ Hoàn: “Không, tìm một trường tốt cũng cần một, hai trăm vạn đi.”

Cậu kêu lên: “Một hai trăm vạn!?”, mẹ ơi đây mà là không nhiều á!?

Ngụy Vũ Hoàn xoa đầu cậu, cười nói: “Một hai trăm vạn em còn thấy nhiều? Đây là còn dựa vào quan hệ đấy, Trung Quốc lắm kẻ có tiền, em nghĩ ai cũng có thể đầu tư nhập học à? Nếu là thế thì phú nhị đại danh giá không tràn ra đi? Thật ra cho em du học càng dễ hơn, bốn năm trăm cũng một số này. Nhưng bây giờ anh ở trong nước, chơi trò yêu đương bay tới bay lui rất mệt mỏi, cho nên em nhất định phải đi học trong thành phố S.”

Tạ Tiểu Giang kinh ngạc không thốt nên lời, đối với kẻ có tiền mà nói, đây chỉ là con số... con số... con số...

“Nhưng mà, để em đi học mà tốn nhiều tiền như thế, đáng sao?” Cậu xoắn xuýt nói: “Em có thể chuẩn bị để thi mà.”

Ngụy Vũ Hoàn nắm chặt tay cậu, nói: “Có đáng hay không thì do anh cảm nhận, em còn tâm tư nghĩ chuyện này, không bằng nghĩ xem mình muốn học ngành gì. Bây giờ tuy là cuối năm, muốn xếp lớp cũng phải chờ mùa thu sang năm, nhưng càng quyết định sớm thì càng chuẩn bị được sớm.”

Tạ Tiểu Giang vốn nên từ chối, ân tình lớn như thế, cậu cảm thấy mình nhận không nổi. Nhưng việc đi học có lực hấp dẫn quá lớn với cậu, mãi mới có được cơ hội này, sao cậu có thể để nó vụt mất được? Cậu luôn biết xã hội này có bao nhiêu hiện thực, so với chơi trò thanh cao, không bằng bây giờ nhận ân tình của Ngụy Vũ Hoàn rồi sau này từ từ trả lại.

Cậu rất nhanh đã nghĩ thông suốt, hỏi: “Vũ ca, anh học ngành gì?”

Ngụy Vũ Hoàn: “Anh? Ngành chính quy là tài chính, là thạc sĩ quản lý thương mại.”

Cậu kiên định nói: “Em cũng phải học tài chính.”

Ngụy Vũ Hoàn nhướn mày: “Vì sao?”

Cậu đáp: “Sau này em cũng muốn kiếm tiền to như anh.”

Ngụy Vũ Hoàn tự nhủ, em ở cạnh anh cả đời tiêu không hết tiền, còn muốn kiếm gì nữa.

23. Chương 23: Đùng Lún Quá Sâu

Trans: Z – **Beta:** Jung.

Tạ Tiểu Giang được Ngụy Vũ Hoàn ôm, có chút ngượng ngùng, lại không được tự nhiên, nhưng lại khó hiểu hưng phấn, để giảm bớt không khí quý dị cùng tâm trạng xấu hổ này, cậu chỉ có thể không ngừng nói chuyện với Ngụy Vũ Hoàn.

Ban đầu còn hỏi một ít chuyện hần đáp được, mấy câu sau lại khiến hần đỡ khóc đỡ cười. Bây giờ hần đang vô cùng khó khăn nhẫn nại, đứa nhỏ này lại còn không an phận nhích tới nhích lui trong ngực hần, thật là muốn mạng người mà.

Hàn huyền khoảng một tiếng, Ngụy Vũ Hoàn không chịu nữa, nhẹ vỗ mông Tạ Tiểu Giang, nói: “Được rồi, có gì thì mai nói tiếp, nếu em không ngủ thì anh sẽ làm chuyện khác.”

Tạ Tiểu Giang lập tức ngậm miệng, cứng ngắc như người gỗ nằm trong ngực hắn.

Nhưng cậu vẫn không ngủ được, chắc là do chất cồn làm phiền, đại não cậu đang phấn khởi như siêu cấp Mary ăn được ngũ giác tinh.

Ngược lại với Ngụy Vũ Hoàn, người mới dùng rất nhiều sức lực áp chế dục vọng, Tạ Tiểu Giang vừa an phận thì hắn có chút mệt mỏi muốn ngủ. Ngửi được mùi rượu thoang thoảng trên người đối phương, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể có chút nóng bỏng của người kia, hắn rất nhanh đã rơi vào mộng đẹp ngọt ngào.

Tạ Tiểu Giang mất ngủ đến hơn nửa đêm, cậu rất sốt sắng vì “trải nghiệm tình yêu” mà từ trước tới giờ chưa được trải qua, mãi đến rạng sáng mới ngủ say.

Sáng hôm sau, cậu được Ngụy Vũ Hoàn hôn tỉnh.

—— Tui là đường phân cách trong sáng ——

Tạ Tiểu Giang xấu hổ đến hốt hoảng, thở dốc, tay vô lực đặt trong ngực Ngụy Vũ Hoàn.

Hắn thấp giọng cười, giọng nói khàn khàn gợi cảm, hôn hôn môi cậu, nói: “Em nằm tiếp đi.”, rồi đứng dậy vào phòng tắm giải quyết.

Nhớ tới chuyện ngày hôm qua, đại não Tạ Tiểu Giang nổ tung.

Trời ơi, đây là quyết định điên rồ nhất cuồn cuộn đời này của cậu!

Trên đường đến công ty, Tạ Tiểu Giang nói với Ngụy Vũ Hoàn: “Tối nay em muốn đến bến xe mua vé xe về nhà.”

Ngụy Vũ Hoàn sửng sốt, trợn mắt hỏi: “Về nhà làm gì?”

Tạ Tiểu Giang: “Ừm, năm mới mà.”

Em gái cậu đã sớm được nghỉ, bây giờ đang sống tạm ở nhà cô, hai năm sau khi bà nội qua đời, Tạ Tiểu Giang và Tạ Tiểu Khê đều đến nhà cô để đón năm mới. Mới đó cậu còn gọi cho em gái, đồng ý trước hai chín tết sẽ về nhà.

Mỗi ngày Ngụy Vũ Hoàn và Tạ Tiểu Giang đều ở cạnh nhau, rất nhanh liền quên bống chuyện này.

“Đừng về, ở lại thành phố S đón năm mới với anh đi.” Ngụy Vũ Hoàn nói.

Đây là câu nói trong lúc xúc động thôi, cả hấn cũng phải về nhà đón năm mới với bố mẹ, không thể nào ở cạnh cậu được.

Hay là đưa Tạ Tiểu Giang về nhà mình?

Suy nghĩ này vừa nảy ra thì Ngụy Vũ Hoàn liền sững sốt, lạ thật, nhiều năm như thế mà hấn chưa từng có suy nghĩ dẫn người nào về nhà mình, Tạ Tiểu Giang là người đầu tiên!

Hấn lại nghĩ, nếu đưa cậu về nhà thì có thể xem trò vui, nhất là phản ứng của mẹ mình.

Ngụy Vũ Hoàn nhếch môi cười, hấn và cậu vừa mới xác định mối quan hệ, làm như thế không chỉ dọa bà Ngụy, mà còn dọa cả Tạ Tiểu Giang nữa.

Đang do dự thì cậu lại từ chối: “Không được, nhà em năm mới đều phải quay về cúng tổ tiên, đây đã là tập tục. Em là trưởng tôn nhà họ Tạ, nhất định phải về.”

Ngụy Vũ Hoàn khó chịu nắm tay cậu, mân mê ngón tay cậu, nói: “Được rồi, nhưng mà không cần mua vé, để anh bảo tài xế đưa em về.” Hấn nén lại suy nghĩ muốn đi theo Tạ Tiểu Giang, không biết là đang giải thích cho cậu hay là tự an ủi bản thân mà bảo: “Tức Thiên cũng không xa, đi mấy giờ là tới.”

Tạ Tiểu Giang gãi gãi lòng bàn tay hấn, cười hehe: “Cảm ơn Vũ ca.”

Chỉ một động tác nhỏ như thế mà Ngụy Vũ Hoàn lại cảm thấy thích đến chết, lập tức sà qua muốn hôn ai đó.

Tạ Tiểu Giang sợ đến mức kêu: “Á á!”, mắt nhìn về phía lái xe ngồi đằng trước, ở nhà thì khanh khanh ta ta được đấy, nhưng ở trước mặt công chúng hay người lạ thì thoáng quá rồi, người bảo thủ như cậu không tiếp thu nổi.

Ngụy Vũ Hoàn cười cười, lòng hiểu rõ mà buông cậu ra, nhưng vẫn không quên nhéo nhéo mặt cậu.

Da Tạ Tiểu Giang rất thích, không có mụn, không dầu, không nhậy cũng không sần sùi, mềm mềm co giãn như da trẻ con, Ngụy Vũ Hoàn nhéo đến nghiện.

Ngày nghỉ lễ của công nhân viên tại công ty hấn giống với quy định của nhà nước, đều là hai chín âm mới bắt đầu được nghỉ. Những người lớp trên thì tương đối tự do, bởi vì nhiệm vụ trong năm đã hoàn thành trong một tháng, chỉ còn rất ít quyết định được tiến hành sau thôi.

Theo lý thuyết, nếu như không có việc gì thì Ngụy Vũ Hoàn có thể thả Tạ Tiểu Giang về nhà ăn tết sớm. Nhưng sao mà hấn bỏ được, kể cả hấn có đi làm thêm hai ngày thì cũng không muốn cho Tạ Tiểu Giang đi sớm như vậy.

Công ty tổ chức tiệc tất niên, Ngụy Vũ Hoàn đã bao hết một nhà hàng cao cấp rồi.

Hắn và một vài giám đốc cấp cao ngồi một bàn, Tạ Tiểu Giang, Lý Tu Nhã cùng những thư ký khác ngồi một bàn.

Trước khi vào bữa ăn, thân là CEO, Ngụy Vũ Hoàn sẽ lên bục tổng kết cuối năm. Tạ Tiểu Giang ngồi bên dưới, mắt nhìn chăm chăm Ngụy Vũ Hoàn, người đàn ông dưới ánh đèn lại càng đẹp trai hơn, khóe mắt hay đuôi lông mày đều tràn trề mị lực tự tin. Cậu nhớ đến chuyện đêm qua người này còn ôm mình ngủ, tai lập tức nóng bừng bừng.

... Làm sao đây, cậu cảm thấy mình cũng rất thích Vũ ca.

Cậu vẫn luôn đem tình cảm của mình cho Ngụy Vũ Hoàn trở thành một loại cảm kích cùng sùng bái, mãi cho đến khi hắn xé bức màn kia ra, Tạ Tiểu Giang mới nhận ra, đây cũng có thể là hâm mộ và yêu thích.

Nếu không xu hướng tư duy tâm lý “cùng giới tính không thể yêu nhau” như bình thường, thì hắn là cậu đã hiểu sai rồi.

Nói như thế, hai người xem như là lưỡng tình tương duyệt đi? Tạ Tiểu Giang không nhận được mà ngốc nghếch cười cười.

Ngụy Vũ Hoàn xuống bục về bàn mình đang ngồi, lúc ngồi xuống còn đặc biệt nhìn qua chỗ cậu, nháy mắt với cậu rồi cười ái muội.

Tim Tạ Tiểu Giang đột nhiên đập mạnh, cậu nhanh chóng cúi đầu ăn ăn, cười càn ngu hơn.

Ăn được một nửa thì Tạ Tiểu Giang vào toilet đi vệ sinh, Lý Tu Nhã cũng theo đuôi.

“Lý ca.” Cậu lễ phép chào hỏi, những thư ký khác của Ngụy Vũ Hoàn đều đối xử với cậu rất khách khí, chỉ có Lý Tu Nhã là ôn hòa với cậu, khiến cậu có chút kính sợ rất khó hiểu.

Nhưng nghe nói Lý Tu Nhã tốt nghiệp thạc sĩ từ một trường đại học danh giá, Tạ Tiểu Giang thừa nhận mình kém hơn anh nhiều, có công việc ở đây đều là dựa vào mối quan hệ với Ngụy Vũ Hoàn, đồng nghĩa với việc đi cửa sau, thế mà thái độ của anh với cậu vẫn rất bình thường.

Đi vệ xong thì rửa tay, Lý Tu Nhã cũng đang rửa tay.

Tạ Tiểu Giang cúi đầu không dám nói gì, không ngờ vài giây sau, Lý Tu Nhã lại chủ động hỏi: “Ngụy tổng đối xử với cậu rất tốt?”

“Dạ?” Tạ Tiểu Giang giật mình, có chút khó hiểu: “Vâng...”

Ban này ở ngoài, Tạ Tiểu Giang không phát hiện ra hành động “mặt mày đưa tình” của mình và Ngụy Vũ Hoàn đã sớm bị Lý Tu Nhã nhìn hết không sót thứ gì.

Lý Tu Nhã nhẹ nhàng vẩy hết nước, chậm rãi rút giấy ăn ra, cười nhạt: “Anh ta đối với ai cũng như thế.”

Tạ Tiểu Giang có chút không hiểu, Lý Tu Nhã lau tay xong liền quay qua, nheo mắt, nhẹ giọng nói: “Tôi lấy thân phận của người từng trải khuyên cậu, đừng lún quá sâu.”

Nói rồi, Lý Tu Nhã liền xoay người rời đi, mặt không đổi sắc, giống như vừa nói chuyện công việc với cậu mà thôi.

Tạ Tiểu Giang lơ mơ, mình và Ngụy Vũ Hoàn mới xác định mối quan hệ hôm qua thôi, Lý Tu Nhã đã nhìn ra gì sao? Không thể nào! Ngụy Vũ Hoàn không thể nói yêu với tất cả mọi người chứ? Nhưng mà, “người từng trải” là có ý gì?

Đang nghi hoặc đi ra ngoài thì Ngụy Vũ Hoàn đột nhiên đi vào.

Tạ Tiểu Giang nhìn thấy hắn, đại não lập tức trống rỗng, bản thân cũng không ý thức được việc mình cười ngu gọi: “Vũ ca~”

Ngụy Vũ Hoàn cũng cười, chân thành đi tới trước mặt cậu, đẩy người vào trong.

“Anh làm gì vậy...” Tạ Tiểu Giang bị hắn kéo nên có chút hoảng.

Ngụy Vũ Hoàn cúi đầu cắn tai cậu, nói: “Nhớ em, để anh hôn nào.” Nói rồi, hắn liền đẩy cậu vào một gian, rồi nhanh tay đóng cửa lại.

“Làm gì vậy... A!” Tạ Tiểu Giang dựa lưng vào tấm ngăn, hai tay bị Ngụy Vũ Hoàn túm chặt, không có chỗ trốn.

Hôn sâu đến mấy phút đồng hồ, Ngụy Vũ Hoàn còn dè môi xuống cánh môi cậu, nhẹ nhàng chà chà cùng hai má, một bên thấp giọng nỉ non: “Trong một chỗ không có em ở cạnh, anh đã muốn làm em.”

“... Anh... anh không thể làm trong toilet được...” Trái tim của Tạ Tiểu Giang nhảy như nai con nhảy nhót, nghiêng đầu, lấp bắp đổi đề tài, lại xấu hổ phần nộ nghĩ, Ngụy Vũ Hoàn đúng là quá lưu manh.

Bị gây sức ép như thế, cậu hoàn toàn ném những lời Lý Tu Nhã nói ra khỏi đầu.

Ngụy Vũ Hoàn vì Tạ Tiểu Giang mà để một cái bàn nhỏ trong phòng làm việc của mình, còn đặc biệt tặng cho cậu một cái laptop. Trước đây việc cậu làm được không nhiều lắm, chỉ có thể hỗ trợ chỉnh sửa, pha café, lúc không có việc gì thì lên mạng.

Trừ những tài liệu cơ mật thì Ngụy Vũ Hoàn gần như không để phòng cậu, một phòng to như thế, tầng dưới cho cậu dùng, một giá sách to dùng cũng cho cậu nhìn, ngay cả khi Lý Tu Nhã ở cạnh cũng không có đả ngộ như vậy, nhưng một Tạ Tiểu Giang không có bằng cấp gì mà lại khiến Ngụy Vũ Hoàn gần như “công tư bất phân”, vừa mặc kệ lại vừa chiều chuộng.

Trên giá sách của văn phòng bày không ít những đầu sách bán chạy của lĩnh vực tài chính, kinh tế và quản lý. Sau khi Tạ Tiểu Giang biết được Ngụy Vũ Hoàn sẽ cho mình đi học thì khát vọng hướng về tri thức của cậu lại càng mãnh liệt hơn.

Trước khi về nhà có mấy ngày nhàn rỗi, Tạ Tiểu Giang bê một đồng sách, đọc ngấu ngiến như bị bỏ đói.

Ngụy Vũ Hoàn thấy bộ dáng chuyên tâm lại không để ý gì khác của cậu, vừa vui mừng vừa thấy sung sướng, cảm thấy mình vô tình nhặt được một viên ngọc thô rồi.

Hắn rất hưởng thụ quá trình giáo dục Tạ Tiểu Giang, hưởng thụ việc nuôi cậu, lạc thú mãi giữa cậu, giống như nuôi một đứa nhỏ ngây thơ thành người, cuối cùng hoàn toàn tin cậy, ỷ lại mình, cảm kích hắn. Nghĩ đến đây, lòng Ngụy Vũ Hoàn ngập tràn cảm giác thành tựu.

Điều này khiến hắn kinh sợ, hóa ra mình thích chơi trò nuôi nấng! Bảo sao nhiều năm như thế lại không tìm được người yêu hợp ý, không phải là hắn bắt đầu trò chơi không đúng, mà là chơi nhầm trò đó.

Tạ Tiểu Giang sẽ trở thành dạng gì sau khi được hắn “điều giáo” đây? Ngụy Vũ Hoàn thật sự chờ mong.

24. Chương 24: Em Cũng Nhớ Anh

Trans: Z – Beta: Jung.

Đảo mắt đã đến hai mươi tám, lái xe đúng giờ đến vườn hoa Xuân Giang, Ngụy Vũ Hoàn ôm Tạ Tiểu Giang trong lúc đợi, hôn thể nào cũng không đủ.

Tạ Tiểu Giang cũng có chút lưu luyến không rời, lần đầu rơi vào lưới tình, cậu tham lam những cái ôm, mùi hương trên người đối phương, càng thêm tham lam sự chiều chuộng không biết trời trăng của đối phương... Hai người yêu đương chưa đến một tuần mà cậu lại cứ nghĩ là yêu lâu lắm rồi.

Ngụy Vũ Hoàn dùng trán cọ trán cậu, thấp giọng hỏi: “Bao giờ em về?”. Có thể là do việc đứa nhỏ này chạy mất hai lần đã để lại bóng ma trong lòng hắn, bây giờ đối phương phải rời khỏi mình, thật sự hắn rất

bất an.

Cậu đỏ mặt đáp: “Qua mừng năm đi.”

Ngụy Vũ Hoàn giơ tay lên, dùng ngón tay cọ cọ đôi môi bị mình hôn cho hồng của Tạ Tiểu Giang, cười xấu xa nói: “Đợi em về, chúng ta làm đi.”

Gương mặt đang hồng của cậu lập tức đỏ phừng phừng, nhưng cậu rất khó chịu, đều là người trưởng thành, vì sao cậu lại cảm thấy lần nào cũng bị hấn trên chọc nhỉ?

TMD! Ngượng cái gì chứ! Tạ Tiểu Giang cắn răng, lấy hết dũng khí nói: “Được, anh... anh ngoan ngoãn ở nhà chờ em!”

Ngụy Vũ Hoàn ngẩn ra, phản ứng lại liền cười ra tiếng, Tạ Tiểu Giang đã mang theo vali chạy ra ngoài nhanh như chớp, bộ dạng tất tả kia như thể một con mèo bị nhéo đuôi vậy.

Xuống tầng tiền, Ngụy Vũ Hoàn thấy ai kia ngồi trong xe, dùng khăn quàng che đi nửa gương mặt như đà điểu.

Hắn cười cười gõ cửa kính, lái xe rất phối hợp hạ kính cửa sổ chỗ Tạ Tiểu Giang đang ngồi, trong xe có vài món quà tết mà hắn thay cậu mua. Hắn cười nhìn cậu, lại lấy một cái bao đỏ thắm trong túi ra, thấp giọng bảo: “Nè, em cầm đi, đây là lì xì sớm cho em, về mua chút đồ ăn ngon cho em gái.”

Tạ Tiểu Giang rất vui vẻ: “Còn lì xì cho em á!”, cậu ước lượng độ dày, đôi mắt lại mở to hơn, giống như một con cún nhỏ nhìn thấy cục xương ngon lành, hưng phấn: “Thật nhiều tiền!”

Ngụy Vũ Hoàn nheo mắt, hắn có thể nhìn thấy hai sự mâu thuẫn vừa ngốc nghếch vừa狡 hoạt, vừa thành thật vừa chân thực trên người cậu, nhưng sự mâu thuẫn này không khiến người ta ghét, mà lại còn cảm thấy rất chân thật.

Tạ Tiểu Giang nhăn nhó, nhận lì xì liền ngẩng đầu nhìn Ngụy Vũ Hoàn, cảm động nói: “Cảm ơn anh.”

“Cảm ơn cái gì?” Ngụy Vũ Hoàn nhìn không được kéo khăn quàng của cậu xuống, cúi đầu hôn một cái, dịu dàng nói: “Nhớ anh nhiều hơn là được.”

Tạ Tiểu Giang: “...” (O.O)

Ngụy Vũ Hoàn dặn lái xe đi cẩn thận, về đến nơi phải gọi điện báo cáo, sau đó phát tay giục hai người mau đi.

Tạ Tiểu Giang ghé vào cửa sổ, nhìn Ngụy Vũ Hoàn mặc quần áo ở nhà dần dần biến mất khỏi tầm mắt, lòng trống trải, đột nhiên cảm thấy có chút cô đơn.

Làm sao đây, vừa mới tách nhau ra một chút mà cậu đã nhớ hần rồi.

Mở bao lì xì ra, Tạ Tiểu Giang bắt đầu hồi hải đếm tiền... năm nghìn... một vạn... một vạn năm... hai vạn... hai vạn tám... (= =)

Ban đầu Tạ Tiểu Giang chỉ đơn giản nghĩ tiền trong lì xì này không ít, nhưng cậu lại không nghĩ tới có nhiều như vậy. Cả đời này cậu chưa từng sờ qua nhiều tiền mặt như vậy, bây giờ hai mắt đều trợn lên rồi.

Một năm ăn tiêu tằn tiện, cậu mãi mới có thể tiết kiệm được một vạn, trong đó bao gồm cả tiền lương hai tháng sau khi ký hợp đồng với Hoàn Vũ, tất cả đều không bằng nổi một bao lì xì của Ngụy Vũ Hoàn.

Cậu tiết kiệm chỉ đủ để lo cho sinh hoạt phí cùng học phí một năm cho em gái học trên thành phố, vốn định tằn tiện hơn một ít, lần này về biếu bà cô một bao lì xì thay lời cảm ơn bà luôn chăm sóc em cậu. Tuy em gái cậu ở ký túc của trường, nhưng nghỉ đông và nghỉ hè đều là về nhà cô ở.

Nhưng bây giờ, có tiền lì xì của Ngụy Vũ Hoàn cho, Tạ Tiểu Giang cảm thấy mình đột nhiên trở thành phú ông, về nhà bớt lo hơn một chút.

Đúng vậy, đối với một đứa làm thuê như cậu, quanh năm suốt tháng kiếm được bao nhiêu tiền đều sẽ gửi hết về nhà.

Tạ Tiểu Giang ôm tiền lì xì, cảm động đến rối tinh rối mù, cậu lau khóe mắt ươn ướt một chút, trong lòng âm thầm thề, đời này không cần biết Ngụy Vũ Hoàn muốn cậu làm gì, cho dù vượt lửa qua sông thì cậu sẽ không từ chối!

Sợ gây chú ý quá, Tạ Tiểu Giang không để lái xe đưa mình đến tận cửa nhà mà là dừng ở bến xe trấn bên cạnh, còn một đoạn đường, cậu có thể tự về.

Mọi người đều khỏe, em gái cũng cao hơn không ít. Nhà cô còn có hai đứa con gái, Tạ Tiểu Giang lì xì cho mỗi đứa hai trăm đồng, cho Tạ Tiểu Khê một bao năm trăm đồng, rồi lại biếu cô ba nghìn, quà tết Ngụy Vũ Hoàn mua cũng đều biếu nhà cô hết.

Có tiền sai được cả quỳ chứ nói gì tình thân.

Mấy đứa em họ nhận được lì xì của Tạ Tiểu Giang liền đối xử với Tạ Tiểu Khê tốt hơn, cô nhận tiền của cậu cũng sẽ đối đãi với Tạ Tiểu Khê giống con gái. Hai ngày sau, cậu lại cùng ba đứa em đi dạo phố, xem phim, mua cho mấy đứa những thứ mà các cô gái thích.

Người cô thấy lần này cậu về vung tay hào phóng, liền bóng gió một năm này cậu kiếm được bao nhiêu tiền, Tạ Tiểu Giang liền cười ngây ngô đáp: “Thật ra đóng được học phí cho em gái hết rồi ạ, năm mới cũng nên tiêu pha một chút, cháu để được mấy trăm đồng làm lộ phí rồi, về kiếm lại được mà.”

Cô vừa nghe, mặt mày lập tức hớn hở, khen cậu hiểu chuyện, hiểu thuận, có tiền đồ.

Tạ Tiểu Giang không phải đứa ngốc, cho dù Ngụy Vũ Hoàn có cho cậu hai vạn tám thì cậu cũng không dám tiêu loạn.

Người ta nói tiền không nên lộ ra, đúng là có đạo lý. Khi bố cậu còn sống, chỉ cần trong túi có ít tiền là sẽ bị người ta dụ đi cờ bạc, thua trắng mới về. Hồi trước gã đồng hương kia lừa cậu cũng là nhìn trúng mấy nghìn cậu kiếm được ở xưởng rượu. Nhân tính hướng ác, Tạ Tiểu Giang đã sớm trải qua. Nếu cô cậu biết trên người cậu còn mấy vạn mà chỉ cho bà có ba nghìn thì sẽ nói cậu là đồ keo kiệt.

Kể cả bây giờ Tạ Tiểu Giang không thiếu tiền, nhưng cậu không nói cho ai hết, kể cả Tạ Tiểu Khê. Nhưng muốn em gái sống tốt hơn, cậu đã lén mua cho cô không ít quần áo và đồ dùng học tập mới.

Dương Hà trấn hai năm nay phát triển rất mạnh, nhà cô cậu thuộc loại hình hai phòng ngủ một phòng khách, điều kiện cũng không hẳn là tốt.

Tạ Tiểu Khê đã là “con gái”, không thể ngủ cùng với anh trai nữa, nằm dưới đất trong phòng chị họ. Còn Tạ Tiểu Giang thì chỉ có thể ngủ giường gấp ngoài ban công.

Xung quanh ban công khá lọt gió, nệm và chăn hoa cũ không thể so với chăn lông ở vườn hoa Xuân Giang, hệ thống lò sưởi mười năm chưa đổi mới, không ấm hơn chút nào. May mà cậu khỏe mạnh, nếu không đã chết rét rồi.

Lúc đi ngủ, cậu vô cùng nhớ Ngụy Vũ Hoàn.

Tạ Tiểu Giang cảm thấy rất lạ, nhiều năm như vậy chỉ có một mình, thế mà chỉ ôm Ngụy Vũ Hoàn ngủ có mấy đêm mà sao bây giờ đã không quen nổi việc ngủ một mình nhỉ?

Đêm muộn, Tạ Tiểu Giang chui vào trong chăn gọi điện cho Ngụy Vũ Hoàn: “Anh đang làm gì vậy?”

“Nhớ em.” Ngụy Vũ Hoàn đã sớm về phòng, mặc áo ngủ nhưng ấm áp, tựa vào cửa sổ, vừa hút thuốc vừa nhìn về phương Bắc.

Nghe giọng hẳn, lòng cậu liền cảm thấy ngọt ngào, nhỏ giọng nói: “Em cũng nhớ anh.”. Người Trung Quốc có tập tục đốt pháo hoa, vừa mới nói được mấy lời này, ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên tiếng pháo: “Bùm bùm!”.

Ngụy Vũ Hoàn không nghe thấy cậu nói, ở bên kia: “Alo?” hai tiếng, hỏi cậu nói gì vậy. Tạ Tiểu Giang ỷ vào tạp âm bên ngoài lớn, gào lên: “Em cũng nhớ anh!”

Đúng lúc đó Tạ Tiểu Khê cầm một đĩa táo được gọt vỏ cho cậu, sững sờ đứng một bên, chờ đến lúc tiếng pháo dứt hẳn mới cười hì hì hỏi: “Anh, anh nhớ ai thế?”

Tạ Tiểu Giang: “...”

Thời gian chạy vội vàng, thật nhanh đã đến mừng năm, chính là ngày Tạ Tiểu Giang hẹn với Ngụy Vũ Hoàn rằng mình sẽ về thành phố S.

Từ sáng sớm cậu đã hân hoan nhảy nhót, tìm trong vali bộ quần áo mình thích nhất. Tạ Tiểu Khê ngồi xổm cạnh cậu, sờ sờ áo của anh, nói: “Quần áo thật đẹp.”

Tạ Tiểu Giang ho nhẹ một tiếng, nói: “Đây là quần áo đi làm của cơ quan đưa cho”, thật ra đều là do Ngụy Vũ Hoàn mua.

Tạ Tiểu Khê một mặt hâm mộ nói: “Thành phố lớn thật tốt! Sau này em cũng muốn lên thành phố S thi đại học, đến lúc đó sẽ chăm sóc anh, nấu cơm cho anh mỗi ngày!”

Tạ Tiểu Giang cười hì hì hỏi: “Em biết nấu cơm à?”

Cô đáp: “Em biết mà, cô còn dạy em rán trứng đó!”

Cậu nhéo mặt cô bé, có chút luyến tiếc vì phải chia xa.

Nhưng tiếc cũng phải đi, lái xe của Ngụy Vũ Hoàn đã gọi cho cậu, báo rằng nửa tiếng nữa sẽ đến bến xe ở trên trấn.

Tạ Tiểu Khê cứng đầu muốn tiễn cậu, Tạ Tiểu Giang không thuyết phục được, đành đưa cô đi cùng.

Đến bến xe, Tạ Tiểu Giang đã nhìn thấy một cái xe hơi màu đen quen thuộc chờ sẵn ở điểm hẹn.

Cậu nói với em gái: “Được rồi, tới đây thôi, em mau về đi, ngoan một chút, học tập thật tốt vào.”

Tạ Tiểu Khê nghe những lời này, lập tức nhớ lại cảnh anh trai vì mình mà từ bỏ học đại học. Cô bé biết thành tích của anh trai rất tốt, từ nhỏ bà nội đã dặn cô bé phải noi gương theo. Nhưng khi cậu nhận được giấy báo trúng tuyển đại học, trong mười ngày không nói câu nào, chỉ ở trong phòng ngăn người, sau đó liền lên trấn trên làm công ở xưởng rượu. Bà nội nói, Tạ Tiểu Giang hi sinh bản thân là cho cô.

Tạ Tiểu Khê ôm lấy anh trai, “Vâng” một tiếng, giọng có chút nghẹn ngào.

“Sao vậy?”, cậu xoa xoa đầu cô bé: “Luyến tiếc anh vậy sao?”

Những lời này khiến Tạ Tiểu Khê bật khóc, Tạ Tiểu Giang có chút đau lòng, an ủi cô bé: “Lớn vậy rồi mà còn làm nũng, nào, đừng khóc, có anh ở đây rồi.”

Sắp đến lúc chia tay, Tạ Tiểu Giang nghĩ nghĩ, lại lấy một ngàn đồng trong túi ra đưa cho cô bé, dặn dò: “Em cầm đi, về trường thì bạn học có gì em cũng cứ mua, đừng tự làm khổ mình.”

Tạ Tiểu Khê sững sốt nắm tệp tiền, sợ đến mức từ chối ngay: “Anh, đừng cho em, anh đã mua cho em nhiều thứ rồi, anh cầm đi, về còn phải ăn uống, thuê nhà.”

Tạ Tiểu Giang vỗ vỗ túi, cười nói: “Yên tâm đi, anh vẫn còn. Nhưng nhớ giấu kỹ số tiền này, đừng để cô và các chị họ biết.”

Tạ Tiểu Khê hiểu chuyện, gật đầu: “Em biết rồi.”

Hai người đang luyến tiếc không rời thì đằng sau vang lên một giọng nói quen thuộc... “Tạ Tiểu Giang.”

Tim cậu giật bắn, quay đầu nhìn thì thấy Ngụy Vũ Hoàn mặc áo măng tô màu khói xuống xe, đang chậm rãi đi về phía cậu.

25. Chương 25: Đến Đây Đi Baba!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trans: Z – Beta: Jung.

“Vũ ca, sao anh lại tới đây?” Tạ Tiểu Giang nhìn về phía Ngụy Vũ Hoàn, trong nháy mắt có chút cuống.

Cậu cho rằng người tới đón mình là lái xe, không ngờ lại thấy Ngụy Vũ Hoàn ở đây.

Từ khoảng cách mấy mét, tầm mắt của Ngụy Vũ Hoàn chỉ tập trung vào Tạ Tiểu Giang, quyến luyến lại si tình, mãi cho đến khi đến bên cậu thì mới dời về phía Tạ Tiểu Khê: “Đây là em gái của em?”

Trước mặt là một cô bé buộc tóc đuôi ngựa, đôi mắt cùng mũi rất giống Tạ Tiểu Giang, còn thanh tú hơn trong bức ảnh mà thám tử chụp.

Hắn mỉm cười nhìn cô bé, nói: “Anh trai em thường xuyên nhắc đến em trước mặt anh.”

Hạt đậu nhỏ Tạ Tiểu Khê nhìn người đàn ông đẹp trai gần trong gang tấc, hai má lập tức đỏ ửng.

Cứ việc đã qua ba mươi, nhưng Ngụy Vũ Hoàn trông chẳng già chút nào, một thân quần áo cao cấp càng khiến hắn anh khí bức người, phong độ dịu dàng.

Tạ Tiểu Giang ho khan một tiếng, tai cũng có chút đỏ lên, cậu chỉ chỉ vào hắn, nói với Tạ Tiểu Khê: “Chào... chào chú đi.”

Phụt...! Chú???

Ngụy Vũ Hoàn suýt thì phụt cả máu.

Tạ Tiểu Khê ngoan ngoãn gọi: “Chú” khiến Ngụy Vũ Hoàn ghen đến nội thương.

Tạ Tiểu Giang cũng không ý thức được, em gái vừa gọi như thế cũng là kéo theo bối phận giữa cậu và hắn.

Tạ Tiểu Khê sợ hãi nhìn anh trai, nhỏ giọng hỏi: “Ai vậy anh?”

Tạ Tiểu Giang gãi đầu: “Đây là... đây là... ông chủ của anh.”

Ngụy Vũ Hoàn liếc nhìn cậu, theo cậu nói bừa.

Tạ Tiểu Khê gật đầu, ánh mắt nhìn Ngụy Vũ Hoàn có chút tôn kính, nhưng cô bé cảm thấy hơi lạ, tại sao anh trai mình quay lại thành phố mà ông chủ lại tự đến đón?

Tạ Tiểu Giang như học được thuật đọc tâm, lập tức giải thích: “Bọn anh... bọn anh vừa lúc đi công tác, cho nên ông chủ tiện đường đến đón, ừm.”

Tạ Tiểu Khê không nghi ngờ, không dám làm lỡ thời giờ của anh trai thêm nữa, nhanh chóng đẩy đẩy cậu: “Vậy hai anh mau đi đi.”

“Đợi đã.” Ngụy Vũ Hoàn lấy ví ra, lấy một tệp tiền, đưa cho Tạ Tiểu Khê, nói: “Gọi là ‘chú’ rồi, năm mới sao lại không thể cho lì xì, cầm lấy tự mình mua đồ.”

Ban này Tạ Tiểu Khê đã cầm một khoản lớn của anh trai, bây giờ người này lại đưa khiến cô bé sợ đến choáng váng, sao cô bé cầm tiền của ông chủ của anh trai chứ.

“Không, không, cháu không cần!” Cô bé liên tục xua tay.

Tạ Tiểu Giang cũng muốn giúp em gái từ chối thì bị Ngụy Vũ Hoàn trừng mắt, chỉ có thể xoa xoa mũi thuyết phục: “Anh ấy đã cho thì em cứ nhận đi.”

Ánh mắt của Tạ Tiểu Khê đảo qua đảo lại giữa hai người, nhận lấy tập nhân dân tệ kia, gương mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn.

Tạ Tiểu Giang dặn dò: “Đừng tiêu lung tung đấy.”

Tạ Tiểu Khê liều mạng gật đầu, giục anh trai mau đi đi, đừng để ông chủ đợi.

Về xe, Ngụy Vũ Hoàn mới tính sổ với câu nói vừa nãy của Tạ Tiểu Giang: “Chú? Hử?”

Tạ Tiểu Giang bị hắn kéo, nửa người ngã lên đùi Ngụy Vũ Hoàn. Vốn một người đàn ông một mét tám mẩy ngồi đã đủ chật, Ngụy Vũ Hoàn còn ôm cậu chặt như thế nên Tạ Tiểu Giang không có chỗ trốn.

Cậu cũng không định trốn, cứ vậy dựa vào Ngụy Vũ Hoàn, hỏi lại: “Con bé mới có mười bốn tuổi, anh ba mươi một rồi, không gọi chú thì gọi là gì.”

Ngụy Vũ Hoàn vỗ nhẹ mông cậu, trong ánh mắt ngoan lợi lộ ra chút ý cười: “Em gái em gọi anh là chú, thì em nên gọi là gì?”

Tạ Tiểu Giang giật mình, chính mình cũng nhận không được ngây ngô cười ra tiếng.

“Còn cười!” Ngụy Vũ Hoàn lại đánh cậu một cái, giả vờ giận.

Nhưng Tạ Tiểu Giang biết hắn thật sự không tức, khóe miệng của ai kia vẫn đang giương lên kia.

Cậu được sủng mà kiêu cợ cợ, dùng đầu đẩy đẩy ngực của Ngụy Vũ Hoàn, ấp úng nói: “Gọi... gọi anh là baba.”

Phụt...!

Bây giờ thì Ngụy Vũ Hoàn suýt thì bắn ra hai đường máu mũi.

Tạ Tiểu Giang nhìn hần, đôi mắt sáng ngời sáng lên: “Là anh nói sẽ nuôi em, cho em đi học, còn cho em tiền tiêu, không giống bố sao?”

Ngụy Vũ Hoàn cạn lời, nuôi này không phải là nuôi, đứa nhỏ này đúng là tính toán với mình từng chữ một!

Tạ Tiểu Giang nghĩ nghĩ, bổ sung: “Nhưng không giống bố đẻ của em, bố đẻ của em là một con người thoái nát không có chút trách nhiệm, lúc ông ấy chết em không hề khóc, cảm thấy không xứng đáng. Nhưng anh thì khác, anh là một ‘baba’ tốt~”

Tạ Tiểu Giang nói xong, lại cọ cọ Ngụy Vũ Hoàn, đứa nhỏ đang chìm sâu vào bể tình này bây giờ thấy Ngụy Vũ Hoàn thật hoàn hảo, hoàn mỹ không tì vết.

Ngụy Vũ Hoàn nghe cậu một bên “baba” hai bên “baba” đến cả người nóng lên, ghé qua, nói nhỏ vào lỗ tai cậu.

Mặt Tạ Tiểu Giang lập tức hồng đến cổ, lập tức luống cuống ngồi thẳng dậy, còn thầm mắng: “Đại lưu manh!”

Chỉ tách ra một lúc thì Tạ Tiểu Giang lại tựa vào người Ngụy Vũ Hoàn, tư thái này khác hẳn với người ban nãy rất kiên cường trước mặt em gái.

Trước mặt em gái, Tạ Tiểu Giang giả vờ đến vất vả, giống như một người trưởng thành, toàn năng đủ để cho cô bé dựa dẫm. Nhưng trước mặt Ngụy Vũ Hoàn thì cậu có thể bỏ xuống sự phòng vệ, như một con cua không cần mang vỏ, lộ ra mặt mềm mại.

Hai người tay trong tay rúc vào nhau, hàn huyên về những chuyện năm mới vừa trải qua.

Ngụy Vũ Hoàn mở miệng ra là: “Đứa nhỏ ngốc”, “Ngốc”, ngữ khí vô cùng sủng nịch. Tạ Tiểu Giang cả người đều tê, cảm giác được yêu này khiến cậu ấm áp dào dạt, chỉ muốn thu nhỏ lại lẫn lẩn trên người Ngụy Vũ Hoàn, chưa có một ai khiến cậu không kiêng nể gì mà làm nũng như Ngụy Vũ Hoàn cả.

Hàn huyên nửa ngày, Tạ Tiểu Giang đột nhiên nhớ ra, lấy một hộp bánh sơn tra đưa cho Ngụy Vũ Hoàn.

“Đây là gì vậy?” Hần nhận lấy, thuận miệng hỏi.

“Đây là quà tặng anh, là đặc sản quê em.” Tạ Tiểu Giang có chút ngượng ngùng: “Đây là quà vật hồi bé em thích nhất, cho nên cũng muốn cho anh nếm thử.”

Ngụy Vũ Hoàn lập tức bóc vỏ, lấy một cái ra ăn, mùi vị nồng đậm của sơn tra ngập giữa môi và răng, vào miệng lập tức tan ra, vừa chua lại vừa ngọt.

Tạ Tiểu Giang thấy Ngụy Vũ Hoàn vừa ăn vừa nhướn mày, chỉ sợ kẻ có tiền cảm y ngọc thực này ăn không quen, nói: “Không ăn được cũng không sao, ừm, cũng không phải đồ quý giá gì.”

Ngụy Vũ Hoàn liếc nhìn cậu, cười cười lấy thêm một viên nữa, nhét vào miệng Tạ Tiểu Giang.

Đang lúc cậu không hiểu gì, thì Ngụy Vũ Hoàn đột nhiên xỏ tới, hôn môi cậu.

Sơn tra lẫn vào nước bọt, để không cho nước miếng tràn ra thì Tạ Tiểu Giang liềm mạng mút, Ngụy Vũ Hoàn cũng vậy. Chờ ăn xong một cái bánh sơn tra thì Tạ Tiểu Giang cảm giác đầu lưỡi mình bị Ngụy Vũ Hoànghịch cho tê rần.

Ngụy Vũ Hoàn nắm cằm cậu, liếm hết phần trên môi cậu, suồng sã nói: “Như thế ăn ngon hơn nhiều.”

Tạ Tiểu Giang: “...” Đúng là người thành phố biết chơi hơn mà...

Bởi vì tết âm lịch kết thúc nên dòng xe cộ đông đúc, về thành phố S mất tròn năm tiếng. Giữa trưa hai người ăn linh tinh ở đường cao tốc, tối về thành phố Ngụy Vũ Hoàn liền mời Tạ Tiểu Giang một bữa thịnh soạn.

Về vườn hoa Xuân Giang, Tạ Tiểu Giang nhận ra căn nhà đã có sự thay đổi, từ màu đỏ thành màu xanh pastel.

Hỏi Ngụy Vũ Hoàn, hần chỉ nói: “năm mới thay đổi”, không nói cho Tạ Tiểu Giang biết nguyên nhân thật sự.

Trước đây trang trí nhà cho Tùng Viễn, một đêm phiên vân phúc vũ kia đã để lại cho Ngụy Vũ Hoàn một ấn tượng sâu sắc. Hắn tuyệt đối không hi vọng ký ức của Tùng Viễn ảnh hưởng đến lần đầu tiên của mình và Tạ Tiểu Giang, cho nên mới thay đổi hoàn toàn.

Tạ Tiểu Giang của hắn đáng với những thứ mới tinh, tốt đẹp nhất.

Đêm đó, Ngụy Vũ Hoàn không thể đợi được nữa, đòi Tạ Tiểu Giang thứ cậu đã hứa từ năm ngoái.

Tạ Tiểu Giang cũng không trốn, chuyện đã đồng ý thì phải làm, hướng chi tiểu biệt thắng tân hôn, cậu cũng là đàn ông bình thường, đương nhiên muốn thân mật với người mình yêu.

Chờ đến lúc Tạ Tiểu Giang tắm xong, trong phòng ngủ đã mở nhạc nhẹ, nến thơm được thắp ở tủ đầu giường, toàn bộ gian phòng hiện lên vẻ kiều diễm lại lãng mạn.

Ngụy Vũ Hoàn buông sách xuống, ngoắc tay với Tạ Tiểu Giang đang ngây người ở cửa. Cậu đột nhiên sốt sắng, chậm rãi đi qua, thấy Ngụy Vũ Hoàn rót champagne vào ly cho mình, liền hỏi: “Anh có rượu trắng không?”

Ngụy Vũ Hoàn đang rót dở: “Hử?”

Cậu thật thà nói: “Độ cồn trong rượu vang thấp quá, uống như nước vậy, chẳng có tác dụng gì, em thích uống rượu trắng.”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

May mà hắn biết cậu thích uống rượu, trong nhà rượu gì cũng có. Tạ Tiểu Giang trực tiếp đến bếp mở bình rượu ngũ lương, ôm bình ừng ực uống hơn nửa, cả người đều thực sự hưng phấn.

Buông bình rượu xuống, Tạ Tiểu Giang chép miệng, ngã xuống giường trong phòng ngủ, hào sảng gọi: “Đến đây đi, baba!”

Ruột Ngụy Vũ Hoàn run lên, cậu gọi, cậu dám gọi à!

Lúc ở trên xe, Ngụy Vũ Hoàn đã ghé vào tai cậu, nói rằng: “Anh muốn em gọi anh là baba ở trên giường.”

Người đàn ông này không biết nên khóc hay nên cười, rốt cuộc hắn đã kiếm được đứa dỏ hơi gì vậy?

Hắn chậm rãi phủ người lên, bắt đầu dịu dàng hôn môi cậu.

Tạ Tiểu Giang cực kỳ thích được Ngụy Vũ Hoàn hôn, mấy lần hôn đầu thì rất khẩn trương, một lần hôn là đại não liền trống rỗng, sau đó học được cách đáp lại, chậm rãi đoạt được quyền chủ động.

Nhưng cậu không biết, chút chủ động này đều do Ngụy Vũ Hoàn tận lực vẽ đường...

————— Tui là dải phân cách vô cùng ‘chong xáng’ —————

Những nhân tình trước đương nhiên không thiếu người giỏi về khoản châm lửa, nhưng mà, chưa từng có một ai khiến Ngụy Vũ Hoàn rung động nhiều như Tạ Tiểu Giang.

Hắn cũng không hiểu vì sao mình lại lưu luyến xoa tóc, tóc mai, gáy cậu, đôi mắt ngày càng sâu hơn.

Có lẽ là do sự tương phản đi, giống như cậu vừa giả hoạt nhưng vẫn lộ ra sự ngây ngô, thuần khác không màng đến thể tục, bản tính thuần khiết, trong lúc lơ đãng vì hắn mà phô ra chút yêu dã.

Giống như tìm thấy hồ nước mát giữa sa mạc, hoa nở nơi núi hoang, nắng lên sau khi mây phủ, rất đáng quý, khó tìm.

Tạ Tiểu Giang không có chút quy tắc gì, từ từ đập vỡ Ngụy Vũ Hoàn thành mảnh nhỏ.

“Người đàn ông trải đời” ngoài ba mươi dưới “thế công” của Tạ Tiểu Giang như thể biến thành cậu thanh niên với mỗi tình đầu, quên hết mọi kinh nghiệm, quy luật cùng tiết tấu, cùng Tạ Tiểu Giang bắt đầu “làm bừa”.

Bánh sơn tra:

26. Chương 26: Nồi Nào Úp Vung Nấy

Trans: Z – **Beta:** Jung.

Cũng bởi vì một câu đùa: “Baba” này, Ngụy Vũ Hoàn cảm thấy, hình như số phận đã cố tình buộc chặt hai người với nhau, khiến hắn không tự chủ được mà muốn chăm sóc Tạ Tiểu Giang cả đời.

Hắn liếm liếm môi, lo lắng hỏi: “Anh không quá nhanh chứ?”

Sau đó còn cực kỳ khen ngợi: “Em đã rất tuyệt, bảo bối, có đau không?”

Tạ Tiểu Giang: “Không tồi.”

Từ lần đầu tiên mà đã hợp với nhịp độ cao như thế thì có thể xem là hoàn hảo, cho dù chỉ làm có một lần là không đủ với Ngụy Vũ Hoàn, nhưng hắn xót Tạ Tiểu Giang, không muốn để cậu mệt mỏi, nên đã tính trước sẽ tha cho cậu.

Chẳng ngờ ý của cậu vẫn chưa hết: “Rất thoải mái, baba, thêm lần nữa đi~”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

Tạ Tiểu Giang không sợ chết mà tiếp tục bảo: “Em cũng cảm thấy anh ban nãy cũng rất nhanh, không biết anh có thích hay không. À đúng rồi, anh còn đủ sức không?”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

Mẹ kiếp! Là một người đàn ông, hẳn không thể nào chịu được sự nghi ngờ này! ()

Tạ Tiểu Giang nói xong, lại nhận ra mình hỏi câu kia có chút vô tâm, cậu cứ cho rằng đàn ông ba mươi tuổi đã... đã...

Sau đó, Tạ Tiểu Giang đương nhiên không còn hơi sức đâu mà tiếp tục tự hỏi nữa, bị Ngụy Vũ Hoàn gây sức ép lẫn lộn đến hơn nửa đêm, mãi cho đến khi cậu không ngừng xin tha mới thôi.

Sự thật chứng minh, xem nhẹ tính năng của một người đàn ông ba mươi tuổi đúng là đáng sợ.

Nhưng năng lực hồi phục của thanh niên rất tốt, Tạ Tiểu Giang vừa dậy, đã cảm thấy ổn rất nhiều.

Hai người ở trên giường làm ổ một ngày, cơm cũng gọi bên ngoài. Sau một ngày nghỉ ngơi, Tạ Tiểu Giang lại bắt đầu rục rịch, cậu thấy chuyện này đúng là thực tủy biết vị.

Ngụy Vũ Hoàn đương nhiên cậu còn không được, thay đổi tư thế khác, lại cùng Tạ Tiểu Giang nhẹ nhàng thêm chút nữa.

Cậu cực kỳ tò mò về phương diện này, tất tần tật mọi thứ.

Dưới sự chỉ bảo giầy dỏ của “tay lái già đời” Ngụy Vũ Hoàn, không quá mấy ngày, cậu đã học được không ít hành động dụ dỗ, còn không biết nản với phương diện, còn cực kỳ thích Ngụy Vũ Hoàn phát rồ lên với sự mê hoặc của mình.

Tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng Ngụy Vũ Hoàn lại thích đến điên, càng ngày càng cảm thấy mình nhạt được bảo bối.

Qua Nguyên Tiêu, Ngụy Vũ Hoàn bắt đầu chuẩn bị cho việc đến trường của Tạ Tiểu Giang, hẳn tìm không ít các mối quan hệ, liên lạc với vài trường, cuối cùng chọn trường đại học J.

Trường J chính là nơi Tề Mộ Anh đang làm việc, cũng là trường trước đây Tùng Viễn theo học, đây là trường đại học số một, số hai của thành phố S, khu giảng đường cách vườn hoa Xuân Giang mười phút đi bộ. Trước đây Ngụy Vũ Hoàn mua phòng này, cũng là vì Tùng Viễn.

Nếu Tạ Tiểu Giang cũng theo học ở trường đại học J, bình thường ở vườn hoa Xuân Giang, đến trường vô cùng tiện.

Nhưng mà chỉ có chút rắc rối, tuy hắn đã không còn dây dưa gì với Tùng Viễn, nhưng tốt xấu gì trước đây cũng đã từng, hiện tại Tùng Viễn đang học năm ba, hắn rất lo lắng rằng sau khi Tạ Tiểu Giang biết được sự thật thì sẽ không vui.

Nhưng trừ điểm này, gộp tất cả lại mà nghĩ, thì trường J có ưu thế hơn các trường khác rất nhiều.

Tình nhân cũ của Ngụy Vũ Hoàn nhiều không đếm xuể, nếu chỉ vì một Tùng Viễn mà tránh trường này thì ngược lại còn như chuyện bé xé ra to, giấu đầu hở đuôi hơn.

Ngụy Vũ Hoàn nghĩ thông, liên hệ với nội bộ trường J, lấy hồ sơ trung học của Tạ Tiểu Giang nhét vào hệ thống tuyển sinh, mất ba tháng mới hoàn thành.

Tối đó trở về nhà, Ngụy Vũ Hoàn nói với Tạ Tiểu Giang: “Bảo bối, em có thể đi học rồi.”

Tạ Tiểu Giang đang nấu cơm trong bếp, nghe tin này xong liền ném cả xẻng chiên trứng đi: “Thật không?”

Ngụy Vũ Hoàn lấy một tập hồ sơ ra khỏi cặp táp, quơ quơ trước mặt cậu.

Trên đó có dấu của trường cùng tên trường được viết bằng hoàng, Ngụy Vũ Hoàn bay qua, thì thầm: “Bạn học Tạ Tiểu Giang, dưới sự phê chuẩn của ủy ban tuyển sinh là anh, bạn đã thông qua phương án tuyển sinh đặc biệt C – 1...”

Tạ Tiểu Giang hưng phấn kiễng chân lên: “Cho em xem!”

Ngụy Vũ Hoàn giơ giấy báo tuyển cao hơn, cười tủm tỉm chỉ môi mình, hỏi: “Không có gì để tỏ thành ý sao?”

Tạ Tiểu Giang lập tức nhảy dựng lên, như con khỉ nhảy lên người hắn, ôm hắn rồi hôn điên cuồng: “Ngụy Vũ Hoàn! Anh chính là bố đẻ của em! Baba! Mau cho em xem đi!”

Ngụy Vũ Hoàn bị cậu chọc cho cười không ngừng, đưa văn kiện cho cậu.

Tạ Tiểu Giang nhận lấy, cẩn thận đọc. Trên đó viết, cậu đã được ngành quản lý thương nghiệp của học

viện tài chính thuộc đại học J tuyển vào, mừng mười tháng chín cậu phải đến phòng tuyển sinh đặc biệt báo danh, cùng nhập học với lứa sinh viên năm nhất năm nay.

Cậu thực sự không thể tin được, lại cẩn thận đọc lại lần nữa... Ôi mẹ ơi! Cậu có thể đi học! Mà lại còn là trường đại học tốt như thế nữa!

“Đọc đủ chưa?” Ngụy Vũ Hoàn thấy vẻ mặt cậu như đang nằm mơ, nhìn không được lại muốn hôn hôn.

Tạ Tiểu Giang đưa lại văn kiện cho Ngụy Vũ Hoàn, chủ động ôm lấy cổ hần, cảm động nói: “Cảm ơn anh.”

Ngụy Vũ Hoàn cà cà mũi cậu, nói: “Em đã gọi là bố rồi, anh còn không giúp em được sao?”

Tạ Tiểu Giang cười: “He he!”, vươn lưỡi ra liếm cằm hần, nhỏ giọng bảo: “Đêm nay mời anh ăn kẹo~”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”, đứa nhỏ này, càng ngày càng yêu nghiệt!

Từ giờ đến lúc nhập học chỉ còn nửa năm, Ngụy Vũ Hoàn còn đăng kí cho cậu một lớp tiếng Anh nghiệp vụ cùng một lớp kế toán cao cấp, còn chọn cho cậu một bộ sách nghiệp vụ cơ bản để cậu học.

Tạ Tiểu Giang thực sự rất quyết tâm, xác định học có kế hoạch, kể cả đêm trước Ngụy Vũ Hoàn có ác liệt đến đâu thì ngày hôm sau cậu sẽ đúng giờ dậy học, khiến cho Ngụy Vũ Hoàn cũng không biết xấu hổ làm biếng.

Mỗi khi cậu học, hần cũng sẽ ở cạnh làm việc. Bởi vì cậu muốn học ngành như hần, nên nếu cậu gặp vấn đề gì thì hần có thể ở cạnh giúp đỡ, việc này khiến cảm giác tồn tại của hần cũng tăng lên n lần.

Trong nửa năm này, lúc Tạ Tiểu Giang đi học lớp phụ đạo thì Ngụy Vũ Hoàn đón cậu về. Tạ Tiểu Giang nấu cơm, Ngụy Vũ Hoàn ở cạnh tham mưu. Hai người cùng dậy cùng ngủ, cùng ra cùng vào, ngọt ngào đến độ chẳng hề thuyên thảm, mà ngược lại còn tăng mạnh.

Mấy người nói Tạ Tiểu Giang không có khuyết điểm ư? Đương nhiên là có.

Cậu có không ít suy nghĩ cùng thói quen sống “nông dân”, có rất nhiều cái lệch lạc với Ngụy Vũ Hoàn. Tỉ dụ như tiết kiệm, thức ăn thừa không muốn bỏ, quần áo cũ cũng không muốn ném, ba tháng chưa đổi một miếng bọt biển rửa bát, còn có mắt thẩm mỹ cực kém chứ.

Nhưng những cái này không phải vấn đề lớn với Ngụy Vũ Hoàn, bởi vì Tạ Tiểu Giang có một ưu điểm rất lớn, đó là lực học tập cực nhanh và trội.

Cậu tiết kiệm bởi vì bản cùng, không phải thói quen. Mua đồ mới chẳng thích thì thôi ai lại thích ăn lại! Có

quần áo mới ai thích mặc đồ cũ? Thảm mỹ không tốt, đã có Ngụy Vũ Hoàn giúp cậu đánh bay rồi.

Tạ Tiểu Giang có thể thuận theo tự nhiên chấp nhận lời tỏ tình của Ngụy Vũ Hoàn, từ đó có thể nhìn ra cậu trình độ tiếp thu với cái mới của cậu cực cao, còn có thể nhanh chóng thích ứng với môi trường mới.

Những phương diện khác cũng vậy, Ngụy Vũ Hoàn có thể quyết định, Tạ Tiểu Giang cũng tự động chen chân hỏi, cậu chỉ cần hưởng thụ những gì hần xây nên cho mình là được.

Ngụy Vũ Hoàn có khuyết điểm không? Đáp án cũng tương tự, bởi vì con người không hoàn hảo mà.

Hần bá đạo, ngang ngược, cái gì cũng thích tự mình quyết định. Những việc nghiêm túc, nhất là trong công việc, hần tuyệt đối không cho phép người khác nghi vấn suy nghĩ của mình. Cho nên, nếu Tạ Tiểu Giang có bất đồng gì với hần, thì thắng lợi bao giờ cũng nghiêng về hần.

Mấy đặc tính này đọc trong tiểu thuyết thì hay đấy, nhưng mà bê ra đời thật thì ai mà chịu được? Bao quát cả Tạ Tiểu Giang và Ngụy Vũ Hoàn.

Tuy Tạ Tiểu Giang cũng thường có chút oán giận với Ngụy Vũ Hoàn ở trong lòng. Nhưng mà, ai bảo Ngụy baba của cậu đức độ có tiền chứ? Mà hần dành hết tất cả những gì tốt nhất cho cậu rồi, mấy cái cục tức nho nhỏ đúng là không đáng kể.

Lại nói nữa, Ngụy Vũ Hoàn chính là một người đàn ông có nhân cách, có mị lực, hoàn mỹ, rất được hoan nghênh, trừ một cái, là cực hoa tâm.

Nhưng khuyết điểm to đùng này đã bị đốt thành tro sau khi gặp được Tạ Tiểu Giang.

Vì thế hai người một nòi một vung, đúng là nòi nào úp vung nấy.

Những ngày keo sơn như thế, Ngụy Vũ Hoàn càng ngày càng nghiện. Hần không chỉ một lần xúc động muốn mang Tạ Tiểu Giang về nhà gặp ông bà già, tuyên bố với hai người đây là người sẽ ở cùng hần cả đời.

Nhưng mà nhân sinh không thể mãi thuận buồm xuôi gió, thần vận mệnh có vẻ thích đột nhiên gây ra sự thay đổi khi cảm thấy thế giới đang thái bình. Con người sẽ mãi mãi không thể đoán ra, ngã rẽ kia đang có gì chờ mình.

27. Chương 27: Tiền Nhiệm Đường Nhiệm

Để ăn mừng Tạ Tiểu Giang đi học trở lại, hai tuần trước khi khai giảng, Ngụy Vũ Hoàn vì cậu mà tổ chức một chuyến du lịch ngắn ngày đến Pháp rất đặc biệt.

Tạ Tiểu Giang chưa từng được ra nước ngoài bao giờ nên cực kỳ nóng lòng, cậu cảm thấy ở cạnh Ngụy Vũ Hoàn như đang ngồi trên mây lướt như bay, lúc nào cũng ngập tràn vui vẻ.

Ngày xuất phát, lái xe đưa hai người đến sân bay quốc tế của thành phố S, đây cũng là lần đầu tiên Tạ Tiểu Giang được đi máy bay.

Hôm nay sân bay vô cùng đông đúc, hình như là có một minh tinh nào đó đến, rất nhiều người bu quanh lối ra vào, trên tay đều cầm banner cùng ảnh chụp phóng to. Tạ Tiểu Giang cũng muốn qua đó hóng hớt, nhưng lại bị ai kia kéo đi làm thủ tục đăng ký.

Qua vòng kiểm an, trong sân bay còn có một khu mua sắm lớn, Tạ Tiểu Giang nhìn mà hoa cả mắt, còn Ngụy Vũ Hoàn cũng chẳng gấp gáp gì nữa, kiên nhẫn cùng cậu đi lung tung.

Lúc check – in, Tạ Tiểu Giang hỏi hấn không ít câu ngu ngốc, ví dụ như có thể đi vệ sinh trên máy bay hay không, hành lý đang gửi ở chỗ nào, em bé có thể đi máy bay được không... Cậu như đứa nhỏ hiếu kỳ tò mò với tất cả mọi thứ, lại không hề che dấu sự ngốc nghếch của mình trước mặt hấn.

Có lúc Ngụy Vũ Hoàn lại cảm thấy, mình như đang dắt theo “con trai” xuất ngoại chứ không phải người yêu. Hấn nhin không được mà nắm tay cậu, dặn dò: “Được rồi, ngoan ngoãn đi theo anh, đồ ngốc, đừng để lát nữa bị lạc rồi không biết tìm anh ở đâu.”

Tạ Tiểu Giang: “...”

Lên máy bay, hai người được tiếp viên hàng không dẫn lên hàng ghế đầu.

Bình thường mỗi lần đi công tác, Ngụy Vũ Hoàn đều mua vé hạng thương gia, nhưng vì muốn cho Tạ Tiểu Giang trải nghiệm tốt nhất, lần này hấn mua vé hạng nhất, căn bản giá cả cũng chẳng chênh nhau là mấy.

Nhưng Tạ Tiểu Giang không biết, cậu cho rằng tất cả các ghế trên máy bay đều là sofa rộng rãi, còn có cả bàn café nhỏ cùng TV riêng, vừa nhìn liền hô lên: “Ngầu quá!”

Khoang hạng nhất rất lớn, tổng cộng có ba mươi ghế, người ngồi chỉ hơn một nửa, vị trí cạnh hai người còn trống.

Rất nhanh sau đó đã đến thời gian cất cánh, một người thanh niên đội mũ đeo kính râm mới lững thững lên máy bay, mà cũng thật trùng hợp, vị trí của người nọ lại ở ngay cạnh Tạ Tiểu Giang.

Tạ Tiểu Giang thấy người này có chút quen mắt, cứ thế nhìn người ta chòng chọc, rồi cậu rất nhanh đã nhận ra... đây không phải là nam minh tinh được in trên ảnh to to ở sân bay hay sao?

“Anh mau nhìn kia!” Tạ Tiểu Giang chưa từng thấy người nổi tiếng, hứng thú dạt dào kéo kéo ống tay áo

Ngụy Vũ Hoàn.

Nam minh tinh kia nghe được tiếng cậu, cũng nhìn qua bên này, tầm mắt chạm vào ánh mắt của Ngụy Vũ Hoàn, cả hai người đều ngẩn ra.

“Ngụy...” Người nọ dừng một chút rồi gọi: “Ngụy tổng.”

Đúng thế, nam minh tinh này chính là ngôi sao đương nổi của giải trí Đông Cảnh, Lâu Trạch.

Khi ở sân bay, nhìn thấy ảnh của Lâu Trạch được fan giơ cao, Ngụy Vũ Hoàn đã kéo Tạ Tiểu Giang tránh đi theo bản năng. Sân bay quốc tế lớn như thế, lượt bay mỗi ngày nhiều như vậy, hẳn thật sự không ngờ Lâu Trạch lại đi cùng một chuyến bay, thậm chí còn ngồi chung hàng với bọn hắn.

Trong lòng hắn rất mâu thuẫn, nhưng mặt bất động thanh sắc gật đầu với y: “Cậu cũng đi Pháp?”, chuyển bay này đến thẳng Paris.

“Vâng, tôi đến đó quay MV mới.” Lâu Trạch đáp một câu, liếc mắt nhìn Tạ Tiểu Giang ngồi cạnh hắn, biểu tình có chút cổ quái.

“Hóa ra anh còn quen đại minh tinh sao?! Thật lợi hại!” Tạ Tiểu Giang nhìn sườn mặt xinh đẹp của Lâu Trạch, ngưỡng mộ nói: “Anh thật đẹp trai mà! Có thể ký tên cho tôi không?”

Tạ Tiểu Giang không hâm mộ ai, cũng chưa từng nhìn thấy Lâu Trạch, nhưng “gặp sao là xin ký tên” là bản năng của đa số người, không cần biết người kia là ai, được ký tên để về sau còn khoe với người khác rằng mình đã từng gặp minh tinh.

Lâu Trạch: “...”

Nếu y đoán không sai, thì cậu đại khái chính là “đương nhiệm” của Ngụy Vũ Hoàn đi? Ngoại hình cùng khí chất của đối phương khiến người khác không hiểu sao lại sinh ra hảo cảm, nhưng cũng khiến Lâu Trạch có chút ghen tị cùng đề phòng. Đã quen với cảnh kèn cựa trong showbiz, y cảm thấy Tạ Tiểu Giang cũng chẳng ngây thơ gì.

Chỉ có Ngụy Vũ Hoàn hiểu đây chính là những lời phát ra từ nội tâm của cậu, bảo bối của hắn chính là đơn giản không ra vẻ như thế...

Nhưng mà, cái gì mà “quen minh tinh là rất lợi hại”? Ngụy Vũ Hoàn khó chịu híp mắt. Để Lâu Trạch một bước đi đến ngày hôm nay, không thể thiếu công lao của hắn, chuyện đối phương ngoại tình cũng là hắn đại nhân đại lượng lười so đo, nếu không chỉ bằng một câu hắn đã dễ dàng chặt đường của người này.

“Xem ra hai năm nay cậu phát triển rất tốt.” Ngụy Vũ Hoàn thản nhiên mà tham gia vào cuộc đối thoại.

Lâu Trạch cứng ngắc cười: “Cũng được, rất cảm ơn sự nâng đỡ của Ngụy tổng năm đó.”

Nghe như thế, quả nhiên Tạ Tiểu Giang rất sửng sốt, cậu nhìn về phía Ngụy Vũ Hoàn, biểu cảm hết hồn... Ngụy Vũ Hoàn còn có thể nâng đỡ mình tinh hả?

Lại lần nữa, hắn được dựng hình tượng “cao lớn uy mãnh”, cuối cùng hắn cũng có chút vui vẻ, không muốn Lâu Trạch ôn “chuyện cũ” gì đó.

Nhưng Tạ Tiểu Giang vẫn quán lấy Lâu Trạch đòi ký tên, Ngụy Vũ Hoàn thật muốn ôm trán thở dài. Xem ra sau này hắn phải năng suất đưa đứa nhỏ này đi gặp người nổi tiếng, hoặc dứt khoát đưa cậu đến công ty giải trí của anh trai mình làm một vòng, để cho cậu biết thật ra “minh tinh” cũng chẳng hiếm lạ như thế.

Sau khi máy bay cất cánh, lực chú ý của Tạ Tiểu Giang đều đặt hết lên cảnh vật ngoài cửa sổ, cậu và Ngụy Vũ Hoàn đổi chỗ, nhìn ra bên ngoài rồi cảm thán từng đợt.

Ngụy Vũ Hoàn cũng bị phản ứng này của cậu làm cho hứng thú, dù đã đi máy bay rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên hắn cùng Tạ Tiểu Giang thưởng thức tầng mây ngoài cửa sổ máy bay.

Sau khi đi vào tầng đối lưu, Ngụy Vũ Hoàn gọi cho Tạ Tiểu Giang một ly Brandy, còn gọi thêm không ít đồ ăn vặt cùng hoa quả.

Hơn bảy giờ bay đối với bất kể “người bay” nào cũng không thoải mái, cả Lâu Trạch vì tính chất công việc mà phải dịch chuyển nhiều cũng chẳng thấy dễ chịu gì.

Y đeo bịt mắt ngủ, trong đầu không tự chủ được mà nhớ lại quãng thời gian ở bên Ngụy Vũ Hoàn.

Ngụy Vũ Hoàn đúng là một vị kim chủ hiếm có, sau khi tách khỏi hắn, Lâu Trạch cũng đã từng hối hận. Không có bệ đỡ, con đường y đi cũng rất khó khăn, nếu không phải trước đó đã tích góp được một chút, mình cố gắng nghe lời công ty, thì y tuyệt đối không có ngày hôm nay.

Bây giờ nhớ lại quá khứ, thật ra một người đàn ông có tiền có quyền có một lúc mấy tình nhân đều rất bình thường. Nếu lúc trước y coi Ngụy Vũ Hoàn là “kim chủ” duy nhất, thì có lẽ bây giờ tình trạng đã khác.

Nhưng trên đời này lại không có thuốc hối hận, khi đó nhận được ảnh của thư ký của hắn, y thật sự không cam lòng... vì sao Ngụy Vũ Hoàn lại có thể hàng đêm sinh ca ở Mỹ, còn mình thì lại đơn côi ở trong nước trông nhà chứ?

Nếu quay ngược thời gian, chỉ sợ y vẫn sẽ lựa chọn như vậy, đây chính là định mệnh rồi.

Bên tai thường xuyên truyền tới tiếng thì thầm nhỏ cùng tiếng cười, nghe mà ngứa cả tai.

Lâu Trạch cực kỳ miễn cảm với giọng nói của Ngụy Vũ Hoàn, y thật sự tò mò cuộc đối thoại giữa hai người, vì thế liền lặng lẽ kéo bật mắt xuống xem trộm.

Chỉ thấy hắn cùng tình nhân bé nhỏ đang tựa đầu vào nhau, cùng đọc một quyển sách.

Lâu Trạch nhú mày, khi y ở cạnh Ngụy Vũ Hoàn, chỉ toàn là “làm”, trừ mấy loại phim kia, thì đến cả phim điện ảnh cũng chưa từng được xem.

Không bao lâu, cậu bé kia có chút mệt, nghiêng đầu muốn ngủ. Ngụy Vũ Hoàn giúp cậu kéo chăn, tay trái nắm lấy tay phải của cậu, nghiêng đầu nhìn cậu. Biểu cảm trên mặt người đàn ông này, là sự dịu dàng mà Lâu Trạch chưa từng nhìn thấy.

Trong lòng y chua chua, thu tâm mắt lại, ngủ.

Tỉnh lại lần thứ hai, bên tai lại là những tiếng nói nhỏ, có như không.

Lâu Trạch xoay xoay cái cổ mỗi nhừ, không tự chủ mà quay qua xem, đã thấy Ngụy Vũ Hoàn duỗi tay giúp cậu xoa xoa cổ, nói gì đó. Cậu bé híp mắt hưởng thụ sự hầu hạ của hắn, miệng cong cong, lâu bầu trả lời, đại khái là đòi hôn, Ngụy Vũ Hoàn liền cười cười nghiêng qua hôn cậu.

Lâu Trạch không kịp đề phòng, đột nhiên bị cho ăn một đồng “cẩu lương”, trong lòng vừa hâm mộ vừa tức giận.

Trước khi máy bay hạ cánh, Ngụy Vũ Hoàn đi toilet, thuận tiện đổi chỗ cho Tạ Tiểu Giang.

Lâu Trạch cực xúc động, quay đầu nhìn Tạ Tiểu Giang, ra cái vẻ hiểu rõ, hỏi: “Cậu là tình nhân của Ngụy Vũ Hoàn đi?”

Tạ Tiểu Giang đột nhiên đỏ mặt, cậu cảm thấy vai vế này của y có chút không đúng, nhưng lại không biết giới thiệu quan hệ của hai người thế nào cho tự nhiên, thích hợp, vì thế chỉ có thể bối rối, luống cuống mà: “Vâng.” một tiếng.

Y cười, nói: “Haha, trước đây tôi cũng vậy.”

Tạ Tiểu Giang liền ngây người.

Lâu Trạch rất vừa lòng với phản ứng của cậu: “Cậu không cần sốt sắng, chúng tôi chia tay rồi.”

Tạ Tiểu Giang: “...”

“Ngụy tổng là người rất đa tình, tôi chỉ là một trong số đó mà thôi.” Lâu Trạch nhếch miệng, khóe mắt xinh đẹp liếc qua, nói: “Tôi nhớ khi chúng tôi còn ở cạnh, bên cạnh anh ta còn có thư ký Lý cũng có quan hệ này.”

Lâu Trạch thật sự rất tò mò, liệu Tạ Tiểu Giang có quan tâm việc mình phải chung đụng một người đàn ông với người khác hay không.

Xuống máy bay, Ngụy Vũ Hoàn mới phát hiện ra Tạ Tiểu Giang có điểm lạ. Ban nãy trên máy bay, tiểu gia hỏa còn hưng phấn không thôi với chuyến du lịch này, thế mà bây giờ lại im lặng quá mức cho phép.

“Sao vậy?” Ngụy Vũ Hoàn thân mật nắm bả vai của cậu, để cậu quay mặt về phía mình.

Tạ Tiểu Giang lắc đầu, đầu cứ nghĩ đến những lời Lâu Trạch nói, xoay vòng vòng.

Phải, Ngụy Vũ Hoàn chưa từng nhắc đến chuyện mình có bao nhiêu tình nhân, mà cậu cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Bây giờ, cậu đột nhiên nhớ lại lời mà Lý Tu Nhã nói với mình ở tiệc tất niên.

... Ai Ngụy tổng cũng đối xử rất tốt.

... Đừng lún quá sâu.

Nhìn lại quá trình yêu đương với Ngụy Vũ Hoàn, Tạ Tiểu Giang phát hiện ra mình là con bướm ngây thơ, mơ mơ hồ hồ rơi vào thiên la địa võng của huân. Tư vị ái tình, ngọt đến say lòng người mới được ném thử khiến thần kinh cậu gần như bị tê liệt.

Nhưng cậu có thể nói gì đây? Ngụy Vũ Hoàn là một người đàn ông có mị lực, lại còn dịu dàng sẵn sọc, tới chỗ nào cũng có thể trêu hoa ghẹo nguyệt chỗ đó. Nếu nói hấn từ trước đến giờ chỉ qua lại với một mình cậu, thì bản thân cậu cũng chẳng tin được.

Ngụy Vũ Hoàn thấy Tạ Tiểu Giang lắc đầu, chỉ nghĩ là cậu mệt, liền nhanh chóng xách hành lý, gọi xe dẫn người về khách sạn.

Khách sạn được hấn lựa chọn cẩn thận, nằm ở đường lớn Osman, khu phồn hoa nhất của Paris, náo nhiệt nhưng không mất đi nét phong tình của đất nước này.

Nhưng từ khi đến đây, Tạ Tiểu Giang chưa nói nổi hai câu, lúc ngồi trên xe taxi, nhìn ra bên ngoài cũng chẳng có vẻ hưng phấn như trên máy bay. Cho đến lúc check – in thì cậu vẫn cứ rầu rĩ không vui.

Ngụy Vũ hoàn cũng buồn bực: “Rốt cuộc bị làm sao vậy?”. Phòng khách sạn chỉ có hai người, hắn kéo cậu ngồi trên người mình, cọ trán cậu, hỏi: “Em không thoải mái chỗ nào?”. Tạ Tiểu Giang thẳng tính, không phải người giấu tâm sự của mình, trừ việc sức khỏe không ổn thì hắn chẳng nghĩ ra nguyên nhân nào khác nữa: “Hay em đói? Có muốn ăn gì không?”, hắn một câu lại một câu quan tâm.

Tạ Tiểu Giang bĩu môi, khẽ hừ một tiếng, thành thật đáp: “Là không thoải mái.”

Ngụy Vũ Hoàn rất sốt ruột, hỏi: “Không thoải mái chỗ nào?”

Cậu nhìn hắn, chỉ chỉ tim mình, cau mày nói: “Chỗ này.”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

Về mặt cậu sầu muộn, nhưng ngữ khí lại phá lệ nghiêm túc: “Ngụy Vũ Hoàn, hình như em đang ghen.”

28. Chương 28: Anh Đúng Là Đồ Hoa Tâm!

Trans: Z – **Beta:** Jung.

Lòng Ngụy Vũ Hoàn như bị nhéo, câu trả lời này của Tạ Tiểu Giang khiến lục phủ ngũ tạng của hắn như được ngâm trong nước quả sơn tra, vừa chua lại vừa ngọt.

Người ăn giấm thì chính là ăn giấm, người bị ăn giấm lại như đang ăn mật ngọt vậy.

... Nhưng mà... Tạ Tiểu Giang ăn giấm ai cơ? Lâu Trạch? Hắn là vì Tạ Tiểu Giang “ăn giấm” đến tâm hoa nộ phóng, không thể chấp nhận được người trong lòng đau thương quá độ như thế được.

Ngụy Vũ Hoàn cẩn thận nhớ lại sự thay đổi trước và sau khi phát sinh sự việc trên của Tạ Tiểu Giang, cảm thấy chỉ có thể là Lâu Trạch thôi.

“Lâu Trạch nói gì với em?” Hắn ôm cậu, hỏi.

Tạ Tiểu Giang kể hết những gì Lâu Trạch nói với mình, một chữ cũng không bỏ sót, vừa không giấu diếm, vừa không thêm mắm dặm muối.

Trước kia Ngụy Vũ Hoàn có tình nhân, này cũng chẳng là vấn đề. Nhưng việc cậu thắc mắc chính là khi hắn ở cạnh Lâu Trạch mà lại còn qua lại với thư ký Lý? Vì sao hai người lại chia tay? Ngụy Vũ Hoàn đã làm gì Lý Tu Nhã để anh phải bảo cậu “đừng lún quá sâu”?

Cho dù tự bảo mình đừng để ý đến lời người khác, tin tưởng trực giác bản thân là được. Nhưng mà, Tạ Tiểu Giang phải thừa nhận, chính tình cảm của cậu đã làm ảnh hưởng đến sự đánh giá chủ quan của bản thân.

Yêu không phải là không bàn đến đạo lý, cho nên, cậu muốn nghe lời giải thích của hắn, cậu hy vọng câu trả lời của người kia có thể xóa tan nỗi bất an trong lòng mình.

“Lâu Trạch nói không sai, anh đã từng hẹn hò với cậu ta.” Ngụy Vũ Hoàn không phủ nhận, nhưng hắn có chút không hiểu vì sao Lâu Trạch lại biết chuyện giữa hắn và Lý Tu Nhã.

Nhưng mà, trước mắt có người quan trọng nhất cần được an ủi, hắn tạm thời bỏ qua điểm đáng ngờ này, tiếp tục nói: “Anh và Lâu Trạch chỉ là giao dịch thôi.”

Tạ Tiểu Giang hỏi: “Giao dịch?”

“Cậu ta chính là kiểu người anh thích, nhưng mà cậu ta hẹn hò với anh cũng là có mục đích.” Tuy rằng chẳng có gì sợ hãi, nhưng Ngụy Vũ Hoàn lại cố ý nói nhanh hơn một chút, để lộ sự hốt hoảng của mình: “Hồi đó cậu ta chỉ là người mới ra mắt không có danh tiếng gì, đại diện của cậu ta muốn anh nâng người, đề cử cho anh, để cậu ta làm tình nhân bí mật của anh làm trao đổi. Nói trắng ra, giữa bọn anh chỉ là giao dịch tiền sắc thôi.”

Tạ Tiểu Giang: “...”

Ngụy Vũ Hoàn tiếp tục: “Khi đó anh có giao kèo với cậu ta, nếu theo anh thì không thể có người khác, cậu ta vi phạm, nên liền chia tay.”

Trên Internet có lưu truyền một câu nói kinh điển về việc đàn ông chọn đối tượng thế này: “Về ngoài thường quyết định suy nghĩ của người đàn ông về một người phụ nữ, mà suy nghĩ sẽ quyết định đàn ông có dán một phiếu phủ quyết lên người phụ nữ kia hay không.”

Những lời này có thể áp dụng lên quy tắc tìm bạn tình của Ngụy Vũ Hoàn... về ngoài cùng “tính sự” quyết định việc hắn có bắt đầu quan hệ với đối phương hay không, nhưng tính cách cùng tâm hồn mới quyết định xem hắn có xem trọng mối quan hệ đó không.

Với mỗi một tình nhân, Ngụy Vũ Hoàn đều có chút hy vọng sẽ là nghiêm túc, mà hắn còn có thể đứng trước mặt Tề Mộ Anh và Thiệu Vĩnh Dương nói về cái kiểu yêu thương bất bình thường này của mình.

Nhưng trước khi gặp được Tạ Tiểu Giang, Cupid như thế chưa từng ngó ngang đến người đàn ông đáng thương phong lưu thành tính này.

Tạ Tiểu Giang lại hỏi: “Vậy thư ký Lý thì sao?”

“Lý Tu Nhã rất xuất sắc trong công việc, anh thực sự tán thưởng cậu ta, nhưng ban đầu anh cũng không tính đến việc phát triển quan hệ với người này.” Ngụy Vũ Hoàn nói rất cẩn thận, sợ cậu có suy nghĩ gì sai lệch rồi tức giận, sợ cậu không chấp nhận hẳn như vậy... Tâm trạng lo được lo mất như thế này, đây là lần đầu tiên hẳn cảm nhận được.

“Năm ngoái anh phải công tác ở Mỹ nửa năm, không có Lâu Trạch ở bên... Em hiểu mà, anh cũng có nhu cầu, mà Lý Tu Nhã lại liên tiếp ra ám hiệu, anh...” Hẳn có chút không nói tiếp được, giống như lần đầu nhận ra mình đã quá “ăn tạp” rồi.

Nhưng Tạ Tiểu Giang vẫn đang nhìn hẳn, dùng đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn hẳn, khiến hẳn không thể nào đỡ nổi.

Hắn thở dài, kiên trì nói: “Anh nghĩ Lý Tu Nhã hẳn là thích anh, nhưng anh lại không có tình cảm gì với cậu ta, cho nên sau khi phát sinh quan hệ, anh mua không ít đồ cho người ta làm quà bồi thường. Sau đó về nước anh liền nói rõ ràng, hiện tại bọn anh chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường thôi.”

Ngụy Vũ Hoàn ôm Tạ Tiểu Giang, không cho cậu cơ hội chạy mất: “Bảo bối, em có hài lòng với lời giải thích của anh không?”

Tạ Tiểu Giang rũ mắt, đôi mắt đen như màn đêm sâu thẳm, lại chẳng nhìn ra suy nghĩ gì đang ẩn giấu. Trong nháy mắt, Ngụy Vũ Hoàn cảm thấy cậu cũng chẳng đơn giản như thế.

Ngay lúc hẳn đang vô cùng hoảng loạn thì cậu đưa ra kết luận: “Ngụy Vũ Hoàn, anh thật là trắng hoa mà!”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

Nghe xong, hẳn lại càng chột dạ hơn, liền vội vã bày tỏ: “Nhưng bây giờ anh chỉ thích em thôi, anh khác tất cả bọn họ.”

Tạ Tiểu Giang khẽ giật giật cơ mặt, lầu bầu: “Anh toàn nói lời ngon tiếng ngọt thôi.”

Ngụy Vũ Hoàn thâm rít gào: “Tiểu tổ tông ơi!” rồi nói: “Anh xin thề, từ nay chỉ trắng hoa với em thôi! Được không?”

Tạ Tiểu Giang méo miệng, không đáp, nhưng trên mặt lại khôi phục chút ý cười.

Hắn thở ra một hơi, nếu cậu mà không cười, thì hẳn thật hận không thể móc tim ra cho cậu xem mất!

Đỗ người vui vẻ trở lại, Ngụy Vũ Hoàn cảm thấy mình như thể hoàn thành được một công trình hạng nhất, ôm cậu như trút được gánh nặng, cụng cụng trán với cậu, nhẹ nhàng xoay xoay, hỏi: “Còn giận không?”

“Em không giận.” Tạ Tiểu Giang cọ cọ hấn, ủy khuất nói: “Em bảo rồi, em chỉ ăn giấm thôi.”

Ngụy Vũ Hoàn không nhịn được cười, cua nhỏ hấn ăn giấm mà sao lại đáng yêu thế cơ chứ! Hai người trao nhau một nụ hôn, Ngụy Vũ Hoàn lại tâm ngứa đùa cậu: “Đừng chẳng nói gì, cũng đừng tức giận, em thích ăn bao nhiêu có bấy nhiêu, anh rất vui lòng nhìn em ăn giấm.”

“Không được!” Tạ Tiểu Giang cầu tay hấn một cái, cả giận: “Loại chuyện này sao có thể để em một mình khó chịu được? Rất không công bằng!”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

Không muốn khó chịu một mình. Đây là nguyên nhân khiến cậu thẳng thắn như thế sao?

Ngụy Vũ Hoàn bị tính cách của cậu tóm đến gắt gao, nhịn không được lại hôn đôi môi hồng hồng một cái, nói: “Là anh không tốt, anh nhận tội anh nhận tội, là anh không đúng, anh bồi lễ anh giải thích. Vừa vặn đã đến Pháp rồi, hàng hiệu quần áo ví da, đồng hồ, giày, em muốn gì anh đều mua cho em.”

Tạ Tiểu Giang khẽ hừ một tiếng, những thứ hấn nói cậu không thèm, quần áo có mặc là tốt rồi, thứ cậu muốn hấn đều đã cho hết rồi.

Ngày đầu tiên ở Paris, hai người vì “sự kiện ăn giấm” mà lăn qua lộn lại, bám dính lấy nhau cả ngày.

Sau đó Ngụy Vũ Hoàn hỏi Tạ Tiểu Giang còn ăn giấm hay không, cậu râm rì một tiếng, dùng nụ hôn làm câu trả lời.

Đúng thế, giấm thì có gì mà ngon chứ! Cậu chỉ là một tên nông dân nghèo, Lâu Trạch với Lý Tu Nhã một kẻ là minh tinh, một người là thành phần tri thức tinh anh, đều ưu tú hơn cậu, ấy vậy mà Ngụy Vũ Hoàn chỉ thích mình cậu, cậu nên cảm thấy mình trúng số độc đắc mới đúng!

Vài ngày sau, Ngụy Vũ Hoàn đưa Tạ Tiểu Giang đi thăm cung Louvre, cung Versailles, đi dạo bên sông Seine, hai người cũng chẳng vội vàng gì, nhàn hạ đi thăm thú xung quanh, mệt lại về khách sạn ngủ hoặc lăn giường.

Hai ngày cuối cùng, Ngụy Vũ Hoàn định đưa cậu đi đến trấn cổ ngắm phong cảnh, thì cậu lại nổi máu đi chơi đồi đến Disneyland!

Chỉ đáng thương ông già hơn ba mươi tuổi Ngụy Vũ Hoàn vì muốn người yêu vui vẻ, cố gắng hết mình ngồi hai lần tàu cao tốc đi ba lượt tàu ngầm, thiếu điều nôn cả mật ra.

Chuyến du lịch tình lữ mười ngày kết thúc viên mãn, Tạ Tiểu Giang không những nạp thêm kiến thức, mở rộng tầm nhìn, lại thu hoạch thêm một vali quần áo mới, có thể nói là đại thắng trở về.

Về đến thành phố S thì hai ngày sau khai giảng, hôm đến báo danh, Ngụy Vũ Hoàn thân chinh đưa Tạ Tiểu Giang đi. Quảng đường đi bộ chưa đến nửa tiếng mà hắn còn đặc biệt lái Porsche cho cậu mặt mũi, cảm thấy như thế về sau mới không ai dám bắt nạt cậu.

Bởi vì ở trên giường Tạ Tiểu Giang toàn gọi hắn là: “Baba!”, cho nên Ngụy Vũ Hoàn vừa coi cậu là người yêu vừa là con trai nhỏ, ý thức trách nhiệm trong lòng rất nặng. Nhưng hắn lại chưa từng nuôi trẻ con, cũng chẳng biết thế nào là đúng mực, chỉ có thể đem đến cho cậu những điều tốt nhất, một mực cưng chiều.

Tạ Tiểu Giang không tìm hiểu về các dòng xe, không biết con xe này có bao nhiêu quý giá kiêu sang, lúc xuống xe thấy một đồng người bu quanh còn không ngộ ra. Những người kia dùng ánh mắt hâm mộ cùng soi mói nhìn cậu, tự hỏi xem cậu là quý công tử phú nhị đại nhà ai.

Tạ Tiểu Giang học ngoại trú, trong ngày không chỉ làm thủ tục đăng ký, còn phải đi nhận giáo trình, phải chạy qua chạy lại vài chỗ. Ngụy Vũ Hoàn muốn tránh hiềm nghi nên không cùng cậu đi, nhưng đã túm được Tề Mộ Anh dẫn đường cho cậu. Sau khi anh biết được nguyên nhân hắn đưa ra là: “Trường to như thế tôi sợ Tiểu Giang sẽ đi lạc” thì thực sự muốn rớt cằm!

Quen biết hắn nhiều năm như thế, anh chưa từng thấy hắn thiếu não như vậy, chỉ số thông minh như bị cưa ăn mất ấy! Nhưng bạn bè nhờ vả sao lại từ chối được, hắn chỉ có thể có thể làm một người địa vị thấp cúi đầu trước tên địa vị cao mà làm bảo mẫu nửa ngày của Tạ Tiểu Giang thôi.

Ngụy Vũ Hoàn đang ngồi trong xe đợi Tạ Tiểu Giang về, đang đọc tin tức thì nghe thấy cửa sổ xe bị gõ. Hắn vừa nhắc đầu, liền nhìn thấy một thanh niên đẹp trai mặc sơmi trắng đứng bên ngoài, đang nhíu mày nhìn hắn.

29. Chương 29: Tự Mình Đa Tình

Trans: Z – Beta: Jung.

Không sai, đây chính là giấc mộng cháy bỏng của Ngụy Vũ Hoàn một năm rưỡi trước, sau một đêm liền bị người ta vứt bỏ... Tùng Viễn.

Nếu đến đại học J, Ngụy Vũ Hoàn đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ chạm mặt Tùng Viễn, nhưng hắn lại không ngờ mình sẽ đụng cậu ta nhanh như vậy.

Nói thật, Tùng Viễn đúng là một vị được hắn liệt vào danh sách “ngghiêm túc” vốn chẳng nhiều nhận gì, nhưng cuối cùng cái kết của hai người khá là tiếc.

Hạ cửa kính xe xuống, Ngụy Vũ Hoàn định bụng rất chi là bình thường chào hỏi với cậu ta, nhưng chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy câu chất vấn của đối phương... “Sao anh lại ở đây?”

Ngụy Vũ Hoàn ghen một chút, không vui mà nhướn mày, hỏi ngược: “Sao tôi lại không được ở đây?”

Tuy hắn và Tùng Viễn đã từng có mối quan hệ ái muội, nhưng bây giờ Ngụy Vũ Hoàn đã có Tạ Tiểu Giang, từ trên xuống dưới đã bị con cua nhỏ không chỉ ngọt ngào đáng yêu mà lại có cách chăm sóc cực kỳ chu đáo làm cho tâm tình thỏa mãn, cho nên đối mặt với thanh niên đã từng khiến mình tim đập bình bịch này, hắn đã không còn phản ứng gì quá lớn, mà ngược lại câu hỏi vắn của cậu ta cũng khiến hắn có chút khó chịu.

Ngụy Vũ Hoàn trầm nghĩ, năm đó lúc ông đây theo đuổi cậu cũng chưa từng bạc đãi, còn cúi đầu cùng ăn cùng uống cùng cậu nằm cả đêm tâm sự về lý tưởng nhân sinh, muốn tặng cái gì đều chọn cẩn thận không lại sợ tổn thương lòng tự trọng, chăm đến độ chiều đến tận trời! Sinh nhật đêm đó cũng là tự cậu gặt đầu đồng ý, bây giờ lại trưng ra cái bộ mặt ghét bỏ như bị cưỡng gian thế sao?

Mấy chuyện tình cảm này chính là tội tình anh nguyện, không thể cưỡng ép, hắn cũng không phải bám riết không tha người kia, cuộc điện thoại một năm trước cũng là hiểu lầm, lúc đó hắn tưởng Tạ Tiểu Giang trộm vào ở chính là Tùng Viễn.

Tùng Viễn quét mắt một vòng nhìn các sinh viên đang chỉ trỏ, làm bộ thật khó xử nói: “Anh nên gọi điện trước.”

Ngụy Vũ Hoàn cười khê, đoán chừng hắn là cậu ta cho rằng hắn đến tìm mình, nên mẹ kiếp hắn có chút xấu hổ.

Tuy đã không còn tình cảm gì với Tùng Viễn, nhưng Ngụy Vũ Hoàn cũng chẳng phải người ôm cừu hận gì. Nói cho cùng, tên nhóc này rốt cuộc cũng chỉ là đứa trẻ chưa tốt nghiệp đại học, thậm chí còn chưa gặp phải giống tổ gì, hắn là một người ba mươi mấy tuổi, không nên tính toán chi li với một tiểu bối.

Hắn cũng không dám chọc gì, chỉ chỉ vào ghế phó lái, bảo: “Lên xe trò chuyện chút đi.”

Ngụy Vũ Hoàn đã nghĩ Tùng Viễn sẽ phải tay chạy lấy người như trước đây, như thế là tốt nhất, nhưng không ngờ, cậu ta lại chẳng do dự gì mà ngồi vào trong.

Thôi cũng được, nói chuyện giết thời gian đi, không chừng hắn lại đào được lý do vì sao cậu ta lại dứt khoát, kiên quyết chia tay hắn, bây giờ câu hỏi của Ngụy Vũ Hoàn cũng chỉ có vậy.

Nhiệt độ trong xe khác hẳn so với bên ngoài, kính chống đạn giống như ngăn cách với thế giới bên ngoài, bên ngoài là thế giới người qua người lại giữa cái nắng hè chói chang, còn bên trong xe lại là thế giới mát mẻ.

“Phải một năm nữa cậu mới tốt nghiệp đi.” Ngụy Vũ Hoàn thông thả mở miệng.

“Ừm.” Tùng Viễn ngửi thấy mùi nước hoa Cổ Long nhàn nhạt, trong một chớp mắt có chút hốt hoảng.

“Tương lai có dự định gì không?” Đây là chủ đề Tùng Viễn yêu thích, Ngụy Vũ Hoàn quen thói mà hỏi theo khẩu vị của cậu ta.

Tùng Viễn đáp: “Còn chưa nghĩ xong, chắc là đi làm luôn.”

Ngụy Vũ Hoàn gật đầu, hẳn biết gia cảnh của cậu ta khá bình thường, bố mẹ thuộc giai cấp làm công ăn lương bình thường, không có điều kiện để cậu ta xuất ngoại học cao hơn. Mà tên nhóc này cũng rất cứng, chỉ muốn nhanh nhanh ra trường, hẳn là không kiên nhẫn gì học thạc sĩ trong nước, đi làm luôn chính là giải pháp tốt nhất.

Biểu cảm của Tùng Viễn buồn buồn một chút, khi trước còn ở cạnh Ngụy Vũ Hoàn, đối phương sẽ phân tích cho cậu ta các lối đi, còn hứa cho cậu ta một tương lai sáng lạn, gì mà Hoàn Vũ, Thịnh Hiên, Morgan,... về sau muốn ngồi vào đâu, thì chỉ cần một câu của hắn thôi.

Lúc đó cậu ta vẫn chưa hiểu, thậm chí còn tự phụ cho rằng, kể cả không có sự trợ giúp của Ngụy Vũ Hoàn thì mình vẫn có thể dễ dàng có được chức vị ấy. Cho đến kỳ thực tập hè này, cậu ta đâm phải tường mới biết rằng những thứ Ngụy Vũ Hoàn từng hứa cho mình quan trọng bao nhiêu. Bây giờ thứ xã hội không thiếu nhất chính là sinh viên tốt nghiệp đại học, ngay cả tốt nghiệp từ trường oai cũng chỉ là cá diếc qua sông, chỉ bằng lý lịch bản thân, không có ô dù gì, cũng chẳng có kinh nghiệm làm việc, thì được một trong số những công ty đó chấp nhận cũng chẳng phải dễ gì. Mà kể cả có được nhận, thì cũng phải đi từ đáy đi lên, chẳng biết năm tháng nào mới nổi danh.

Giữa con sóng tiền đồ này, cậu ta lại nghĩ đến đường tắt Ngụy Vũ Hoàn, nếu như trước đây đồng ý ở bên Ngụy Vũ Hoàn, thì bây giờ... Không! Tùng Viễn cắn chặt răng, ánh mắt phức tạp nhìn ra cửa sổ. Không thể được! Cậu ta làm sao có thể khó khăn đến nỗi đi làm MB cơ chứ!

Nhưng cậu ta cũng không cam lòng, không tự chủ được mà hỏi: “Anh có biết gì sao trước đây tôi lại chia tay không?”

“Hử?” Bất được trúng trọng điểm, Ngụy Vũ Hoàn nhìn cậu ta, cười như không cười nói: “Nói xem.”

“Là vì, anh rất cao cao tại thượng.” Tùng Viễn cân nhắc từ thích hợp, trúc trắc giải thích: “Tôi với anh căn bản không phải người cùng một thế giới, địa vị của chúng ta, tài chính chênh lệch, khiến tôi cảm thấy mình kém anh một bậc. Anh còn nhớ tôi đã từng từ chối rất nhiều quà tặng của anh không?”

Ngụy Vũ Hoàn: “Ừm.”

Tùng Viễn nói: “Bởi vì những thứ anh tặng, tôi không trả nổi, tôi chỉ có thể cho anh s**... Tôi nghĩ anh cũng chỉ nghĩ đến cái này, lúc nào hết hứng thì có thể tùy thời lấy lại chúng, khiến tôi không có cảm giác an toàn, tôi muốn được đứng ngang hàng.”

Ngụy Vũ Hoàn: “... Ồ.”

Nghe được câu: “Ồ”, Tùng Viễn chợt có cảm giác mất mát mãnh liệt, Ngụy Vũ Hoàn như vậy khiến cậu ta thấy xa lạ, cậu ta vốn nghĩ, hẳn phải nên... nhiệt tình hơn một chút.

Cậu ta nói nhiều như thế, quy nạp mà nói, thì có thể dùng một câu nói rõ... tôi không muốn bị anh bao dưỡng.

Trên thực tế, cho đến bây giờ Ngụy Vũ Hoàn chưa từng nói muốn bao dưỡng cậu ta quá, những lời này Tùng Viễn đều nghe được từ thư ký của hắn. Nếu bây giờ nói với Ngụy Vũ Hoàn thì ngược lại có thể giải quyết hiểu lầm. Nhưng tâm cao khí ngạo như Tùng Viễn làm sao có thể nói trắng ra như thế được, cho nên quanh co lòng vòng, nói một đồng đạo lý văn thơ lai láng, khiến đầu Ngụy Vũ Hoàn xoay vòng vòng.

Ngụy Vũ Hoàn cảm thấy cậu ta nói cũng có lý, hẳn cũng do hắn quá bá đạo, thường muốn sắp xếp hết cho người khác, nhưng đều xuất phát từ sự yêu thích của hắn mà, có năng lực sao lại không làm? Chẳng lẽ mỗi ngày cùng Tùng Viễn đi tàu điện ngầm, ăn thức ăn nhanh, mới gọi là yêu ngang hàng à?

Không trách trước đây Tùng Viễn lại bảo hai người không hợp, xem ra đúng là không hợp thật.

Ngụy Vũ Hoàn thở dài, nói: “Cậu nghĩ quá nhiều rồi.”

Tùng Viễn: “...”

Đồng thời, Ngụy Vũ Hoàn lại cảm thấy may mắn, may mà Tạ Tiểu Giang suy nghĩ đơn giản, chẳng bao giờ nghĩ đến mấy cái này cả.

Phản ứng thờ ơ của Ngụy Vũ Hoàn khiến Tùng Viễn thật tế nhị, cậu ta cũng không trò chuyện nổi nữa, nhin không được mà hỏi: “Anh tìm tôi có việc gì?”

Đúng lúc này, điện thoại của Ngụy Vũ Hoàn đổ chuông, hắn nhận điện, mặt mày lập tức giãn ra, gọi: “Bảo bối.”

Tùng Viễn ngẩn ngơ... Bảo bối? Ngữ khí này, hẳn đang gọi ai vậy?

“Làm thủ tục đến đâu rồi?... Ủ, anh chờ em... Được, lát nữa gặp lại!” Nói vài câu đơn giản, Ngụy Vũ Hoàn liền cúp điện thoại, hắn nhìn Tùng Viễn, ra vẻ có lỗi nói: “Điện thoại của người yêu tôi.”

Tùng Viễn: “... Người yêu?”

Ngụy Vũ Hoàn thoáng nhìn ra bên ngoài, cười nói: “Ừm, em ấy mới nhập trường này, cũng là khoa tài chính, sau này coi như là hậu bối của cậu đi. Haha, hôm nay tôi đưa em ấy đi báo danh.”

“VẬY Ờ...” Sắc mặt Tùng Viễn lúc trắng lúc xanh, xấu hổ đến nỗi muốn đào ba thước đất mà chui xuống, cậu ta xấu hổ mở cửa xe, để lại một câu: “VẬY TÔI ĐI TRƯỚC” rồi vội vàng rời đi.

Ngụy Vũ Hoàn cũng không giữ người, dùng giọng nhà quan nói: “Ừ, lúc nào rảnh thì gọi cho tôi.”

Chờ cửa xe đóng lại, hắn mới thấp giọng cười ra tiếng, như kiểu cái gai để lâu cuối cùng cũng được nhổ ra rồi.

Tùng Viễn cũng không đi quá xa, cậu ta càng nghĩ càng giận, thật sự ban nãy mình đúng là tự mình đa tình, xấu hổ vô cùng, lại vì sự “bạc tình bạc nghĩa” của Ngụy Vũ Hoàn mà bất bình tức giận.

... Là ai trước kia một lòng một dạ theo đuổi cậu ta, thế mà chỉ qua một năm rưỡi đã nhanh chóng có tân hoan, gã đàn ông này đúng là phong lưu phóng đảng!

Hơn nữa hôm nay là ngày báo danh của sinh viên nhập trường, vậy tân hoan của Ngụy Vũ Hoàn mới năm nhất? Mười tám tuổi? Mẹ! Trâu già gặm cỏ non! Thật buồn nôn!

Tùng Viễn dữ dội chửi thề một lúc, vẫn không nhịn được mà tò mò, quay lại núp vào một chỗ tối, muốn xem rốt cuộc “người yêu” của Ngụy Vũ Hoàn trông như thế nào.

Quả nhiên chưa đến mười phút, có một thanh niên trẻ tuổi đội mũ Adidas đi cùng Tề Mộ Anh về phía xe Porsche.

Trên tay đối phương ôm một chồng sách mới, khoe miệng có một cái má lúm đồng tiền, cười đến mắt cong cong, trông vô cùng thanh tú đáng yêu.

Tùng Viễn nhìn cậu trong chốc lát, nghĩ thầm người này chắc cũng là MB được Ngụy Vũ Hoàn bao dưỡng thì lại càng ghét hơn. Bây giờ thanh niên bị làm sao vậy? Còn nhỏ, vẫn đi học mà lại đối sắc thịt, là do xã hội này bắt đầu có nhiều người tam quan bất chính sao?

Thật ra Tạ Tiểu Giang không đúng tuổi đi học năm nhất đâu, nhưng bởi vì gương mặt búp bê của cậu rất dễ bị nhầm tưởng, cho nên kể cả có bảo cậu là học sinh chưa tốt nghiệp trung học cũng không thiếu.

Tạ Tiểu Giang ngồi vào trong xe, thè lưỡi ra thở, còn dùng tay mình quạt quạt, than: “Nóng quá đi mất!”

“Như cún con vậy!” Ngụy Vũ Hoàn bỏ mũ của cậu xuống, mỉm cười xoa xoa mái tóc xẹp xẹp của cậu, cũng chẳng chê mồ hôi vương trên đó: “Để anh hạ nhiệt độ điều hòa.”

Tề Mộ Anh tựa vào cửa xe, oán giận: “Tôi mới nóng đây này! Đi từ sáng sớm, cũng chẳng có điều hòa mà dùng nữa!”

Ngụy Vũ Hoàn khởi động xe, vung tay: “Đừng có gây sự chú ý, lên xe đi, tôi mời ông đi ăn.”

Tề Mộ Anh: “...”

Sau khi được mát mẻ, Tạ Tiểu Giang không ngừng líu ríu với Ngụy Vũ Hoàn về những gì mình thấy, nghe được. Ngụy Vũ Hoàn nghe mà cũng cảm thấy mình được trở lại thời sinh viên, cả người đều phấn chấn hẳn lên.

Nói nửa ngày, Tạ Tiểu Giang lại nâng lên bộ sách mới trên đùi mình, một mặt vô cùng vui sướng mừng rỡ.

Ngụy Vũ Hoàn cười cười, hỏi xem Tạ Tiểu Giang đã làm thủ tục gọn ghẽ chưa. Cậu liền lôi thẻ sinh viên cùng thẻ điện tử trong túi quần áo to đùng ra, khoe khoang: “Anh nhìn nè! Có hai cái này là em có thể trót lọt trong trường đó nha!”

Ngụy Vũ Hoàn phì cười một tiếng, trêu chọc cậu: “Vậy mai mới mong em dẫn anh đi cợ cơm trong canteen nhé.”

Việc gì chưa được làm cùng Tùng Viễn thì hẳn lại muốn làm cùng Tạ Tiểu Giang. Hẳn nhận ra, chỉ cần ở cạnh Tạ Tiểu Giang, thì trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng đều rất lãng mạn.

Tạ Tiểu Giang vỗ ngực đảm bảo: “No vấn đề! Sau này anh cứ đến trường em, em đưa anh đi ăn sập canteen trường J!”

Ngụy Vũ Hoàn: “Bảo bối ngoan quá!”

Tề Mộ Anh ngồi hàng ghế sau, yên lặng mà lệ rơi đầy mặt. Anh sai rồi, anh không nên vì một bữa cơm mà làm cái bóng đèn, cơm còn chưa được xơi mà đã ăn no cầu lương rồi... hu hu hu...

30. Chương 30: Tích Một Nghìn Vạn

Trans: Z – **Beta:** Jung

Khai giảng không lâu, Tạ Tiểu Giang bất tri bất giác phát hiện mình đã trở thành “người nổi tiếng” của khoa tài chính.

Cậu không ở ký túc xá, không có bạn cùng phòng, cũng không hay tham gia mấy hoạt động đoàn thể xã giao, cho nên lượng người quen biết là cực ít.

Đi học mấy ngày cậu mới dần dần được các bạn cùng lớp nhớ mặt, hóa ra hôm cậu được Ngụy Vũ Hoàn dùng xe Porsche đưa tới trường báo danh chụp ảnh đã bị người ta chụp rồi post lên mạng, mà bất quá trong trường truyền đi với tốc độ rất nhanh, hơn nữa bây giờ Internet cùng truyền miệng phát triển cực khủng, cho nên khá là nhộn nhịp.

Đợt này liên náo nhiệt, trong một chốc liền có một đồng người bắt chuyện với cậu, bạn học quen biết đột nhiên rất nhiều.

Tạ Tiểu Giang đều nói chuyện trường lớp với Ngụy Vũ Hoàn từ sáng tới tối, nhắc tới chuyện này liền hỏi Ngụy Vũ Hoàn xem mình nên giới thiệu bản thân với các bạn thế nào: “Rất nhiều người hỏi bối cảnh gia đình em, em nói thật thì sợ họ lại không tin, nói anh giúp em đến trường thì sợ bị hiểu lầm mất.”

Ngụy Vũ Hoàn liền đùa giỡn: “Vậy em bảo anh là ba em đi.”

Cậu bật cười: “Anh trẻ như thế, ai thêm tin chứ, bảo là anh trai thì còn nghe được.”

Hắn cười nói: “Vậy bảo là anh trai thì tốt rồi.”

Tạ Tiểu Giang liền đổi giọng: “Vâng, anh~”

Ngụy Vũ Hoàn bị tiếng gọi “Anh” của cậu làm cho nóng bừng cả người, vươn tay ôm lấy cậu, cố gắng đè nén cảm xúc, nhỏ giọng cảnh cáo: “Anh không cần em xã giao, nhưng nhớ phải có chút tâm nhãn, thấy người nào thật lòng thì hãy chơi, đừng tiếp xúc với những kẻ muốn lợi dụng em.”

Hắn rất chiều Tạ Tiểu Giang, liền cảm thấy đứa nhỏ này rất đơn thuần, sợ cậu bị lừa. Nhưng hắn đã quên mất, kinh nghiệm xã hội của Tạ Tiểu Giang so với các bạn cùng lứa phong phú hơn nhiều, với cậu mà nói, đám bạn học đó mới chính là mấy đứa “đơn thuần”.

“Em biết mà, anh yên tâm đi.” Tạ Tiểu Giang cũng ôm lấy hắn, kiễng chân lên muốn hôn hôn.

Ngụy Vũ Hoàn cúi đầu hôn cậu, cọ cọ mũi cậu một chút rồi sủng nịch hỏi: “Tiền tiêu đủ không?”

Kể cả bây giờ Tạ Tiểu Giang không “đi làm” thì Ngụy Vũ Hoàn vẫn hứng lên cho cậu tiền tiêu vặt, rồi cũng định kỳ trả lương cho cậu, ít thì mấy trăm mấy nghìn, nhiều thì hơn vạn, như thế cho cậu tiền mới là phương thức biểu đạt tình yêu tốt nhất vậy.

Tạ Tiểu Giang cũng không cần, trước đây là do thói quen sinh nhai, trên bản chất chính là tiểu tham tiền, nhưng bây giờ mỗi ngày đều có người cho tiền, cậu còn không thể vui vẻ sao? Ngụy Vũ Hoàn đưa bao nhiêu thì cậu đều tiết kiệm, nhìn những con số không ngừng tăng lên trong tài khoản tiết kiệm, ngay cả đi ngủ cậu cũng có thể cười ngu được.

“Đủ mà, anh đoán xem bây giờ em có bao nhiêu tiền nè?” Khi chỉ có riêng hai người, cậu thường thích làm nũng với hấn.

Ngụy Vũ Hoàn làm như không biết mà hùa theo cậu: “Tám vạn? Mười tám vạn?”

“Sắp được mười lăm vạn rồi!” Cậu tí mắt cười, rồi phun tào: “Anh có gốc không thế?! Cho em bao nhiêu cũng không biết là sao.”

“Nhóc con!” Ngụy Vũ Hoàn nhin không được mà cốc đầu cậu một cái, nhưng thật ra trong lòng thích đến điên. Bây giờ Tạ Tiểu Giang gì cũng dám nói trước mặt hấn, chính là quan hệ của hai người càng thân mật hơn rồi, ở cạnh nhau càng thoải mái hơn.

“Em tiết kiệm làm gì, sao không tiêu hết đi?” Ngụy Vũ Hoàn hỏi.

Tạ Tiểu Giang liếc mắt, nói: “Đợi em tích đủ một nghìn vạn, liền mua công ty của anh, em sẽ làm ông chủ, anh làm công cho em!”

“Phụt!” Nghe câu đùa trẻ con này, Ngụy Vũ Hoàn liền thấy đáng yêu đến nỗi bé đứng cậu lên, đỡ hông cậu như ôm em bé.

Tạ Tiểu Giang thét chói tai rồi cười ra tiếng, thuận thế dùng tay ôm cổ hấn, hai chân quăn chặt lưng hấn, bây giờ mới không ngã xuống, hỏi: “Anh làm gì vậy?”

“Một nghìn vạn mà đã muốn mua Hoàn Vũ? Em nghĩ quá đơn giản rồi!” Ngụy Vũ Hoàn nhướn mày: “Hay là, em đã sớm bày mưu muốn làm bà chủ nhà anh?”

Tạ Tiểu Giang phồng má nói: “Anh không muốn em liền lấy tiền đi mua Hồng Thụy của Uông Đại Kỳ, cho ông ấy làm... Á!”

“Em mơ đi!” Ngụy Vũ Hoàn hôn cậu, trút toàn bộ số dấm chua loét lên đứa nhỏ này.

Ầm ỉ xong xuôi, Tạ Tiểu Giang liền nhận được tin nhắn tài khoản của mình vừa được “tiếp máu” hai mươi vạn, cậu ghen hòng trần trời: “Sao lại nhiều vậy?”

Ngụy Vũ Hoàn để điện thoại xuống, nói: “Giúp em nhanh chóng tích đủ một nghìn vạn.”

Tạ Tiểu Giang có chút lo lắng, dựa vào người hấn, chớp chớp mắt to: “Em nói đùa thôi mà, thật ra em không biết tiêu thế nào nên mới tiết kiệm.”

Cho dù cậu là đứa nhỏ tham tiền, nhưng cậu yêu cầu không cao với đời sống vật chất, mà quần áo cậu mặc

đều được Ngụy Vũ Hoàn mua cho, ra ngoài ăn cơm xem phim cũng là hần quẹt thẻ thì tiền cậu dùng để làm gì? Bình thường cũng chỉ để đi chợ mua đồ ăn mỗi hôm tan học.

Nhưng đồ ăn cũng không tốn nhiều, mấy cái chỗ đắt tiền của hần thì có cho cậu ăn gan hùm cũng không dám vung tiền loạn, nhưng vừa ra đến chợ liền như thể được buff đầy máu, mua gì cũng mặc cả, mua hai cân cải trắng còn khua môi múa mép với người bán hàng cho mình thêm một ít tỏi hai lạng hành. Có lần Ngụy Vũ Hoàn đi theo, thấy cảnh này liền chấn động thật lâu, về nhà cho cậu thêm một vạn, đau lòng không thôi.

Nhưng ngay cả như thế thì tiết kiệm đã khắc vào cậu đến xương tủy, không thể sửa trong một chốc được.

Hần nói: “Không biết tiêu thế nào thì học tiêu. Bây giờ em học ngành tài chính, thứ không thể thiếu trong tay nhất chính là tiền, nếu không về sau có tiền thì cũng không biết cách đầu tư ổn thỏa, cũng không biết dự đoán chính xác được.”

Tạ Tiểu Giang một tâm linh hội, nói: “Ý của anh là muốn em học cách dùng tiền?”

Ngụy Vũ Hoàn nói: “Thông minh lắm, trường học chỉ dạy lý thuyết suông. Cổ phiếu, chứng khoán, quản lý tài sản, đầu tư đều dựa vào kinh nghiệm thực chiến, anh cho em tiền mua cổ phiếu, thêm ít ngoại tệ cùng vào, em muốn chơi thế nào thì chơi.”

Cậu lo lắng hỏi: “Lỡ thì phải làm sao đây?”

Hần đáp: “Kỳ này em học cho chăm, tiền trong tài khoản ngân hàng chắc chắn sẽ bị giảm giá trị, lỗ rất bình thường, vốn học là phải trả tiền.”

Tạ Tiểu Giang cẩn thận suy nghĩ lời của Ngụy Vũ Hoàn, mà không biết cách phản bác, liền nói: “Em sẽ nghiên cứu, chỗ nào không hiểu thì hỏi anh nhé.”

Ngụy Vũ Hoàn cười nói: “Ừ, còn những áp lực khác nữa, xã giao ở trường cũng phải dùng đến tiền, cứ tiêu đi, hết bảo baba.” Ở trường, kẻ có tiền chính là đứa oai nhất, trước đây nhân sinh của Tạ Tiểu Giang thiếu đi rất nhiều thứ, Ngụy Vũ Hoàn muốn đền bù cho cậu, để cậu biết, từ khi có hần, cuộc đời cậu sẽ có nhiều thay đổi lớn.

Tạ Tiểu Giang quyến luyến cọ cọ mặt hần, nói: “Em biết rồi”. Bao nhiêu tình cậu thiếu hần không phải một chốc là có thể trả hết, đời này còn dài, cậu đều nhớ hết để báo đáp từng chút một.

Mấy tháng ngắn ngủi, Tạ Tiểu Giang liền quen không ít “bạn”, trước đây trong trường có việc gì đều do giáo viên quen biết với Ngụy Vũ Hoàn báo cho cậu, bây giờ cậu đều nhận được đủ loại tin tức từ bạn bè, từ hoạt động chung đến giờ học, hoạt động lớp, cứ lên mạng là nắm được hết.

Nhưng cũng không thể thuận buồm xuôi gió như thế được, cuộc sống trên ngà voi của Tạ Tiểu Giang không

thể cứ thế mà xong được.

Không biết ai nhờ quan hệ mà biết được Tạ Tiểu Giang là học sinh “chạy tiền”, điều kiện nhập học của trường này rất nghiêm khắc, Tạ Tiểu Giang đi cửa sau như thế là phạm quy, trong một chốc liền biến thành đối tượng chỉ trích của mọi người.

Nhưng việc này cũng chẳng sao, đại đa số người chỉ dám ngầm nói xấu cậu, mặt ngoài thì vẫn giả vờ nhiệt tình này nọ.

Sóng này chưa tan, sóng khác đã tới. Tin này còn chưa truyền được bao lâu thì lại có tin đồn thất thiệt khác được rỉ tai nhau, gần như khiến đám bạn chạy theo cậu như vịt ít đi hẳn.

Ban đầu cậu không phát hiện ra, chỉ thấy ánh mắt của các bạn học khác nhìn mình đều kỳ lạ, lúc lên lớp thì ai nấy đều tự động để cho cậu một khoảng trống rất to.

Phải mất hai ngày, Tạ Tiểu Giang vừa mới học xong định đi ra canteen ăn thì có bạn học Triệu quan hệ với cậu không tệ lắm đi theo, nhỏ giọng bảo: “Cậu nghe thấy gì chưa hả Tạ Tiểu Giang?”

“Nghe nói gì cơ?” Cậu ù ù cạc cạc.

Cậu này tên là Triệu Nham, cậu ta nhìn chằm chằm cậu, nhỏ giọng hỏi: “Có người nói cậu là MB, thật không vậy?”

Cậu ngẩn người, hỏi ngu: “MB là cái gì cơ?”

Triệu Nham suýt nữa ngã sấp xuống, cậu ta ho nhẹ một tiếng, một mặt cổ quái nói: “MB là Money Boy, nói tục ra là trai bao, kiểu như là dùng thân kiếm tiền ấy.”

Tạ Tiểu Giang liền biến sắc, ngây ra: “Cậu... cậu nghe ai nói? Sao tớ lại không biết gì?”

Triệu Nham gãi đầu, lung túng nói: “Trên diễn đàn trường sẽ không đăng, vì sẽ bị admin xóa bài, là có người gửi tin nhắn cho tớ, bảo rằng cái anh kia của cậu không phải anh ruột, mà là người bao dưỡng cậu đây, rất nhiều người khác đang bàn tán, tớ cũng không biết người nổi gió là ai.”

Cứ thế vô tri vô giác, cảm giác đói của cậu đầu liền biến mất.

Triệu Nham thấy phản ứng của cậu, càng thêm tin tưởng “phỏng đoán” trong lòng mình.

Nhưng mà cậu ta không những không làm vẻ mặt ghét bỏ, mà còn đồng tình, an ủi cậu: “Tạ Tiểu Giang, cậu yên tâm đi, kể cả có đúng là như thế thì tớ cũng sẽ không kỳ thị cậu.”

Cậu lắc đầu theo bản năng: “Tớ không phải...”

Triệu Nham đã biết cậu sẽ phủ nhận, không thể không như thế được, kể cả là thật thì làm gì có ai đủ dũng khí thừa nhận chứ?

“Tớ tin cậu mà, thật ra, lúc vừa mới quen biết tớ đã cảm thấy cậu vô cùng chất phác, lại không làm giá, cực kỳ khiến người khác sinh hảo cảm.” Triệu Nham cười ngược.

Tạ Tiểu Giang có chút cảm động, đang định nói “Cảm ơn” thì lại nghe Triệu Nham lái qua chuyện khác: “Nhưng mỗi lần cậu nhắc tới ‘anh’ thì biểu tình cực kỳ không giống, cậu sẽ cười, kiểu cực ngọt ngào ấy, cậu hiểu mà...cho nên, tớ luôn hoài nghi, rất có thể cậu là gay.”

Tạ Tiểu Giang: “...”

31. Chương 31: Hôn Là Được

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ở cạnh Ngụy Vũ Hoàn, Tạ Tiểu Giang sớm chấp nhận tính hướng của mình. Nhưng mối quan hệ này đối với người ngoài mà nói là rất đặc biệt, cho nên hai người chưa từng công khai, chỉ có vài người bạn thân của Ngụy Vũ Hoàn cùng với chủ lái xe là biết thôi.

Tạ Tiểu Giang kinh ngạc với sự miễn cảm của Triệu Nham, cũng không phải không khẩn trương, không biết Triệu Nham có thâm ý gì khi làm rõ vấn đề này.

Triệu Nham nhún vai, lại nói: “Thật ra em cũng rất phản cảm với thái độ của các bạn khác khi nói về MB, MB không trêu ai cả, tuy hành vi của họ đúng là không có đạo đức, nhưng không phải tội ác tày trời, tôi tin mỗi một nghề đều có lý do tồn tại của nó, ai cũng không nên vô cớ trách móc cùng xa lánh.”

Những lời Triệu Nham nói khiến Tạ Tiểu Giang cực kỳ xúc động, cậu nhớ lại hồi còn làm việc ở Phong Nhụy, xuất thân của đại đa số các cô đều rất đáng thương, các cô đều thương tích chồng chất cùng không có nơi dung thân mà tìm đến thành phố này, rồi còn làm công việc trơ trên ấy, đếm ra chỉ được vài đồng còm cõi, mịt mù mà lại dễ thỏa mãn, yêt ốt nhưng lại cam chịu số phận bất hạnh.

Đúng là có người tham tiền, vì nhiều tiền hơn, vì hư vinh, từng chút một lún sâu. Nhưng mà, nếu ngay từ đầu các cô đã có thể yên lành làm người tốt, may mắn có được gia đình hạnh phúc, có thể đi học bình thường, ai lại tự dưng đi bán linh hồn cùng cơ thể của mình chứ?

“Đúng thế, ai cũng có nỗi khổ riêng.” Tạ Tiểu Giang cảm khái.

Tuy cùng sống dưới một bầu trời xanh, nhưng vị trí của mỗi người trên thế giới đều khác nhau. Nếu như không có Ngụy Vũ Hoàn thì cậu cũng sẽ như thế, lẫn lộn ở tầng đáy của xã hội.

Triệu Nham không tiếp tục moi móc nữa, cậu cũng không thêm để ý ánh mắt của người khác, chủ động kéo Tạ Tiểu Giang đi ăn cơm.

Dưới tình huống bị “chúng bạn xa lánh” của Tạ Tiểu Giang, hành động xuất phát từ nội tâm của Triệu Nham đúng là gây cảm động. Tuy cậu cũng bị ảnh hưởng bởi mấy lời đồn đãi, nhưng cậu vẫn còn có thể bình tĩnh, càng thân thiết với Tạ Tiểu Giang hơn, không thay lòng.

Tạ Tiểu Giang ăn cơm với tâm trạng tốt, lúc ăn cơm, cậu đột nhiên xoắn xuýt hỏi: “Triệu Nham, lúc anh nói đến anh mình thì vẻ mặt rất kỳ quái sao?”

Triệu Nham đang gặm đùi gà, vừa nuốt vừa gật đầu đáp: “Đúng thế!”

Tạ Tiểu Giang néo mặt mình, nghi hoặc hỏi: “Lạ chỗ nào?”

“Chính là thường xuyên cười ngu, đặt biệt ngu ý, như thế này này.” Triệu Nham nuốt thịt gà xuống, mô phỏng lại điệu “cười ngu” của cậu, người ta không đáng yêu như cậu, miệng lại đầy nước tương, nụ cười này đáng khinh đến nỗi người đối diện nổi hết da gà.

Tạ Tiểu Giang ôm tay mình, nhanh chóng vuốt mặt, dùng tay kéo da để trông mặt cậu nghiêm túc hơn một chút.

Triệu Nham bị hành động này của cậu chọc cười, nhin không được khuyên: “Tạ Tiểu Giang, anh đừng quan tâm người khác thấy thế nào, miệng với não người ta mình không quản được, bản thân cậu thấy vui là tốt rồi.”

Nghe xong những lời này, Tạ Tiểu Giang đột nhiên bình tĩnh hơn rất nhiều, coi như cậu đã hoàn toàn buông lớp phòng bị với Triệu Nham.

Nhưng cho dù cậu đã phủ nhận mấy tin đồn nhảm trước Triệu Nham, nhưng cậu cũng thấy rất hoảng, dù sao Ngụy Vũ Hoàn cho cậu rất nhiều tiền, hai người cũng đã xảy ra quan hệ, nếu nhìn từ bên ngoài thì hai người cũng giống giống như người ta đồn.

Muốn thay đổi nhận thức của người khác, giống như là tự mình phải lao xuống mười tám tầng địa ngục vậy.

Tối đó về nhà, Tạ Tiểu Giang không nhắc chuyện này với Ngụy Vũ Hoàn. Vì cậu biết, tổ khổ với hần cũng không làm được chuyện gì, giống như Triệu Nham nói, nhiều chuyện muốn ngăn người ta nói như nào cũng không được, chỉ sợ giải thích với họ cũng không được rõ ràng lắm.

Ngụy Vũ Hoàn nhiều nhất cũng chỉ có thể an ủi cậu đừng nghĩ nhiều, việc cậu tự tin cùng buồn không phải chỉ cần hần an ủi là hết được, cậu cần phải tự dựa vào chính suy nghĩ của bản thân.

Cũng không biết có phải do trong lòng không yên hay không mà đêm đó cậu cực kỳ muốn làm.

Ăn cơm tối xong, hai người cùng nhau lăn lăn lăn, Tạ Tiểu Giang sau khoảng ba lần còn như thể chưa thỏa mãn lắm.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, cậu kiệt sức mà dựa vào ngực Ngụy Vũ Hoàn, dùng ngón tay vẽ nơi trái tim hần.

Ngụy Vũ Hoàn nhận ra sự khác thường của cậu, thấp giọng hỏi: “Sao mặt lại đau khổ vậy? Em không thoải mái?”

“Không đâu, rất thoải mái~~” Tạ Tiểu Giang hữu khí vô lực hừ một tiếng, lưỡi biếng không muốn động đậy.

“Vậy làm sao thế, gặp việc không vui ở trường à?” Ngụy Vũ Hoàn rử mắt, thoáng nhìn qua đôi mắt của cậu để lộ sự ưu thương hiếm thấy.

“Ngụy Vũ hoàn, anh thích em không?” Tạ Tiểu Giang đột nhiên hỏi.

Ngực hần phập phồng một chút, không thể nén nổi mà cười rộ lên: “Bảo bối, anh đã bị em cướp hồn rồi, em nói xem liệu có phải thích không?”

Tạ Tiểu Giang uốn éo cơ thể, dịch lên một chút, ôm đầu hần, vươn lưỡi ra liếm môi hần như mèo nhỏ, nhỏ giọng nói: “Em cũng thích anh.”

Ngụy Vũ Hoàn trầm giọng hừ một tiếng, đè gáy cậu làm sâu nụ hôn hơn, một nụ hôn ngập tràn tình yêu.

Hôn xong, hần thân mật vuốt tóc cậu, khàn giọng hỏi: “Đứa nhỏ ngốc, hôm nay sao lại tự tìm đường khổ vậy? Còn muốn sao?”

Cậu dùng sức ôm chặt hần, dùng đôi môi chạm vào môi hần, lẩm bẩm: “Chịu thôi, hôn là được rồi~”, cậu thực sự không muốn ép khô ông già này, đáng thương lắm.

Ngụy Vũ Hoàn nhẹ nhàng vỗ lưng cậu như dỗ trẻ con đi ngủ, Tạ Tiểu Giang hí hửng, phát ra tiếng hừ hừ thoải mái.

Nhận được sự ầm áp của Ngụy Vũ Hoàn, tim cậu liền được lấp đầy, đột nhiên cậu nghĩ, mấy cái định nghĩa vớ vẩn đó chẳng có nghĩa lý gì cả, MB cũng được, tình nhân cũng được, mấy cái thân phận tên gọi này có gì quan trọng đâu?

Ngụy Vũ Hoàn thương cậu, cậu cảm nhận được, mới là điều quan trọng.

Nghĩ thông chuyện này, cậu lại bắt đầu sáng lạn làm theo ý của mình, dù sao cậu cũng học ngoại trú, chuyện giao du bình thường với bạn bè cũng không nhiều lắm.

Trở lại trường, Tạ Tiểu Giang cẩn thận nghĩ ngợi, nên cẩn thận đi thử hết những điều mình chưa từng trải qua, nhưng cậu sẽ không quên nhiệm vụ khi đi học của mình, phải phấn đấu học tập.

Những thứ khác, tình bạn, xã giao, quan hệ, có thì như dẹt hoa trên gấm, không có cũng chẳng sao. Bởi vì cậu biết rõ, những thứ mình đang có đại đa số đều do Ngụy Vũ Hoàn đưa cho, mà cậu lại chẳng có vốn liếng gì của riêng để kết bạn cả.

Ngoại trừ Triệu Nham, cậu coi như là bạn “tri kỉ” của Tạ Tiểu Giang ở môi trường đại học.

Bởi vì lần trước Triệu Nham đã nói bản thân sẽ không chia người khác thành ba bảy loại, nên Tạ Tiểu Giang rất tin tưởng rằng kể cả cậu có là thanh niên từng bỏ học, nhân viên bảo vệ hay nhân viên chuyển phát nhanh thì Triệu Nham vẫn sẽ coi cậu là bạn.

Thời gian trôi nhanh thật nhanh, kỳ một năm nhất cuối cùng đã kết thúc sau khi chuông báo hết giờ thi vang lên.

Ở đại học, thi xong là được nghỉ, sinh viên tự động thu dọn đồ đạc về quê ăn tết, kết quả phải đợi qua năm mới biết được.

Các sinh viên hân hoan nhảy nhót ra khỏi trường thi, ai nấy đều treo trên mặt biểu cảm “thoát rồi”!

Tạ Tiểu Giang cũng vậy, bởi vì cậu sợ mình không theo kịp với các bạn học trâu bò nên kỳ này cậu cực kỳ chăm chỉ khổ cực, cuối tuần cũng lôi kéo Ngụy Vũ Hoàn giảng bài cho mình, khiến hân cũng bị cậu kéo tiến lên.

Trước kỳ thi cuối kỳ nửa tháng, cậu bị áp lực không chịu được, suốt ngày ở trong thư phòng ôn trọng điểm môn “Trụ cột tài chính kinh tế học”, Ngụy Vũ Hoàn bị bỏ rơi mấy ngày đẩy cửa đi vào muốn hôn hôn thì lại bị người ta xù lông đuổi ra ngoài. Ngụy Vũ Hoàn khóc không khóc được, chỉ có thể cô quạnh lẻ loi đợi thời kỳ Tu La này của Tạ Tiểu Giang trôi qua thật nhanh.

Hiện giờ thi xong rồi, Tạ Tiểu Giang mới nhẹ nhàng thở ra.

Cậu vừa mới quàng khăn xong thì Triệu Nham đã đuổi tới từ phía sau, nói: “Trời ạ, kỳ thi này khó quá, không biết em có rớt không nữa.”

Tạ Tiểu Giang mở to mắt, nói: “Chú đừng làm anh sợ, anh đều làm được hết, thực sự rất khó ư?”

Nếu là người khác nói thế thì Triệu Nham nhất định sẽ đá bay người đó lên sao Hỏa! Nhưng nếu là Tạ Tiểu Giang, thì sau nửa năm quen biết, Triệu Nham đã rất hiểu tính cậu, cậu không phải người thích khoe khoang, không chỉ như thế, cậu cảm khái ban nãy của cậu hẳn là phát ra từ nội tâm... Mẹ, thế thì mới càng khiến cậu đau trướng hơn!

Triệu Nham buồn bực nói: “Tạ Tiểu Giang! Chúc mừng anh! Anh đã xuất sắc kéo chỉ số cừu hận của em tăng lên!”

Tạ Tiểu Giang vẫn còn thấp thỏm nhớ lại câu hỏi cùng đáp án mình viết ra, đảm bảo mình không hỏi một đằng viết một nẻo.

Triệu Nham bắt đầu dĩ nhiên nói: “Thôi thôi, không nói tới nữa, dù sao kết quả cũng phải hai tháng nữa mới có, sang năm hằng nói.”

Hai người vừa tán gẫu vừa ra hàng ăn, Tạ Tiểu Giang vui vì thi xong nên muốn mời Triệu Nham một bữa.

Triệu Nham là người ở một vùng nhỏ ở Hồ Bắc, gia cảnh cậu rất bình thường, cậu là con thứ, bên trên còn một chị cả, đằng dưới còn em trai. May mà bố mẹ đều là giáo sư nhân dân, cho nên dù xuất thân bình thường nhưng tính tình Triệu Nham rất tốt, tam quan không vụn vặt chút nào.

Ban đầu Tạ Tiểu Giang thấy Triệu Nham chẳng khác gì “ông cụ non”, cậu còn nghĩ rằng mình nhỏ tuổi hơn chút, nhưng không ngờ Triệu Nham lại bằng tuổi các bạn học khác, còn nhỏ hơn cậu ba tuổi. Sau đó, Tạ Tiểu Giang liền đối xử với cậu như em trai vậy.

Sinh hoạt phí mỗi tháng của Triệu Nham không nhiều lắm, nên Tạ Tiểu Giang thi thoảng lại khao cậu ăn.

Đến quán cơm bên ngoài trường, Tạ Tiểu Giang gọi ba món, thêm một chai rượu Hồng Tinh Nhị Oa Đầu mười tám đồng, hỏi Triệu Nham có muốn uống cùng không.

Triệu Nham xua tay: “Không không, em một giọt cũng không được!”, cậu là một chén đã say, hoàn toàn không biết uống rượu.

Tạ Tiểu Giang cũng không ép, hỏi kỳ nghỉ đông này cậu làm gì.

Triệu Nham đáp: “Em trai em sắp thi trung học, bây giờ còn chưa được nghỉ, em về thì phải chung phòng với nó, sợ làm ảnh hưởng việc ôn tập, nên định ở lại thành phố S mấy ngày, lên thư viện đọc sách, bao giờ ký túc xá đóng cửa mới đi, anh thì sao?”

Tạ Tiểu Giang nói: “Ồ! Chăm chỉ quá! Cho anh đi với! Anh với em cùng đọc!”

Triệu Nham: “Được thôi! Chúng ta cùng lên thư viện đi, nhưng anh ở đâu? Có gần trường không?”

Tạ Tiểu Giang: “Gần, ở ngay vườn hoa Xuân Giang, đi mất mười phút là tới.”

Lúc Tạ Tiểu Giang nói đến “vườn hoa Xuân Giang”, thì có một thanh niên ngồi cách hai người một bàn đột nhiên ngẩng đầu lên, thật không may, người nọ là Tùng Viễn.

Hồng Tinh Nhị Oa Đầu:

32. Chương 32: Bạo Lực Dư Luận

Trans: Z – **Beta:** Jung.

Tới khi gần tốt nghiệp thì Tùng Viễn mới cùng các bạn ăn cơm ở đây, học kỳ sau đám cậu ta sẽ đi thực tập, bây giờ mới cảm nhận được đi tìm việc làm đúng là không dễ, công ty tốt một chút thì cửa quá cao, lại còn sắp đến lúc chia tay, nên tình cảnh không khỏi có chút bi thảm.

Đúng lúc này, Tạ Tiểu Giang ngồi bên cạnh lại nói với Triệu Nham: “À, suýt nữa quên bảo em, anh của anh bảo anh thi xong thì đến công ty anh ấy!”

Triệu Nham: “Em cũng đi á? Anh định hại em à!”

Tạ Tiểu Giang sờ mũi, tuy muốn cùng tự học với Triệu Nham, nhưng cậu đã sớm đồng ý với Ngụy Vũ Hoàn, mãi mới thi xong, chắc chắn hẳn sẽ không cho cậu cơ hội chạy.

Triệu Nham cực buồn bực nghĩ ngợi, nhưng vẫn cảm khái từ đáy lòng: “Em rất hâm mộ vì anh có người ‘anh’ tốt như thế.”

Tạ Tiểu Giang có chút áy náy, đề nghị: “Hay để tối nay anh hỏi anh ấy xem có trong công ty có chỗ nào cần thực tập sinh không, cho em cùng đi mài giữa một chút.”

Triệu Nham vui vẻ hỏi: “Được không vậy? Là tập đoàn Hoàn Vũ đó, công ty lớn đấy!”

“Hẳn là có thể.” Tạ Tiểu Giang cười ngu một chút, nói: “Nhưng anh không chắc chắn đâu, dù sao cũng còn phải xem ý anh ấy thế nào, đợi đêm nay nay xin~ xỏ~ ảnh, hehe~”

Nghe được đoạn “xin xỏ” bằng ngữ điệu quái dị kia, Triệu Nham da mặt mông lập tức đỏ lên: “Đừng có không tiết tháo nói thế trước mặt thằng nam!”

Tạ Tiểu Giang vui cười trêu: “Thằng nam mà có thể nhận ra anh là gay, thế thì em cũng không quá thẳng đâu.”

Triệu Nham: “...”

Tùng Viễn nghe đến đó, trong lòng càng chua xót.

Nếu như Ngụy Vũ Hoàn tự biến mất trong cuộc sống của cậu ta, vậy thì cậu ta sẽ tự mình cắt đứt suy nghĩ

kia. Nhưng cái tên đồn mạt Ngụy Vũ Hoàn kia không chỉ tìm tình nhân mới, mà lại còn dám đưa tới đại học J.

Cùng ở trong một trường, Tùng Viễn muốn không nghe được tin tức của cậu cũng khó, người này như một miếng keo dán dính chặt trong lòng cậu ta vậy, thời thời khắc khắc nhắc nhở cậu ta đã mất đi cái bánh nhân thịt to thế nào.

Không sao, bất kể là căn nhà sa hoa ở vườn hoa Xuân Giang, hay chức vị cao mà Ngụy Vũ Hoàn hứa hẹn, vốn đều phải thuộc về cậu ta.

Nhưng bây giờ cái bánh thịt lại bị cái tên Tạ Tiểu Giang kia ôm hết, ăn đến vui vẻ không ngớt.

Có lúc Tùng Viễn còn nghĩ không biết mục đích làm vậy của Ngụy Vũ Hoàn là gì, chẳng lẽ là để trả thù việc cậu ta cự tuyệt ư? Bằng cách này để cho cậu ta biết, hẳn thích ai là có thể người đó phát lên, mất hẳn là cậu ta sẽ chịu thiệt?

Cậu ta thừa nhận, đúng làm mình có chút hối hận, nhất là sau khi trải qua nhiều thất bại và đả kích.

Có lúc yếu lòng, Tùng Viễn cũng sẽ hoài nghi thế giới này, hoài nghi cái thứ gọi là “tự tôn” và “cứng cỏi” mà mình cứ bám theo liệu có thực sự cần ở hiện thực tàn khốc này hay không? Nếu trước đây hẳn đồng ý tình cảm của Ngụy Vũ Hoàn, hiện giờ có thể vô lo không?

Nhưng nghĩ lại, cậu ta sẽ tự phỉ nhổ bản thân, bởi vì cậu ta sẽ bị một trận khiển trách của đạo đức.

Nhưng cậu ta không hiểu vì sao Tạ Tiểu Giang lại có thể làm được, cậu ta truyền tin rằng Tạ Tiểu Giang là MB, khiến cho cả trường huyên náo cả lên.

Cứ nghĩ Tạ Tiểu Giang sẽ cực kỳ xấu hổ, nhưng không ngờ rằng cậu lại không bị bất kỳ ngôn ngữ nào đả kích, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra mà cứ thế thản nhiên vui vẻ đến trường, có bạn bè, còn ở đây đắc ý khoe khoang mình dùng “trao đổi xác thịt” để đạt được đủ thứ tốt.

Tùng Viễn bị loại “tiểu nhân đắc ý” này làm cho ghê tởm không chịu được, đúng lúc này, nhóm bạn của cậu ta nhắc đến một sự kiện, một cô bạn xinh đẹp cùng khóa của bọn họ được ngân hàng ZD Hương Cảng nhận làm thực tập sinh, mà những người có thành tích cao hơn đều bị rút, cho nên ai cũng nghi ngờ không biết có phải là dựa vào cái mặt mà có việc hay không.

Cả nhóm thảo luận, có người cảm khái nói: “Ày, đẹp dễ để đi bán sắc, dùng quy tắc ngầm không đến lượt đàn ông chúng ta đâu.”

Ánh mắt Tùng Viễn chợt lóe lên, dựa thế mà nói: “Nói thế cũng không đúng, mấy người biết không? Boss của tập đoàn Hoàn Vũ Ngụy Vũ Hoàn là gay, nghe nói tình nhân bên cạnh nhiều vô kể, mà trong ngành chúng ta có một đứa là MB được hẳn bao dưỡng đấy.” Tùng Viễn cố ý nói lớn, cố để Tạ Tiểu Giang chú ý.

“Haha, chuyện của Tạ Tiểu Giang tôi cũng nghe nói. Trời ạ! Hóa ra kẻ bao dưỡng nó chính là boss của tập đoàn Hoàn Vũ á? Đúng là shock đấy!”

Tùng Viễn ngằm liếc bàn sát đó, liền thấy vẻ mặt đang tươi cười của Tạ Tiểu Giang trở nên cứng ngắc, liền biết mục đích của mình đã thành công, tiếp tục nói: “Các ông nhớ lần Ngụy tổng đến trường mình diễn thuyết vào năm hai không?”

“Nhớ chứ nhớ chứ! MC của buổi đấy là ông mà!”

Tùng Viễn thuận theo tự nhiên mà tiết lộ chuyện ngày xưa Ngụy Vũ Hoàn có ý tứ với mình, còn nhắc tới “vườn hoa Xuân Giang”, nói hấn mua nhà đó để hẹn hò với mình, mà cậu ta cũng là bị lừa, sau khi biết rõ chân tướng thì cắt đứt liên hệ luôn.

Tùng Viễn nói rất mập mờ, cho dù không thẳng thắn nhưng lại xác định chi tiết địa điểm, nên ai nấy đều mù mịt.

Những người bạn của cậu ta nghe được liền sợ ngây ra, còn đùa trêu Tùng Viễn sao lại không biết nắm chặt cơ hội.

Cậu ta ra vẻ khinh thường nói: “Cũng chẳng phải chuyện gì tốt, lười nói với mấy ông.”

Đám bạn cảm khái: “Đúng vậy, đồng tính đúng là ghê tởm mà.”

Kế hoạch Tùng Viễn chính là, cả đám nói chuyện, để Tạ Tiểu Giang nghe không sót một từ.

Nhưng vẫn chưa xong, ngay sau đó, đề tài của đám cậu ta chuyển từ Ngụy Vũ Hoàn lên Tạ Tiểu Giang, đám bọn họ đều nghe được lời đồn “Tạ Tiểu Giang là MB”, cũng không biết nhân vật chính đang ở bàn sát, liền không kiêng nể gì mà nghị luận...

“Nghe nói Tạ Tiểu Giang được chạy tiền vào học đấy, người đầu tư là anh trai cậu ta?”

“Haha, nói không chừng là Ngụy tổng đi? Người kia tuổi trẻ, trông cũng rất đẹp trai, nhưng mà làm boss của một tập đoàn lớn như thế, không thể thực sự chỉ có ba mươi mấy tuổi đi?”

“Nghe nói những người có tiền đều rất quan trọng chuyện chăm sóc bản thân, nói không chừng đã hơn bốn mươi ấy!”

“Tạ Tiểu Giang bây giờ mới năm nhất, nhiều lắm chỉ hai mấy tuổi thôi nhỉ?”

“Tôi đã thấy hai lần rồi, nhìn rất non, còn nhỏ nữa, chắc chỉ mười mấy thôi.”

“Mẹ kiếp! Vậy hai người đó tốt xấu cũng kém nhau cả chục tuổi, anh anh em em gọi thật đấy à? Thật biến thái!”

...

Bọn họ đến bây giờ chưa từng nói chuyện với Tạ Tiểu Giang câu nào, cũng không biết rốt cuộc cậu là hạng người gì, không có chứng cứ, chỉ dựa vào mấy lời đồn thổi, phỏng đoán mà châm chọc, khiêu khích cậu thực ác ý, vũ nhục, làm như người bị vũ nhục không cần phải có tình thương cảm của con người.

Mỗi một câu đều là một đao tàn khốc, đau đớn, giết người vô hình, đây đều là bạo lực dư luận.

Mà đây là những gì Tùng Viễn muốn, nhưng chỉ là mở đầu thôi. Cậu ta không tham gia nói theo, chỉ là cong khóe miệng vui thích mà nghe, đồng thời quan sát Tạ Tiểu Giang đang ngồi cách mình chưa đến một thước, ánh mắt khinh miệt như thể đang nhìn thứ rác rưởi dơ bẩn nhất trần đời.

... Tạ Tiểu Giang, mày có thể nhịn được không? Tao sẽ xem mày nhịn được đến đâu?

Giờ phút này, Tạ Tiểu Giang còn chưa có phản ứng gì thì Triệu Nham đã sắp diên tới nơi rồi.

Cậu đang ngồi ở đây thì cũng nghe được cuộc đối thoại của đám người kia, chẳng cần biết có chuyện Ngụy Vũ Hoàn đã từng theo đuổi sinh viên của trường J hay không, nhưng mà bây giờ bọn họ đang dùng lời lẽ để vũ nhục Tạ Tiểu Giang, quá đáng đến nỗi Triệu Nham như muốn nổ tung chứ đừng nói là đương sự Tạ Tiểu Giang!

Tạ Tiểu Giang không nói gì mà uống rượu, Triệu Nham vô cùng lo lắng, vừa định khuyên nhủ cậu bình tĩnh thì chợt nghe thấy bên cạnh có người nói: “anh anh em em gọi thật đấy à” thì Tạ Tiểu Giang liền bật dậy.

Ban đầu Triệu Nham còn tưởng cậu định đi thì cũng đứng dậy theo, cảm thấy né đi cũng là tốt, nhưng không ngờ Tạ Tiểu Giang lại xoay người lại, đá văng ghế ngồi đằng sau mình!

Tiếng ghế rơi xuống đất vang lên khiến mọi người xung quanh im lặng, hóng hốt nhìn qua.

Tạ Tiểu Giang tái mặt cầm theo bình rượu vẫn đang uống dở, nói với đám người ban nãy hăng say nói chuyện: “Đâu chỉ là anh, tôi còn gọi anh ấy là ba đấy!”. Cậu nhẹ nhàng nói, ngữ khí bình tĩnh như thể đang chỉ nói chuyện thời tiết, nhưng nội dung lại khiến người nghe biến sắc.

“Cậu là ai?” Một người giật mình hỏi.

Tạ Tiểu Giang cười lạnh một tiếng, giơ bình rượu đập vào lưng ghế, “Xoảng!” một tiếng vang lớn, bình thủy tinh vỡ tan, rượu văng khắp nơi.

“Tôi chính là Tạ Tiểu Giang!” Thanh niên tức sùi bọt mép quát.

Cậu không phải là người vô cảm, lời đồn đãi nghe suốt một học kỳ đã tích thành một đống, trở thành áp lực. Còn có, cậu thực sự không bao giờ sợ hãi, nhìn nổi mấy kẻ nói xấu người khác. Bình thường nói xấu sau lưng thì không sao, nhưng ngay trước mặt cậu thì tin cậu đánh chết người không?

Triệu Nham trợn mắt nhìn, ai mà ngờ được đứa nhỏ hiền lành im lặng như một con mèo lại biến thành một con báo muốn ăn thịt người trong nháy mắt chứ?

Đám người kia cũng bị bộ dạng tức phun trào của Tạ Tiểu Giang làm cho chột dạ không ít.

Chỉ có Tùng Viễn trầm hít vào một hơi rồi nhanh chóng bình tĩnh, hỏi Tạ Tiểu Giang: “Sao phải tức giận? Việc này ai cũng nói, chẳng lẽ không phải là thật?”

Nhóm kia thấy Tùng Viễn xuất quân, cũng phản ứng lại, chuyện này không ngừng bị bàn tán, Tạ Tiểu Giang dựa vào cái gì mà phát hỏa với họ? Hơn nữa đám họ cũng nhiều người, không biết Tạ Tiểu Giang có bản lĩnh gây sóng gió gì? Chỉ là đập bình rượu dọa người thôi, làm sao mà biết cậu có dám đánh người không?

Lại có người phụ họa: “Đúng thế, muỗi không đốt thì không sưng. Nếu cậu không phải MB, không làm những chuyện đuối lý cho đưa chứng cứ ra đây?”

“Làm MB thì làm sao?” Tạ Tiểu Giang cười nhạt, ánh mắt lạnh như băng đảo qua người mở miệng hỏi câu đầu tiên là Tùng Viễn, khiến đối phương rùng mình: “Ông đây chính là money boy đấy!”. Nói xong câu này, Tạ Tiểu Giang đã nhanh chóng giơ miệng bình lên, không chút nào nương tay đánh vào bả vai Tùng Viễn, âm ngoan nói: “Cho nên tôi sợ gì anh nhỉ?”

Xung quanh liền vang lên những tiếng hít vào rất sâu, một giây sau, vài cô gái đang hóng hớt đột nhiên hét gào lên: “A a a a a!!!!”

33. Chương 33: Gánh Thay Em

Trans: Z – Beta: Jung.

Lúc Ngụy Vũ Hoàn chạy tới bệnh viện thì Tạ Tiểu Giang đang ngồi trên băng ghế ngoài hành lang bệnh viện, quanh người bao phủ một cỗ khí người ta đừng tới gần.

Mũi cậu có chút sưng, trán hơi xước, tóc rối xù, khăn quàng Burberry sáng nay còn quàng không biết đã ném đi đâu.

Nửa tiếng trước, một tay cậu còn vừa túm lấy áo Tùng Viễn, một tay nắm lấy chai rượu vỡ toang, một bộ muốn cùng chết, gần như dọa hết tất cả mọi người.

Lúc ấy có người thấy Tạ Tiểu Giang động thủ, suy nghĩ đầu tiên cũng là muốn giúp Tùng Viễn phản kích, hoặc xông vào kéo hai người ra, nhưng không một ai chiếm được lợi từ trên tay cậu.

Ai cũng không ngờ được một Tạ Tiểu Giang bình thường trông vô hại với cả người lẫn vật lúc đánh nhau lại khủng bố như thế, nhất là cực kỳ tàn nhẫn, khiến những sinh viên chỉ biết đứng vô mồm rùng cả mình.

Trận đánh nhau này chỉ dừng lại khi một nữ sinh viên cái ló khó cái khôn hô lên: “Báo công an!”, Triệu Nham mới bừng tỉnh, quyết định nhanh chóng lôi Tạ Tiểu Giang đang nổi giận ra, đối phương lại dùng chủ nghĩa ngụy hòa bình muốn đấu lại, lại nhìn Tùng Viễn trên người máu đỏ mảy chỗ, phải nhanh chóng chạy chữa nên mới thôi.

Một tên bạn của Tùng Viễn nói Tạ Tiểu Giang không được đi, chuyện này vẫn chưa xong đâu.

Triệu Nham cũng không dám cứ vậy đưa Tạ Tiểu Giang đi, mấy người này đều là đàn anh năm cuối, không cần biết trước đó bọn họ nói gì, đều là Tạ Tiểu Giang đánh người trước, đối phương muốn truy cứu thì hai người chịu không nổi, nếu đi thì sau này sẽ không thể học nổi trong trường.

Bị nửa uy hiếp nửa lôi kéo cùng đến bệnh viện, Triệu Nham nhanh chóng bảo Tạ Tiểu Giang gọi anh trai đến mau, chuyện lớn như vậy, hai người không có cách giải quyết.

Nhưng lúc ấy Tạ Tiểu Giang vẫn chưa tỉnh táo lại, cả người như bị ma ám, không nói gì, chỉ muốn tiếp tục đánh người thôi.

Triệu Nham bất đắc dĩ mò được điện thoại trên người cậu, mí mắt giật giật mà nhấn vào nút gọi tên liên hệ: “Ngụy baba.”

Lúc Ngụy Vũ Hoàn nhận điện là hắn đang họp, đang định hỏi bảo bối xem có phải đã thi xong rồi không, chợt nghe thấy đầu bên kia là một giọng nói xa lạ: “Xin hỏi có phải là Ngụy tổng không? Tôi là bạn học của Tạ Tiểu Giang, cậu ấy đánh người, bây giờ đang ở bệnh viện XX.” Người nọ ấp úng nói tình trạng của Tạ Tiểu Giang bây giờ không ổn, hỏi hắn có thể đến được không.

Nghe thấy mấy từ mấu chốt “bệnh viện”, “tình trạng không ổn”, Ngụy Vũ Hoàn trắng bệch mặt mà dừng cuộc họp lại, dùng tốc độ nhanh nhất lái xe đến bệnh viện.

Sau đó hắn nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, ít nhất là cậu còn lạnh lặn không thương tổn gì ngồi trước mắt hắn, không hôn mê, không đổ máu. Tiếp theo hắn liền đi thẳng tới hỏi cậu, muốn biết tình huống cụ thể.

Tạ Tiểu Giang nhìn thấy Ngụy Vũ Hoàn, mắt chợt lóe lên, theo bản năng co rúm lại một chút, nhất là dưới ánh mắt nghiêm túc kiểm tra tình trạng của mình. Nhưng cậu nhanh chóng khôi phục lại biểu tình quật cường, phản nghịch này, cắn môi, cự tuyệt tất cả.

Chỉ có Ngụy Vũ Hoàn thận trọng bắt được chút sợ hãi cùng mờ mịt lóe qua trong mắt cậu.

Phải, Tạ Tiểu Giang tự ý thức được mình đã gây họa, cậu đánh người, còn đánh tên gia hỏa đáng ghét đó một thân đầy máu, những người đó còn sôi nổi gào thét đòi cậu trả giá.

Ngụy Vũ Hoàn hỏi cậu chuyện gì xảy ra, cậu nói không ra lời, cậu là người không giỏi cáo trạng cùng tự giải oan.

Còn nhớ một năm học trung học, bởi vì ông bố ham đánh bạc thiếu tiền một bạn học của cậu mà người nọ dùng ngôn từ độc ác vũ nhục cậu, nói rằng nợ cha con trả, bắt cậu sửa như chó, cậu nóng giận đâm rơi một cái răng cửa của người ta, sau đó đương nhiên bị gọi về cho phụ huynh.

Tại họa kia vốn không phải do Tạ Tiểu Giang khơi ra, nhưng bố cậu biết cậu đánh người, lại còn con của chủ nợ, không nói hai lời liền tát cậu hai cái.

...

Chuyện như vậy từng xảy ra rất nhiều lần, không cần biết cậu làm gì, chỉ cần là bị gọi phụ huynh thì chính là gây phiền cho nhà, không hề khác... quy luật này như phản xạ có điều kiện ăn sâu vào não cậu.

Cho nên không có gì để giải thích, tuy cậu không hối hận rằng mình động thủ, nhưng khi Ngụy Vũ Hoàn chất vấn thì cậu vẫn khựng hoảng theo bản năng.

Dù sao hắn cũng không phải bố ruột cậu, nếu đối phương biết mình là một đứa “gây họa” thì có lẽ sẽ không thích mình nữa... Huống chi người bị cậu đánh thảm thiết kia lại là người hắn từng theo đuổi nữa.

Ngụy Vũ Hoàn thấy Tạ Tiểu Giang im miệng không nói, chỉ có thể hỏi Triệu Nham. Máy chuyện này hỏi cậu ta tốt hơn, cái này gọi là ngoài cuộc tỉnh táo, cậu dùng cách nói ngắn gọn xúc tích nhất, bao gồm cả mấy lời đồn đãi “Tạ Tiểu Giang là MB”, Tạ Tiểu Giang có thái độ thế nào, thẳng đến hôm nay đám người kia dùng lời nói vũ nhục cậu thế nào, tại sao Tạ Tiểu Giang lại phản kích...

Ngụy Vũ Hoàn chăm chú nghe, mày nhăn càng chặt, trái tim như bị dao đâm.

Việc này Tạ Tiểu Giang vẫn chưa từng nói với hắn, từ khi lên đại học đứa nhỏ này kể về toàn chuyện tốt, không hề có chuyện xấu, hắn còn tưởng cậu rất vui vẻ, lại không ngờ mình cậu phải chịu nhiều lời dè bêu như vậy.

Tạ Tiểu Giang không nghe thấy Triệu Nham nói gì, đầu óc cậu vang ong ong, gân xanh trên tay vẫn nhảy nhót, adrenalin phần nộ trong cơ thể vì không đánh nhau mà giảm xuống một ít, mâu thuẫn và bàng hoàng sâu trong nội tâm lại tăng lên, hoang mang lo sợ chờ Ngụy Vũ Hoàn tuyên án.

Nhưng sau khi nghe hết mọi chuyện, Ngụy Vũ Hoàn lại ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng ôm vai cậu, bàn tay tiện đà vuốt ve đầu cậu, dịu dàng nói: “Đừng sợ, những chuyện chống trời, anh sẽ đều gánh thay em.”

Trong nháy mắt, hốc mắt Tạ Tiểu Giang cay cay, bả vai căng cứng chậm rãi thả lỏng, biểu tình ra vẻ kiên cường lập tức sụp đổ, cậu chậm rãi chui vào trong ngực Ngụy Vũ Hoàn, giống như đứa trẻ cực kỳ muốn được an ủi, để lộ sự yếu ớt cùng hoang mang.

Biến hóa trong nháy mắt này khiến Triệu Nham nhìn ghen hòng trần trối.

Rõ ràng mấy phút trước người này còn giương nanh múa vuốt, uy hiếp hết những người muốn tới gần. Mà hiện tại, chỉ một câu vô cùng đơn giản của Ngụy Vũ Hoàn lại khiến cậu tháo áo giáp xuống, ngoan ngoãn cuộn vào.

... Quá thần kỳ! (=__=)

Ngụy Vũ Hoàn lại an ủi Tạ Tiểu Giang hai câu rồi bảo Triệu Nham đưa mình đi xem những người bị cậu đập bằng bình rượu.

Đám người kia đang lần lượt đợi băng bó, một sinh viên không bị thương đứng ở cửa phòng bệnh canh chừng, thấy Ngụy Vũ Hoàn liền khấn trương, như thể không ngờ rằng lão tổng Hoàn Vũ sẽ tự mình ra mặt vì chuyện nhỏ này. Tuy đám họ đều có ý định muốn truy cứu Tạ Tiểu Giang, nhưng nghĩ đến ban nãy bản thân nghị luận vị chánh chủ này thế nào thì mặt không nhin được mà đỏ lên, á khẩu không đáp được.

Ngụy Vũ Hoàn liếc mắt nhìn, nhướn mày hỏi: “Tùng Viễn đâu?”

Hắn đã ngầm đoán được người bắt đầu chiến tranh với Tạ Tiểu Giang là Tùng Viễn, ngoài cậu ta ra thì hắn không thể nghĩ được mình đã từng theo đuổi sinh viên nào của đại học J.

Người nọ chỉ phòng cấp cứu, Tùng Viễn bị thương nặng nhất, có miệng vết thương khá lớn, nghe nói đang để mấy bác sĩ khâu vết thương.

Ban nãy quá gấp gáp, đám bọn họ chỉ có thể đến một bệnh viện bình thường ở gần trường, phòng mổ ngoại khoa vô cùng đơn sơ, cửa đóng, bác sĩ vừa mới khâu xong vết thương cho Tùng Viễn, Ngụy Vũ Hoàn liền đẩy cửa đi vào.

Bác sĩ vừa thấy khí thế cùng cách ăn mặc của hắn, cũng không đuổi người, trực tiếp chạy qua một bên thu dọn dụng cụ.

Ngày đông lạnh, trong phòng không có điều hòa, Tùng Viễn cởi áo nằm trên giường sắt lạnh lẽo, mặt trắng bệch, không biết là do mất máu quá nhiều hay lạnh quá, nhìn rất hiên lành đáng yêu.

Nhưng nên cảm thấy may mắn rằng khi bị đánh cậu ta mặc nhiều áo, bình rượu đập xuống không sâu, đại đa số chỉ bị thương da thịt, mấy chỗ nặng nhất chỉ tập trung ở cổ cùng mu bàn tay, chỗ nào cũng có một đồng thuốc đỏ, nhìn qua vô cùng thâm.

Nhưng Ngụy Vũ Hoàn nhận ra mặt cậu ta không bị làm sao, đánh người không đánh mặt, trong lúc Tạ Tiểu Giang điên lên vẫn còn nhớ nguyên tắc này, đúng là trẻ ngoan.

Hiện tại xem ra, tuy Tạ Tiểu Giang trên người cũng có “máu”, nhưng xem ra cậu là người bị thương nhẹ nhất rồi.

Ngụy Vũ Hoàn nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn không dám chủ quan, đợi lát nữa xử lý xong thì dẫn cậu đi kiểm tra sức khỏe toàn thân.

Tùng Viễn vừa nhắc mắt đã thấy hấn, cũng phá lệ kinh ngạc: “Anh...”. Cậu ta cho rằng Ngụy Vũ Hoàn đến thăm mình, không khỏi cười khổ quay đầu, nhẹ giọng nói: “Tình nhân nhỏ này của anh cũng giỏi đấy”, một câu bình thản như thế mà trong bóng có kim, lộ ra sự đau khổ cùng ai oán.

Ngụy Vũ Hoàn nhếch miệng, nhưng ngữ khí lại không có chút ý cười nào: “Đúng là rất giỏi, đây là lần đầu tiên tôi biết em ấy có thể đánh người hăng như vậy.”

Tùng Viễn nghe không ra thâm ý của hấn, còn tưởng mình có thể nhân cơ hội này cho hấn thấy bộ mặt thật của Tạ Tiểu Giang, lòng có chút khoái ý: “Phẩm vị của anh ngày càng kém, người không có tố chất như thế mà cũng bao dưỡng?”. Cậu ta dùng giọng mỉa mai, câu khoe miệng, không cần biết hấn phản ứng thế nào, hỏi tiếp: “Anh muốn giải quyết thế nào?”

Ngụy Vũ Hoàn cảm thấy buồn cười, hấn tới đây để thay Tạ Tiểu Giang đòi lại công đạo, người này rốt cuộc lấy tự tin đâu ra mà lại cho rằng hấn đến bồi thường chứ?

“Cậu muốn giải quyết thế nào?” Ngụy Vũ Hoàn nhướn mày hỏi lại, hấn cũng vừa định hỏi.

Tùng Viễn thở dài, ra vẻ hào phóng: “Đây là tôi tự xui xẻo, ai bảo trước đây anh theo đuổi tôi, trong lòng cậu ta khó chịu tôi hiểu được, tôi sắp tốt nghiệp, hấn là sau này không chạm mặt tình nhân của anh nhiều. Anh bảo cậu ta vào đây xin lỗi là được, người của anh thì mang về dạy lại, à đúng rồi, tiền thuốc men do anh xuất đi?”

Ngụy Vũ Hoàn gật đầu: “Yên tâm, tiền thuốc một đồng cũng không thiếu.”, rồi hấn ngừng lại, nói tiếp: “Nhưng muốn bảo Tiểu Giang xin lỗi thì không có khả năng, đừng nói em ấy có chịu hay không, mà tôi không muốn em ấy nhún nhường chịu thiệt.”

Tùng Viễn sững sốt, nhìn hấn.

“Em ấy là người của tôi, nếu cậu yêu cầu thì tôi sẽ cho cậu một công đạo.” Ngụy Vũ Hoàn trầm ngâm một chút, nói tiếp: “VẬY, tôi thay em ấy xin lỗi, dù sao cũng là em ấy động thủ trước, đúng là đuối lý...”

Hấn tiến lên một bước, nhìn Tùng Viễn nằm trên giường bệnh: “Tiếp theo, chúng ta tính công đạo cậu muốn.” Hấn vung hai phát tát không kịp sét đánh vào mặt cậu ta, “Bốp! Bốp!” mạnh tới nỗi làm đầu người ta nghiêng về một bên, cổ khê động, vết thương vừa mới khâu lại nứt ra.

... Chỗ Tạ Tiểu Giang không đánh, hấn sẽ thay cậu đánh.

Bác sĩ đang định chuẩn đi thấy cảnh này, vội đến độ muốn giơ chân, nhưng bị câu tiếp theo của Ngụy Vũ Hoàn làm cho dừng lại: “Vết cũ vết mới cứ ghi vào tiền thuốc, dùng chỉ loại tốt nhất, thuốc tốt nhất.”. Hấn chỉ vào vết thương trên người Tùng Viễn, lạnh lùng nói.

34. Chương 34: Thật Đáng Thương

Trans: Z – Beta: Jung.

Tùng Viễn bị hai cái tát này của Ngụy Vũ Hoàn làm cho nổ đom đóm mắt, tâm kế, ý xấu gì cũng đều bị tát bay.

Đừng nói là đám sinh viên đang nhìn lén qua khe cửa, tất cả đều bị hai cái tát vang dội này của hấn làm cho đơ ra... Không phải Tùng Viễn bảo trước đây người đàn ông này theo đuổi mình sao? Nếu thế thì vẫn phải có chút niệm tình cũ, sao lại nặng tay như vậy?

Một lát sau, Tùng Viễn mới hoàn hồn, đỏ mắt rống lên với Ngụy Vũ Hoàn: “Cmm!”, một bộ tức quá hóa giận.

Ngụy Vũ Hoàn cười lạnh, chẳng cần biết cậu ta mắng cái gì, chỉ nói: “Về lời đồn ‘Tạ Tiểu Giang là MB’ tôi sẽ không truy cứu, nhưng tôi cho cậu biết, tôi muốn tra ngọn nguồn việc này, đừng ai có ý định xung đột với chúng tôi.”

Những lời này vừa nói ra thì biểu cảm trên mặt Tùng Viễn đã thay đổi, tuy rằng đã cố gắng dùng sự tức giận cùng khuất nhục che giấu, nhưng sự bối rối vì bị vạch trần này vẫn không qua nổi ánh mắt của Ngụy Vũ Hoàn.

Nhìn phản ứng của cậu ta, hấn liền biết mình đã đoán được tám chín phần mười, lại nói tiếp: “Nếu cậu cảm thấy không phục, muốn kiện cáo, gây sức ép thế nào thì cứ làm thế đi. Nhưng tôi nhắc nhở cậu một câu, khiến Tạ Tiểu Giang không vui chính là khiến Ngụy Vũ Hoàn tôi không vui, tôi sẽ lại khiến cậu càng

đau đớn hơn.”

Tùng Viễn nghe mà run cả người, cắn môi đến nỗi có thể bật máu.

Ngụy Vũ Hoàn nói xong hai câu ngoan độc thì thì thoáng thu lệ khí, hần hiểu rõ tính của Tùng Viễn, tâm cao ngất, vừa mới lỗ nặng, lại bị kích thích, chỉ sợ sẽ gây ra chuyện gì không tốt với Tạ Tiểu Giang của hắn. Hắn chỉ muốn xả giận thay cậu, thuận tiện uy hiếp, cảnh cáo một chút, khiến cả bạn học của Tùng Viễn không dám gây sóng bão gì nữa, nên sẽ không chinh người đến chết, cho người ta lối chạy cũng có nghĩa là cho mình đường thoát.

Nhìn biểu cảm ghen ghét lại không cam lòng của Tùng Viễn, Ngụy Vũ Hoàn lại nói tiếp: “Tùng Viễn, tuy trước đây tôi theo đuổi cậu, nhưng nếu lúc trước cậu không có chút tâm tư nào với tôi thì tôi cũng đã sớm cắt đứt nhưng nhớ. Cậu chỉ quan tâm thẳng lưng đi con đường sự nghiệp của mình, tương lai sau này cần giúp đỡ gì thì vẫn có thể mở miệng, tôi đều nhớ hết. Nhưng sau này Ngụy Vũ Hoàn tôi thích ai, ở bên anh, phẩm vị của đối phương thế nào đều không đến lượt cậu bình phẩm.”

Tùng Viễn nghe một tràng này, mặt liền vắn vẹo, thần sắc ghen ghét từ từ mất đi, lại giờ bị hối hận cùng mờ mịt bao phủ.

“Thôi, cần nói gì tôi cũng nói cả rồi, tự cậu suy nghĩ đi.” Ngụy Vũ Hoàn lấy hộp card ra, lấy một tấm danh thiếp, nói: “Cố gắng dưỡng thương đi, có việc gì thì tìm Trương tiên sinh, thư ký của tôi, cậu ta sẽ giúp cậu phí dụng cùng hồ sơ liên quan đến khởi kiện hay quyền sở hữu.”

Ngụy Vũ Hoàn đặt danh thiếp lên giường, liền không để ý tới Tùng Viễn mặt đang xám như tro, xoay người rời đi.

Ra khỏi phòng cấp cứu, hắn nhìn thẳng một đám sinh viên đang vây xem với những gương mặt phức tạp.

“Tôi nghĩ mình có chuyện quan trọng cần nói với các cậu.” Ngụy Vũ Hoàn chỉnh chỉnh cổ tay áo, nghiêm mặt nói: “Tạ Tiểu Giang là người yêu danh chính ngôn thuận của Ngụy Vũ Hoàn này, tôi không muốn em ấy chịu thiệt thòi, cũng không chấp nhận chuyện em ấy bị bất kỳ ai bắt nạt. Đám các cậu đều là sinh viên, nên biết thế nào là ‘ngưng đồn đãi là thông minh’. Cho nên đừng có mù lòa như vậy, chẳng khác nào một đám bà cô nông thôn không có văn hóa như thế. So sánh mình với người khác, cũng là tự tát vào mặt bản thân.”

Đám người kia cảm thấy mặt đỏ tai hồng, nhất là mấy tên vừa mới ác ý phỏng đoán về mỹ nữ cùng khoa dùng quy tắc ngầm, tuy bọn họ không bị tát, nhưng vẫn cảm thấy đỏ rát, đau đớn.

Mà Triệu Nham cũng đang hóng hớt thì lại khác, giờ khắc này, cậu ta đang dùng vẻ mặt fan cuồng mà nhìn Ngụy Vũ Hoàn. Má ơi, “baba” tổng tài của Tạ Tiểu Giang ngẫu quá!

Giải quyết xong đám người Tùng Viễn, tiếp theo phải an ủi Tạ Tiểu Giang.

Thương tổn trên người thì không đáng lo lắng, Ngụy Vũ Hoàn lo nhất chính là lịch sử “theo đuổi Tùng Viễn” của mình sẽ khiến trong lòng cậu gặp khúc mắc. Vừa nghĩ đến chuyện Tạ Tiểu Giang ăn dấm giấm dỗi, thậm chí còn ghét kẻ đa tình rảnh thính như mình, Ngụy Vũ Hoàn liền gấp đến độ chảy mồ hôi.

Đưa Tạ Tiểu Giang làm kiểm tra sức khỏe xong, xác nhận không có chuyện gì thì cũng đến lúc ăn tối.

Cả cậu lẫn Triệu Nham đều chưa ăn trưa, sau một buổi chiều loạn lạc, Ngụy Vũ Hoàn chắc chắn hai đứa đã đói vang bụng rồi, liền nghĩ mời Triệu Nham cùng đi ăn một bữa.

Nhưng Triệu Nham lại từ chối: “Thôi thôi, Ngụy tổng cứ đưa Tạ Tiểu Giang đi ăn đi, em tự giải quyết được, tối còn có chút việc.”

Ngụy Vũ Hoàn kỳ lạ hỏi: “Mấy đứa không phải thi xong rồi sao? Còn chuyện gì nữa? Đừng khách khí với anh, bạn của Tiểu Giang cũng là bạn của anh.”

Triệu Nham đẩy Tạ Tiểu Giang, dùng mắt ra hiệu với hắn, nhỏ giọng nói: “Đêm nay anh cứ an ủi anh ấy đi.”

Ngụy Vũ Hoàn lĩnh hội được, Tạ Tiểu Giang này giờ cứ ngây ra, xem ra tâm trạng không được tốt, Triệu Nham không muốn làm bóng đèn đó.

Hành động nhỏ này khiến ấn tượng của hắn về Triệu Nham lại tăng lên một bậc, trước đây hắn thường nghe Tạ Tiểu Giang nhắc về đứa bạn này, hôm nay vừa gặp, Ngụy Vũ Hoàn coi như thật sự thừa nhận mắt nhìn bạn của cậu.

Thằng nhóc này có tiền đồ, Ngụy Vũ Hoàn nhớ kỹ, nói: “Cũng được, hôm nào đó mời em sau.”

Triệu Nham cười ngu, nói: “Vây cảm ơn Ngụy tổng trước.”

Tạ Tiểu Giang một thân không hao tổn gì được Ngụy Vũ Hoàn đưa ra khỏi bệnh viện, mà đám đàn anh trước đó muốn gây khó dễ cho cậu lại không thấy bóng dáng, lại nghe Triệu Nham kể Ngụy Vũ Hoàn hung hăng dạy dỗ Tùng Viễn trong phòng bệnh, ngẫu nhiên trâu bò đến nỗi người ta chỉ muốn quỳ xuống van lạy... Hết thấy những chuyện này đều không thể khiến cậu vui trở lại.

Tối đó Ngụy Vũ Hoàn dẫn cậu đến nhà hàng buffet cậu thích nhất. Không biết vì sao, Tạ Tiểu Giang cũng không quá kén ăn, nhưng nhìn thấy một đồng đồ ăn xếp sẵn đợi mình thưởng thức thì cậu sẽ cảm thấy thỏa mãn bất thường.

Nhưng dù thế, hôm nay Tạ Tiểu Giang lại không muốn ăn gì cả, chưa ăn được bao nhiêu đã mệt mỏi nói: “Em no rồi.”

Ngụy Vũ Hoàn đổ cả đêm mà người vẫn chẳng vui gì, bản thân cũng bó tay, nhưng hắn lại không thể vứt bỏ không quan tâm được, ai bảo tự hắn gây nghiệp chướng chứ, lại không dám nói rõ ràng trước mặt cậu chứ?

Nhưng Tạ Tiểu Giang cũng có mặt tốt, là kể cả cậu có giận có không vui đến thế nào thì cũng sẽ không tránh Ngụy Vũ Hoàn, là do cậu không cẩn thận suy nghĩ trước, cậu chính là không thích nói chuyện.

Tối đó tắm xong, Tạ Tiểu Giang liền co vào ngực Ngụy Vũ Hoàn, giống như một con mèo nhà đang chờ chủ nhân vuốt ve theo thói quen.

Ngụy Vũ Hoàn dùng cả tay lẫn chân ôm cậu vào trong ngực, hôn lên môi, trán, tóc, khoe miệng cậu...

Cảm giác không khí không tồi, Ngụy Vũ Hoàn mới từ từ thả lỏng nói chuyện của mình và Tùng Viễn, hắn nói rất trúc trắc, chỗ nào cũng lấy cớ cho bản thân, muốn cố gắng giảm bớt sự thấy để cậu không tổn thương, nhưng cuối cùng vẫn phải bắt buộc nói thật: “Được rồi, trước đây anh rất thích cậu ta, phòng này mua cũng là vì người ta... Nhưng từ khi có em, một chút tâm tư cho cậu ta anh cũng không có, em phải tin anh!”

“Anh từng làm với anh ta à?” Tạ Tiểu Giang đột nhiên hỏi.

Tim Ngụy Vũ Hoàn nhảy lên, thành thật đáp: “Ặc, có một lần.”

Cậu ngẩng đầu: “Cũng là trên cái giường này?”

Ngụy Vũ Hoàn: “...” Hắn hiểu ra rồi, vì sao đàn ông lại sợ bị bạn gái lôi chuyện cũ ra, chuyện này so với lăng trì còn đáng sợ hơn!

Tạ Tiểu Giang nhìn hắn, gằn từng chữ: “Không được gạt em.”

Một giọt mồ hôi chảy xuống thái dương hắn: “Phải.”

Tạ Tiểu Giang mặt không đổi sắc mà nghĩ, bảo sao, lần đầu tiên mình trèo tường vào, phòng ngủ bừa bộn, trên giường còn có vài cái bao cao su không dọn đi, cái củ cải hoa tâm to đùng này...

“Nhưng chỉ có một lần thôi!” Ngụy Vũ Hoàn ôm chặt Tạ Tiểu Giang: “Sau đêm đó, cậu ta liền chia tay anh. Đợi nửa năm sau anh từ Mỹ về thì ở đây chỉ có em.”

Cậu vốn đang cho rằng hai người sống cùng nhau cơ, liền cảm thấy kỳ lạ: “Làm xong mà còn chia tay? Có phải anh khiến anh ta không thoải mái không?”

Ngụy Vũ Hoàn: “... không đến mức đi!”, sao hướng phát triển của cậu chuyện lại kỳ quái thế này? (==)

Tạ Tiểu Giang bị hấn ôm đến hơi khó chịu, hơi giãy giụa, khó ở nói: “Thôi, hỏi cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Bảo bối, có phải em đang ăn dấm không?” Ngụy Vũ Hoàn cẩn thận thăm dò, tay chân lại khê khằng ôm thắt lưng của bảo bối, kéo người về, không muốn cậu cách xa mình quá.

“Em cũng không biết.” Tạ Tiểu Giang thành thật.

Nghĩ lại những chuyện phát sinh trưa nay, Tạ Tiểu Giang nghĩ lại mà vẫn sợ, không phải sợ mình bị đánh, mà là sợ bản thân không khống chế được cảm xúc.

Người ta nói cậu là MB gì đó cũng được, cũng không phải lần một lần hai, nhưng lúc nghe được Tùng Viễn châm chọc chuyện Ngụy Vũ Hoàn theo đuổi mình, thân thể cậu như thể trào lên một trận lửa giận vô tận, kéo theo cả những lời vũ nhục, phỉ báng châm chọc suốt một kỳ học.

Tạ Tiểu Giang đột nhiên nói: “Có thể là do em ghen tị, em nghe thấy anh ta nói anh theo đuổi mình, thật sự vô cùng giận dữ.”

Ghen tị chỉ là một phần, mà phần nộ lại càng mãnh liệt hơn, bản thân cậu thì quý trọng, kính yêu, gấp đôi biết ơn người ấy, mà người khác lại cảm thấy ghê tởm, mang ra vui đùa, đây mới là nguyên nhân thật sự khiến cậu không khống chế được mình.

Nhưng những cảm xúc ghen, địch ý về Tùng Viễn này cứ lẫn vào nhau, khiến não Tạ Tiểu Giang xoắn hết cả lên, bản thân không thể đưa ra một lý do.

Đang lúc Ngụy Vũ Hoàn nghĩ, với tình trạng này, không biết mình có nên mua bàn giặt quần áo để quỳ cho Tạ Tiểu Giang hết giận hay không thì lại đột nhiên nghe thấy cậu nói: “Nhưng em lại cảm thấy anh rất đáng thương.”

Lòng Ngụy Vũ Hoàn dao động: “Đáng thương? Vì sao?”

Tạ Tiểu Giang tựa vào ngực người yêu, đôi mắt to chớp chớp nhìn trần nhà, dùng bàn tay nhỏ nhắn của mình dán lấy bàn tay to hơn của hắn, cảm thán: “Anh ta không biết anh tốt bao nhiêu.”

Trái tim Ngụy Vũ Hoàn như bị một cỗ nhiệt lưu mạnh mẽ đánh phải, thực sự khiến hắn vui đến không đợi xuống được.

35. Chương 35: Thị Sủng Thành Kiêu

Tạ Tiểu Giang mơ màng mà lại chân thành tha thiết phân tích nội tâm bản thân: “Em cảm thấy mình đúng là nhật được món hời lớn, sống một cuộc sống cảm y ngọc thực, việc học bây giờ, bao gồm cả anh, tất cả đều không phải của em.”

Phải, nếu như không có Ngụy Vũ Hoàn, hẳn là cậu còn luôn cúi nịnh nọt người khác ở một xóm xỉnh nào đó trong cái thành phố này, vì sinh nhai mà đi sớm về trễ. Kể cả một cuộc sống sinh viên bình thường như của Triệu Nham cũng là một giấc mộng không với tới được.

Nhưng bây giờ tất cả đã thay đổi hết, cậu chỉ là đánh bậy đánh bạ chui vào cấm hộ này, nhìn thấy có hai cặp dép trong nhà, áo ngủ, trang trí như thể phòng ngủ tân hôn, hoa hồng khô ở trong căn phòng có một sự kiêu diễm, những thứ đó ban đầu không hề liên quan đến cậu, mà bây giờ lại dính đầy hơi thở của cậu.

Tạ Tiểu Giang không phải không nghĩ tới việc mất hết mọi thứ, nhất là khi gặp được Lâu Trạch. Sau đó cậu cũng từ nghĩ lỡ đâu Ngụy Vũ Hoàn thay lòng đổi dạ, không còn thích mình nữa thì phải làm sao?

Trước đây cậu vẫn luôn nghĩ rằng quyền chủ động nằm trong tay hắn, không cần biết mình hay là những tình nhân trước của hắn, chỉ có hắn được lựa chọn, người ngoài không có tư cách soi mói.

Nếu Ngụy Vũ Hoàn không thích cậu, thì sẽ không cho cậu nơi ở, công việc, càng không có tiền, càng không hề có sự cẩn thận như bây giờ.

Cho nên Tạ Tiểu Giang cảm thấy mình đúng là một tên trộm nhật được bảo bối giữa đường, mà cậu rất cẩn thận trân trọng, sợ “người mất đồ” sẽ đến đòi lại... Mà Tùng Viên lại là “người mất đồ” kia.

Một chốc đó cậu khủng hoảng thế nào, rồi lại cảm thấy như thế rất may... May mà tên gốc kia buông tha Ngụy Vũ Hoàn.

Mà bản thân mình, nếu đã bắt được thì sẽ không dễ buông tay.

“Đứa nhỏ gốc!” Ngụy Vũ Hoàn cười cười hôn cậu, vừa ấm tim lại vừa đau lòng: “Em nên tin là định mệnh đã sắp đặt sẵn cho em có được, em cứ yên tâm thoải mái mà nhận lấy, đừng suy nghĩ nhiều.”

Cậu không suy nghĩ nhiều đâu! Tạ Tiểu Giang bấu môi, ôm lấy Ngụy Vũ Hoàn, lại muốn làm, như thể chỉ có cách tiếp xúc cực kỳ thân mật ấy mới khiến cậu bớt đi sự tự ti cùng bất an của mình mà thôi.

Ngụy Vũ Hoàn không hề cự tuyệt việc Tạ Tiểu Giang chủ động cầu hoan, hướng chỉ nghe mấy lời tâm tình xuất phát từ trái tim đó, tình yêu dành cho cậu lại càng bùng nổ dữ dội hơn nữa.

Hắn muốn giữ chặt đứa nhỏ này trong tay, một hạt giống nhỏ chậm rãi nảy sinh trong tâm hai người, rồi chậm rãi bám rễ khi hai người ôm lấy nhau, trong trái tim mềm mại nhưng vẫn rất mạnh mẽ của Tạ Tiểu

Giang.

Sau một phen mây mưa, Tạ Tiểu Giang mệt mỏi ngồi xuống giường, bấy giờ mới nhớ lại chiều nay Ngụy Vũ Hoàn giúp mình giải quyết rắc rối.

Cậu cảm thấy mình đã khiến hấn mất mặt rồi, cực kỳ áy náy. Nhưng từ đầu đến cuối, hấn không có lấy một câu mắng mỏ, thực sự rất kỳ lạ: “Anh có thấy em đánh người là rất hư hỏng không?”, cậu hỏi.

“Xã hội văn minh thì có thể không động tay động chân là rất tốt, nhưng nếu phân tích kỹ tình hình cụ thể thì tình trạng em gặp phải là hoàn toàn hợp lý, anh hoàn toàn có thể hiểu được. Nhưng, trong lòng em vẫn mâu thuẫn, có điểm dừng cùng đúng mực.” Ngụy Vũ Hoàn rất đứng đắn mà nói ra suy nghĩ của mình, lại trêu chọc cậu: “Nhưng mà, anh không ngờ em rất quả quyết, đơn thương độc mã, người thì bé tẹo, cũng không sợ đi đánh người lại bị đánh ngược lại sao?”

Tạ Tiểu Giang khề hừ một tiếng, nói: “Tuy em lùn, nhưng mà hồi bé em đánh nhau chưa thua ai đâu!”

“Ồ?” Ngụy Vũ Hoàn ngạc nhiên: “Vì sao? Em học võ?”

Tạ Tiểu Giang liền đưa tay ra trước ngực làm động tác của cấp càn, cười bảo: “Anh gọi em là cua nhỏ mà, em có càn sắc đó!”

Ngụy Vũ Hoàn bị sự đáng yêu của cậu chọc cười, ôm cậu rồi hôn chụt một cái: “Đúng đúng, sao mà quên được cua nhỏ của anh rất lợi hại chứ!”

Lòng Tạ Tiểu Giang tê tê, mềm giọng làm nũng: “Baba, anh tốt với em như vậy, sẽ khiến em hư đó!”

Ngụy Vũ Hoàn cười to, dán mũi vào mũi cậu, nói: “Hư thì cứ hư, anh thích em đi ngang.”

“Thật không?” Tạ Tiểu Giang ra vẻ không tin.

Ngụy Vũ Hoàn: “Anh đã từng lừa em chưa?”

Tạ Tiểu Giang liền xem thường, thầm nghĩ anh gạt em rất nhiều mới đúng, ngay từ đầu đã gạt rằng uống rượu xong là huê, sau đó là sẽ gỡ camera xuống, bây giờ còn giấu em nhiều chuyện như thế... Hừ, đúng là tên đại sắc lang toàn nói lời ngọt!

Nhớ tới Tùng Viễn, Tạ Tiểu Giang lại bắt đầu ghen tuông, mắt cậu liếc liếc, muốn thăm dò xem Ngụy Vũ Hoàn nói “thích cậu đi ngang” có phải thật lòng không, liền nhẹ đập một cước ở trong chăn, nói: “Đêm nay anh ngủ một bên đi, em vẫn đang ăn dấm đây!”

Ngụy Vũ Hoàn tự chui đầu vào rọ liên cứng lưỡi, thấy Tạ Tiểu Giang đang xem xét biểu hiện của mình, trong lòng vừa chát vừa ngọt... Được rồi, kể cả Tạ Tiểu Giang có thị sủng thành kiêu hãn cũng thích hết, đây có phải là hết thuốc chữa không?

“Được rồi...” Ngụy Vũ Hoàn ngoan ngoãn dịch về phía mép giường, vẻ mặt ai oán nhìn cậu.

Tạ Tiểu Giang nhướn mày, không mềm lòng, thật sự đi ngủ.

Tắt đèn, phòng im lặng đến nỗi chỉ còn tiếng thở của hai người, cũng không biết qua bao lâu, Tạ Tiểu Giang đang mệt mỏi định ngủ thì lại thấy nệm khê nhúc nhích, rất nhanh sau đó, một cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng cậu.

Trước khi hoàn toàn rơi vào mộng đẹp, khóe miệng Tạ Tiểu Giang giương lên nụ cười thắng lợi.

... Cậu chỉ biết, lão này làm sao có thể nhịn lâu được?

Sự kiện Tạ Tiểu Giang đánh người khiến Ngụy Vũ Hoàn lần nữa nhớ tới một điểm đáng ngờ mà mình xem nhẹ... không cần biết Lâu Trạch trước đó hay bây giờ là Tùng Viễn, việc cá nhân của hắn đã bị bọn họ biết nhiều hơn những gì mà hắn đã tiết lộ.

Ngụy Vũ Hoàn là người rất quan trọng sự riêng tư cá nhân, tuy hắn đã từng có vài tình nhân cùng một lúc, nhưng hắn sẽ nghĩ tới cảm nhận của người ở cạnh mà không nói đến người nào khác nữa.

Lâu Trạch dễ tính, nhưng Tùng Viễn thì hắn lại không rằng cậu ta có năng lực điều tra, nhưng bên ngoài cậu ta lại nói Tạ Tiểu Giang là MB, đây là nhận thức kỳ quái cỡ nào chứ.

Ngụy Vũ Hoàn không ngốc, cẩn thận nghĩ liền đoán được có một vấn đề nào đó, không sai, là thư ký thân cận nhất với hắn, Lý Tu Nhã.

Biệt thự để Lâu Trạch ở là do hắn bảo Lý Tu Nhã tìm mua, vì theo đuổi Tùng Viễn mà mua phòng ở vườn hoa Xuân Giang cũng là do y sắp xếp. Mấy năm nay, Ngụy Vũ Hoàn đúng là tín nhiệm quá mức người này.

Nghĩ lại khi mình coi Lý Tu Nhã là tình nhân, trước sau đó đều bị năm tình nhân khác dùng những lý do kỳ quái chia tay! Ngụy Vũ Hoàn bây giờ mới nhận ra, hóa ra Lý Tu Nhã vẫn đậm phong khinh ở mặt ngoài thể mà lại làm rất nhiều chuyện không ai biết.

Xem lại lý lịch cá nhân gần như hoàn mỹ cùng công trạng mấy năm nay của Lý Tu Nhã, Ngụy Vũ Hoàn thật sự có chút đau đầu nếu hạ đao từ đây. Nhưng vừa nghĩ tới thị phi đầy mắt của Tạ Tiểu Giang, hán liền dứt khoát, không cần biết người này có năng lực làm việc tốt đến mấy, nhưng nếu đã có tâm như vậy thì cũng không nên giữ lại.

“Anh nhìn gì vậy?” Tạ Tiểu Giang nhảy tới như con thỏ, cậu đã bắt đầu đi làm cùng Ngụy Vũ hoàn.

Đi học một năm, Tạ Tiểu Giang có thể giúp Ngụy Vũ Hoàn nhiều việc hơn, cho nên thấy hần cau mày, liền sốt ruột muốn giúp hần.

Ngụy Vũ Hoàn nhanh chóng dùng một tập văn kiện khác che đi tầm nhìn của cậu... đối với việc xử lý Lý Tu Nhã, hần không muốn để cậu biết.

“Hạng mục đầu tư nhà ở Từ Sơn này ở đâu vậy?” Tạ Tiểu Giang nhìn dòng chữ trên mặt văn kiện, không hề nhận ra hần đã động tay động chân.

Ngụy Vũ Hoàn cũng thuận thế mở tư liệu, giải thích: “Đây là hạng mục Hoàn Vũ đầu tư hai năm trước, nhưng mà cũng tương đối thất bại.”

“Ồ? Vì sao vậy ạ?” Tạ Tiểu Giang còn tưởng Ngụy Vũ Hoàn đầu tư cái gì cũng ra lợi nhuận chứ.

Ngụy Vũ Hoàn nói: “Chính phủ xuất ra, Hoàn Vũ vùng một khoản lớn mới trúng thầu. Nhưng hai năm trước giá nhà ở thành phố S gặp biến động lớn, sau khi đấu thầu, thiết kế xong, tưởng rằng có thể bán được hết thì lại ế. Tiền hồi lại quá chậm, nhà không xây được, chủ đơn vị thì công cầm tiền chạy trốn, công nhân bên dưới cũng loạn lên, còn lên cả thời sự, vì vậy Hoàn Vũ phải lùi lại nửa năm mới niêm yết.”

Tạ Tiểu Giang hỏi: “Vậy hiện tại thì sao?”

Ngụy Vũ Hoàn nắm mũi cậu, giận dữ nói: “Thị trường năm nay ảm trở lại, nhưng ảnh hưởng trước đó không thể dùng lợi nhuận bù lại được.”

Tạ Tiểu Giang cái hiểu cái không, nhưng hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ uể oải của Ngụy Vũ Hoàn, tự dưng thấy đau lòng. Mọi người chỉ thấy hần tỏa sáng, oai phong một cõi, nhưng chưa từng cảm thụ cảm giác của một người chưa đến ba mươi đã phải gánh áp lực của cả một công ty lớn như vậy.

Tạ Tiểu Giang nhảy ra sau lưng hần, vươn tay ôm lấy người kia, học vẻ an ủi cậu của hần, trầm giọng nói: “Đừng lo, có em ở đây rồi.”

Ngụy Vũ Hoàn: “...”

Tạ Tiểu Giang nghĩ, mình phải mạnh mẽ hơn nữa, sau này sẽ giúp hần cùng chia sẻ áp lực này.

Ngụy Vũ Hoàn bị hành động trẻ con của người yêu làm cho bật cười, kể cả trong lòng có phun tào một câu: “Có thể dùng em được cái gì chứ?”, nhưng lại không thể không thừa nhận, chỉ một câu đơn giản như thế cũng khiến phiền não trong một chốc của hần đều đi hết.

Hai người ôm cổ hôn môi, đột nhiên có người gõ cửa, Tạ Tiểu Giang đang bị hôn đến run lên nhanh chóng nhảy ra, bỏ lại câu: “Em đi ăn cơm với Triệu Nham”, chạy mất.

Lúc ra ngoài còn thấy Lý Tu Nhã đang dùng ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm môi mình, Tạ Tiểu Giang như thể người bị bắt gian, mặt nóng bừng, chạy như bay. Trước khi đóng cửa còn nghe thấy Ngụy Vũ Hoàn nghiêm túc nói với Lý Tu Nhã: “Tôi đang muốn tìm cậu nói chuyện đây...”

Lắc lắc đầu, Tạ Tiểu Giang ba bước thành hai chạy xuống tầng tìm Triệu Nham.

Nhờ sự đồng ý của Ngụy Vũ Hoàn, Triệu Nham được vào Hoàn Vũ, trở thành trợ lý của một tiền bối có nhiều kinh nghiệm, coi như đi thực tập.

Lúc Tạ Tiểu Giang tìm thấy cậu ta, thấy người đang nghiêm túc ghi chép, bị cậu vỗ mạnh vai liền giật nảy, kêu lên: “Ôi mẹ ơi! Tạ Tiểu Giang! Anh làm em sợ muốn chết... Ô anh ăn cay hay đánh son vậy, môi đỏ thế?”

Tạ Tiểu Giang: “...”

36. Chương 36: Nhớ Em Muốn Chết

Hai người xuống hàng cơm dưới nhà ăn trưa, đợi đến lúc không còn ai quen biết lảng vảng nữa, Tạ Tiểu Giang mới ghé vào tai người kia nhỏ giọng nói: “Đồ là do ‘Ngụy baba’ hôn.”

Triệu Nham suýt nữa thì phun hết toàn bộ đồ ăn trong miệng ra, mặt đỏ bừng, cuối cùng nhịn lại nuốt vào trong họng rồi ho mạnh một trận.

Tạ Tiểu Giang trả thù xong xuôi, vỗ bàn cười to.

“Tạ! Tiểu! Giang!” Gân xanh trên trán Triệu Nham nổi đầy. Nếu bị người khác cùng công ty phát hiện ra là gay thì tránh còn không kịp, nhưng từ lúc bị Triệu Nham khui ra, Tạ Tiểu Giang lại một phát lên giới, chuyện tế nhị gì cũng dám nói trước mặt cậu ta.

Triệu Nham thật nghi ngờ tiểu tử Tạ Tiểu Giang này đang cố ý, là bắt nạt cưỡng ép thân cậu không có người yêu! Cơ mà nếu cậu là gay thì chẳng nói, quan trọng cậu là thẳng nam, điều này khiến mỗi lần cậu bỏ nào đều không thể chịu được?

Đúng vậy, Tạ Tiểu Giang cố ý đó, ai bảo cái tên ngốc nghếch Triệu Nham này dám hỏi câu ngu như thế trước đồng người như thế!

Cậu cười xong, bỏ miếng thịt vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Hê hê, kiss thoải mái cực, cậu đã mất nụ hôn đầu chưa? Tổ bảo, thanh xuân đang còn thì mau kiếm người mà yêu đi chứ!”

Triệu Nham: “Tìm em gái cậu ấy!”

Cậu nhướn mày nói: “Em gái tớ? Em tớ còn chưa lớn mà? Cái đồ lưu manh, đừng có mà linh tinh!”

Triệu Nham: “...” Mẹ kiếp! Cậu ta quên mất Tạ Tiểu Giang còn đưa em gái! Mẹ! Dám dùng từ một bất chệt mình! TAT

Hai đứa cười đùa liên ăn xong bữa cơm, Tạ Tiểu Giang gọi một phần mang về công ty cho Ngụy Vũ Hoàn, vừa lên đến nơi đã thấy Lý Tu Nhã ra khỏi phòng làm việc của hắn. Tạ Tiểu Giang ngẩn ngơ, nghĩ thầm có chuyện gì mà hai người này phải nói lâu như thế?

Đang định chào hỏi thì Lý Tu Nhã đột nhiên ngẩng đầu nhìn cậu, gương mặt trắng bệch có chút vặn vẹo.

Tạ Tiểu Giang đứng chân, không hiểu vì sao anh lại làm vẻ mặt này, bắt đầu phòng bị theo bản năng.

Nhưng anh chỉ nhìn cậu, thản nhiên nói: “Đừng nghĩ bây giờ anh ta đang chiều chuộng thì cứ vậy mà vô lo vô nghĩ. Hôm nay tôi ra sao, thì chính là kết cục trong tương lai của cậu.”

Nói rồi, anh ta hất vai Tạ Tiểu Giang mà đi qua, cả người tỏa ra khí lạnh trước sau như một.

Tạ Tiểu Giang ngây ra vài giây thì mới bắt đầu cảm thấy khó chịu vì những lời “cảnh cáo” ka, tuy đối phương không nói gì ngoan độc, thậm chí ngữ khí còn có chút xa cách, nhưng cậu vẫn cảm nhận được sự áp lực, mệt mỏi và u tối.

Cậu lắc lắc đầu, bước chân lại hướng về văn phòng của Ngụy Vũ Hoàn, không gõ cửa mà trực tiếp nhệ tay đẩy cửa.

Ngụy Vũ Hoàn đang ngồi trên ghế da thoải mái, xuất thần nhìn thành phố phong hoa ngoài kia. Vì chăm tập thể hình cùng dưỡng da nên góc nghiêng của hắn không lộ chút đứng tuổi nào, nhưng mà Tạ Tiểu Giang lại cảm thấy hắn có chút lạnh lùng, vô tình.

“Vũ ca...” Cậu nhẹ nhàng gọi hắn, như thể sợ mình làm phiền người kia.

Ngụy Vũ Hoàn lập tức xoay người lại, nhìn thấy cậu, biểu cảm trở nên dịu dàng hơn: “Ăn xong rồi?”

Tạ Tiểu Giang giơ suất cơm trong tay lên: “Em mang cho anh nè.”

“Lại đây.” Ngụy Vũ Hoàn vỗ nhẹ đùi, cười nói: “Giúp anh ăn nào.”

Tạ Tiểu Giang đi qua, hỏi: “Lý Tu Nhã bị sao vậy ạ?”

Ngụy Vũ Hoàn nhúm mày: “Em gặp cậu ta? Cậu ta có nói gì không?”

Cậu định nói cho hắn nghe những gì Lý Tu Nhã nói, nhưng cậu vừa nghĩ đến dáng vẻ ảm đạm của anh, liền lắc đầu theo bản năng: “Không có gì, em chỉ thấy sắc mặt anh ấy không tốt nên hỏi thăm chút thôi.”

Ngụy Vũ Hoàn nói: “Anh khuyên cậu ta bỏ việc”

“Vì sao ạ?” Tạ Tiểu Giang biết Ngụy Vũ Hoàn cực kỳ tin tưởng Lý Tu Nhã, thường giao cho anh nhiều việc lắm. Lý Tu Nhã là thư ký bận rộn nhất của hắn, sao lại bảo anh bỏ việc?

Ngụy Vũ Hoàn thở dài, không đáp, chỉ kéo cậu ngồi lên chân mình, nói: “Nào, cho anh ôm một cái!”

Tạ Tiểu Giang sà vào ngực hắn, người bé xíu xiu nên thật dễ dàng để Ngụy Vũ Hoàn ôm lấy toàn thân.

“Anh không vui à?” Tạ Tiểu Giang lại hỏi.

Ngụy Vũ Hoàn im lặng một lúc lâu mới nói thẳng: “Ừ, một chút, dù sao cũng làm việc chung lâu rồi.”

Tạ Tiểu Giang: “Vậy sao anh còn sa thải anh ấy?”

Hắn lắc đầu nói: “Chấp niệm của cậu ta rất sâu, cứ thế sẽ không tốt, trước đây anh không cảm nhận được, nhưng bây giờ phát hiện ra, cậu ta như một quả bom nổ chậm...”, cũng không tốt với em.

Mấy từ cuối cùng Ngụy Vũ Hoàn không nói ra, sợ cậu sẽ cảm thấy áp lực.

Tạ Tiểu Giang không nói gì nữa, bên tai lại văng vẳng những lời của Lý Tu Nhã... hôm nay tôi ra sao, thì chính là kết cục trong tương lai của cậu.

Cậu có chút giật mình, nếu đến lúc đó đúng như những lời anh nói, thì mình sẽ có những tâm tính gì chứ?

Năm mới này, Tạ Tiểu Giang lại về nhà, nhưng mà Ngụy Vũ Hoàn sẽ không lại tách cậu lâu thế lần nữa đâu.

Cả nhà Ngụy đại ca đều đi du lịch nước ngoài, Ngụy Vũ Hoàn ở với phụ huynh hết giao thừa, thấy năm

mới chán chết, liền nhanh gọn tự lái xe đi Dương Hà.

Dọc đường đi, chỉ cần nghĩ đến biểu cảm vui mừng cỡ nào khi cậu nhìn thấy mình, là hấn nhin không được phải bật cười.

Lúc đến nơi, Ngụy Vũ Hoàn gọi điện cho Tạ Tiểu Giang, nhưng mãi mà không được.

Ngụy Vũ Hoàn chỉ nhớ mang máng địa chỉ nhà cô Tạ Tiểu Giang ở cái gì ngã tư đường, chỗ tư liệu kia hấn ném ở phòng làm việc rồi, giờ không có mà nhìn.

Ngụy Vũ Hoàn lái xe đến con phố nọ, nhìn một dãy nhà thật dài, nhà nào nhà nấy đều là nhà kiểu cũ, ít cũng phải mấy trăm nhà, hấn không thể đi từng nhà hỏi xem đây có phải đây là nhà của cô Tạ Tiểu Giang không?

Đang lái xe một dọc nhà, Ngụy Vũ Hoàn tinh mắt nhìn thấy một bóng người quen quen ở ngõ nhỏ cách đó không xa. Hấn lập tức hạ cửa kính, thò đầu ra gọi: “Tạ Tiểu Khê!”

Người kia xoay đầu lại... quả nhiên không ngoài dự đoán, là em gái của Tạ Tiểu Giang.

Cô gái nhỏ giật mình, nhanh chân bước tới, tóc đuôi ngựa vung vẩy, nhìn thấy hấn liền làm một mặt vừa căng thẳng vừa vui mừng: “Là chú!”

Tạ Tiểu Khê đã lên trung học rồi, chỉ mới không gặp một năm mà đã cao hơn không ít, chắc do có điều kiện kinh tế hơn, so với lần trước thì thấy vui vẻ hơn nhiều, người cô mặc một bộ cánh màu hồng, khiến ai nấy nhìn vào đều sáng cả mắt.

Sau lưng cô còn có hai cô bé cao ngang ngang, nhưng không xinh bằng Tạ Tiểu Khê, nhỏ giọng hỏi người lạ mặt này là ai.

“Chú ấy là ông chủ của anh.” Tạ Tiểu Giang ngại ngần giới thiệu Ngụy Vũ Hoàn, lại chỉ hai cô gái cạnh mình, nói: “Đây là hai chị họ của cháu.”

Ngụy Vũ Hoàn gật đầu với các cô: “Chào mấy đứa.”

Đám con gái rụt rè bắt tay, mặt hiện sự tò mò khó nói.

Tạ Tiểu Khê hỏi: “Ông chủ tới đây làm gì ạ?”

Ngụy Vũ Hoàn đùa cô bé: “Đừng có ông chủ ông chủ mãi, không phải nên gọi là chú sao? Hay là quên chú họ gì rồi?”

Tạ Tiểu Khê đỏ mặt nói: “Không ạ, chú Ngụy.”

Hắn không đùa nữa, cười hỏi: “Chú đến tìm anh của bé, người đâu rồi?”

Tạ Tiểu Khê đáp: “Anh ấy đang trong bệnh viện ạ.”

Ngụy Vũ Hoàn căng người: “Sao lại ở bệnh viện? Đã xảy ra chuyện gì?”

Cô bé nhanh chóng xua tay: “Không ạ không ạ! Là chú của cháu năm ngoái không cẩn thận trượt chân, đau thắt lưng nên mới làm tiểu phẫu, giờ đang nằm ở viện nên anh ở lại trông, bọn cháu đang chuẩn bị qua đó ạ.”

Ngụy Vũ Hoàn lập tức thở ra: “Bệnh viện có xa không, nếu không ngại thì để chú đưa mấy đứa đến đó.”

Mấy đứa nhỏ vô cùng vui vẻ trèo lên xe, trong xe đặt mấy hộp quà cùng bánh kẹo được gói cẩn thận, tất cả đều là đồ nhà họ Ngụy được người ta biếu cho hai cụ cùng đám trẻ con trong nhà, năm nào ăn cũng không hết nên hắn liền mang một ít qua biếu người nhà Tạ Tiểu Giang.

Bây giờ thì cũng coi như là quà gặp mặt “chú” lần đầu vậy.

Đến bệnh viện, Ngụy Vũ Hoàn bảo mấy đứa nhỏ xách mấy hộp quà, còn mình thì đi sau hút điều thuốc, thông thả vào trong.

Tạ Tiểu Giang khi ấy đang rót trà cho chú, quay người thấy Ngụy Vũ Hoàn đến cùng ba đứa em, cả người đều ngây ra.

“Mẹ kiếp...!”

Sau đó đương nhiên là một trận gà bay chó sủa, chú vừa nghe được người tới là ông chủ của cậu, không để ý cái thắt lưng không được động dẩy của mình, định đứng dậy chào hỏi hắn... Năm nay Tạ Tiểu Giang về nhà, đưa hai người một số tiền lớn, giờ cả nhà cậu đều biết đứa cháu ngoại này đang ăn nên làm ra trên thành phố lớn, sao lại không đối xử cho tốt chứ?

Tuy sự nhiệt tình đã bị Tạ Tiểu Giang ngăn lại, nhưng vừa nghĩ tới manh áo gạo tiền của cháu mình là do người này cung cấp, ánh mắt ông chú nhìn hắn chẳng khác nào nhìn thần tài. Người đàn ông trung niên lộ ra chút thuận phác, nói nói vài câu mới ấy nấy: “Ôi trời, ông chủ Ngụy là đang đề cao tôi quá rồi! Vừa năm mới đã vào viện đúng là xúi quẩy! Tiểu Tạ mau đưa ông chủ ra ngoài đi dạo đi, đừng để ý chú, có mấy đứa con gái rồi!”

Tạ Tiểu Giang nghe xong, nhanh chóng đưa hắn đi, vừa lên xe đã đánh hắn bôm bốp.

Cái ông già này chả hiểu sao lại thần kinh, vừa đầu năm đã chạy tới tìm mình, làm người ta thấy kì lạ hết sức. Vừa nãy trong phòng bệnh cũng thế, không biết gặp mấy đứa em gái thế nào, giả vờ nói chuyện với chú, nhưng nửa thời gian ánh mắt đều đặt lên người cậu. Tạ Tiểu Giang chỉ sợ lộ ra chút sơ hở!

Ngụy Vũ Hoàn lại vui tươi hơn hở, không chấp cậu nói gì, nhìn cậu đến cả lòng nở hoa.

Ra đến đường lớn, Tạ Tiểu Giang vẫn đang cảm râm, hần đột nhiên phanh gấp rồi nắm ót cậu kéo lại hôn, nói: “Nhớ em muốn chết!”

Tạ Tiểu Giang đỏ mặt quay đầu đi, cảm như hiển.

Trần trên không có cái nhà nghỉ nào, các tiểu thương đều về nhà hết rồi, vắng xơ vắng xác. Tạ Tiểu Giang chỉ giới thiệu qua loa một chút đây là chỗ nào liền đưa hần ra khách sạn. Người đàn ông này hiển nhiên muốn xách cậu về thành phố S vào mừng 5 luôn.

Vừa vào phòng, cũng chẳng biết ai khơi mào trước, hai người bùng bùng lửa cháy, quần áo tung bay mà lăn lên giường luôn.

Một lần này xem như giải nỗi sầu tương tư mấy ngày của Ngụy Vũ Hoàn, vẫn còn lưu luyến hôn Tạ Tiểu Giang. Mới chỉ vài ngày mà hần đã nhớ mùi hương của cậu đến thế, hần nghĩ mình đã hoàn toàn không thể tách xa con của nhỏ này rồi.

Tạ Tiểu Giang buồn buồn nói: “Mai em sẽ đi viếng mộ ông bà, anh làm gì đây?”

Ngụy Vũ Hoàn nói: “Anh đi cùng em.”

Cậu đỡ khóc đỡ cười đập hần một cái: “Anh bị thần kinh à? Em đi viếng mộ tổ tiên nhà mình, họ Ngụy anh đi làm gì, thể hiện không tốt có khi nửa đêm bị ông bà em tìm đó!”

Khóe mắt Ngụy Vũ Hoàn run run một chút, vỗ mông cậu: “Con mẹ nó anh là chồng em, em đời này là người của anh mà anh không thể thắp một nén hương cho ông bà? Ngày mai chúng ta đi nói rõ với hai người!”

Tạ Tiểu Giang: “...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oc-muon-hon>